MIRCEA LIVIU GOGA

TÂRGU-JIU '59



TÂRGU-JIU

Colecția Science-Fiction #90

PAVCON

SERIA
ROMÂNIA SUB ASEDIU



inițiată și îngrijită de scriitorul
Florin Purluca

TÂRGU JIU

FANTASY # SCIENCE-FICTION # **HORROR** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

90

Mircea Liviu Goga
Târgu Jiu '59

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOGA, MIRCEA LIVIU
Târgu Jiu '59 / Mircea Liviu Goga. - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-76-5

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Designul colecției, ilustrația și coperta: **Arh. Andrei Nicolescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-76-5

MIRCEA LIVIU GOGA

Târgu Jiu '59

SERIA



Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scorniturі spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

CAPITOLUL 1

„Cantităţi, multe cantităţi. Un număr nesfârşit de cantităţi. Lumile acestea se interpenetrează, se suprapun fără să se atingă; ele pot coexista în acelaşi spaţiu."
Eugen Ionescu – Pietonul aerului

"De ce dracu o ia încolo? Pe-acolo pare mai liber. Am putea merge în multe locuri, de pildă să facem un ocol și să ne ducem în depozitul ăla. De-am mai fost. Ce rahat, era în drum, paznicii nici n-au observat. Puștiul e o minune. Trebuia să luăm și ăla, cum îi zice? Toiagul, în puii mei. Sclipea ciudat, poate putea să manifeste, dar Puștiul e idiot, și Jean e idiot. Urmează la dreapta, ce dracu vrea? Iar muncim? Păi, vere, nimeni nu se bagă unde n-are ce căuta! Îl mănâncă-n fund, ia vezi!"

— Ce-i aici?

Jean se întoarse.

— Depozit. Mâncare. Vin.

— Ce? Vin? Ai înnebunit?

— Așa zice el.

— Și tu? Ce vezi?

— Nimic.

„Tare. Nimic. Adică un depozit. Poate salam. Sau conserve. Wow, ce bine ar fi să fie conserve! Dacă nu-i nimic, îl ia mama dracu. Îi trag doi pumni în gură, să mai asculte și de alții, ce, eu nu-s pe-aci? Doar le-am spus de-o mie de ori, asta-i Țigănia, Meteorul, nu te bagi, e ca naiba. Ce să mai zic? Am dreptate? Păi da, am totdeauna, ce puii mei!"

— Unde dracu ne bagă?

— În pisici, de unde să știu? Locul ăsta nu-i pe bune, are aripioare.

— Cum adică?

— Îngeri. Prea mulți îngeri, știi? Acolo, între chestii. Poate sunt și foldere, sau altceva.

— Chestiile alea?

— Îhâm. Poate sunt foldere. Dar nu știu. El trebuie să știe. Bate din aripi. Îl vezi?

— Îl văd pe dracu! Ai luat-o razna iar!

— Nu, uite, acolo. E un băiețel în mașină.

— Ce mașină?

— Mașina aia. E verde și nu știu cum îl cheamă.

— Las-o moartă. Vezi ceva, unde ne duce ăsta?

— Nu știu. Nu vreau să caut.

„Tu ții minte când ți-am spus că se strică vremea? O să plouă. O să plouă în cinci minute. Și pe urmă o să se lase ceața. Mă, să știi că nu e nimic de crezut aici. Toate sunt la fel, ce contează? Bariera aia era stricată, bine că n-a fost de-a anapoda. Dar rezolva cumva Puștiul..."

— Ce face?

— A dat de ceva.

Puștiul se oprise concentrat. Apoi întoarse capul, măsurându-i cu intensitate.

— Peretele ăsta. E anapoda și putem trece.

— Și dincolo? Jeane, unde ne duce nebunul?

— Mâncare. Știe el.

— Bine, hai. Dacă mierlim, naiba, mierlim și gata!

— Zice că nu. Dracu știe!

— Bine. Zi-i să...

„Nu trebuie, nu e nimic de zis, lasă-l să facă, știe el. Dacă nu mănânc ceva într-o oră, mor. Bine, hai, nu mor, dar tot mai bine era la celălalt depozit. Pe-aici n-am mai fost niciodată, cine știe ce ne așteaptă?"

Observă că Puștiul îl privea iar peste umăr cu intensitate.

— Ce-i? răbufni.

— Nu te mișca! Nici nu clipi!

Îngheță.

— Nici tu! făcu cel numit de ceilalți „Puștiul" și arătă către Jean. E aici, aproape! Atenție, mă ridic! Nu mișcați! Stătuse aplecat către baza zidului cenușiu, dar acum înălță fruntea și începu să mormăie cuvinte stranii, lucruri fără înțeles pentru ceilalți doi.

— Acum o vedeți?

— Să mă ia naiba! „O afurisită de linie, acum o văd, sclipește subtil, dacă n-o descânta puștiul, ne tăia în două la prima mișcare, de unde naiba o fi venit? N-are o grosime mai mare de câțiva microni, cum a știut Puștiul de ea?"

— Sebastian, ridică brațul stâng... atât, e destul, o pot anula. Pare o simplă instrucțiune...

Brusc, linia dispăru.

— Gata, am șters-o. Vrei să spui ceva?

— Mulțumesc – îngână Sebastian, înțelegând aluzia. Ridică ochii și zări prin pâcla de deasupra puncte mărunte, strălucitoare. O să plouă *rău*, ne grăbim și noi?

— Taci. Îmi trebuie o tastatură.

Pe Jean asta părea să-l fascineze întotdeauna.

— O tastatură? O faci acum?

Puștiul nu răspunse. Scormoni în textura ciudată a unui material gălbui aflat chiar lângă el. Când ridică mâna, către degetele lui se deschiseseră, aidoma unor ochi de melc, câteva zeci de excrescențe subțiri, care păreau să-i caute atingerea.

— Voi fiți atenți – îi preveni cel căruia i se spunea Puștiul. Nu vă fâțâiți. Intru direct cu void main, fără iostream, nu e nimic de afișat și, oricum, n-am display...

„Ce dracu spune ăsta mereu, e dus complet, așchia aia din creier, naiba știe? Trebuia să luăm toiagul, îmi amintea de un joc în care capeți puteri. Sau poate era o armă, dar Puștiul n-a vrut, iar tâmpitul de Jean i-a ținut isonul. A zis că nu tot ce pare toiag e toiag. Și asta ce-o mai fi?"

„Asta" era un mic carton plastifiat ce zăcea lângă talpa lui dreaptă. Se aplecă și îl ridică între degetele tremurătoare. Palmieri, un țărm, oceanul. Sub toate scria „Dark City".

— Nu trebuia să-l atingi – gemu Jean. Are plasă.

Câteva fire ca de păianjen atârnau pe marginea cartonului. Sebastian încercă să-l arunce, dar nu reuși. Puștiul

mormăia în continuare și atingea delicat mugurii tastaturii improvizate, dar se întoarse brusc și strânse aerul în pumnul celeilalte mâini. Din micul carton se scurse o funingine fină și o pleiadă de imagini zbură printre ei ca un stol de păsări colorate, risipindu-se în aerul umed.

— Un film de pe net, lasă-l dracu! Și potolește-te, am zis să nu vă mișcați! O să plouă în cel mult un minut!

— Mai e mult? făcu nerăbdător Sebastian.

— E chiar acum!

Pe zidul din fața lor, cimentul păru să se topească. Apăru o diafragmă care se deschise cu un zvâcnet ciudat, ca un ochi ce încearcă să se adapteze la o lumină prea puternică.

– Hai!

Jean își potrivi pe umeri micul rucsac și înaintă. Puștiul intră primul.

– Hai, la dracu, n-o să țin deschis o mie de ani!

Ultimul trecu Sebastian, chiar în clipa în care o picătură imensă de ploaie se sparse cu zgomot pe asfaltul crăpat. Puștiul făcu un gest, iar în urma lor, diafragma se topi în structura zidului.

— Șșșșt! În șoaptă. Pot fi paznici, sau senzori. Sau altceva.

„Bun, am intrat, avem un tavan deasupra capului, e ceva. Noroc cu Puștiul. Cam întuneric. Și nu știm unde duce tunelul ăsta."

— Unde duce tunelul ăsta?

— În brațele Femeii de Tablă, chicoti Jean. Ai încurcat-o.

— Du-te dracu!

Își șterse fruntea îmbrobonată de sudoare. „E frica – se gândi. Frica de toate. Pe-aici te poate omorî orice! Dar trebuie să mănânc... să mănânc..."

Tresări.

— Acolo!

— Un pokemon, nu te apropia, unii sunt agresivi – îi atinse Jean brațul.

— Stați cuminți – îi preveni Puștiul. Locul e gol. Prea gol.

— Nu-i chiar așa – îngână Jean. Sunt doi îngeri în colț.

— Cum arată?

— Bătrâni. Un moș și o babă. Au haine de țărani.

— Sunt morți?

— Nu știu. Dar, da, altfel n-ar sta așa pe chestiile alea...

— Ce chestii? suspină Sebastian.

— Sunt două scaune mari, galbene. Nu le vedeți?

— Văd ceva – admise Puștiul. Două foldere mari. O să le ocolim, noi mergem pe-aici – arătă.

În față, coridorul se adâncea intersectat de diferite structuri mai mult sau mai puțin transparente. Una, ca un cuțit de ghilotină, părea însă destul de consistentă.

— Lucruri anapoda – oftă Sebastian.

— Secvențe informaționale. Nu le atingem, n-avem necazuri. Trebuie să aşezăm între noi și ele spațiu și timp. Merg eu primul, voi mă urmați. Și să nu stați chiar în spatele meu, nu vă suport când îmi suflați în ceafă!

— E un diavol acolo – arătă Jean. Îl vedeți?

— Nu contează – dădu a lehamite din mână Puștiul. E dintr-un joc video. Are alte instrucțiuni.

— De unde puii mei știi? mârâi Sebastian. Și dacă ne omoară? Trebuia să luăm toiagul ăla!

— Nu-l puteam decoda suficient de repede, era prea străin, tâmpitule! Înțelege că nu pot orice! Dacă puteam, curățam deja lumea asta de porcării!

— Ssst! Auziți ceva? îi atenționă Jean.

Se opriră să asculte. Un vuiet surd părea că se apropie de dincolo de pereții înflorați cu pete ciudate ce pluteau indecis unele peste altele. Sunetul crescu în intensitate, apoi petele de pe o porțiune de perete zburară rotindu-se pe toate fețele, ca niște așchii colorate neobișnuit, iar prin dreptul ochilor uimiți ai băieților trecu în goană un mic avion, de doar câțiva coți. În urma lui, un bărbat minuscul, îmbrăcat în albastru, zbura parcă încercând să-l ajungă. Scena dură o fracțiune de secundă, apoi petele colorate reconstituiră mozaicul inițial al peretelui. Poate exact cum fusese, poate altfel.

„Nașpa. Și dacă venea spre noi? Creștea până se făcea mare și ne strivea. Și pereții ăștia! Păi, naiba, normal că nu sunt chiar pereți, petele alea sau bucăți, ce-or fi, au o groază de dimensiuni..."

— Jeane, e ceva?

— Tunelul nostru e făcut din mici îngerași – chicoti Jean. Au o parte de trup pe-aici, iar alte părți în alte părți!

— Ce vrei să spui? – păru interesat Puștiul. În care părți?

— Nu știu. Lumi. Alte lumi. A noastră are lungime, lățime, înălțime. Astea mai au alte câteva. Sunt anapoda, însă pot construi lucruri noi...

— O să verific la întoarcere, dacă ne mai întoarcem pe aici. Hai să mergem. Nu vă e foame? îi zori Puștiul.

Înaintau cu prudență, unul în spatele altuia, când Jean îi pâsâi.

— Ce-i? Ce dracu ai?

— Acolo, pe geam.

— Unde dracu vezi un geam, țăcănitule? mormăi Sebastian, dar se opri fascinat când dintre feliile de lucruri inconsistente și plate se arătă sclipirea de oțel a apei.

— Acces la mare! Hei, un acces la ocean!

— Acces interzis – le-o reteză Puștiul. După culoare, imaginea e de pe la 50 de metri adâncime. Puteți merge mai departe cu mine sau vă puteți îneca. Să vă ia dracu.

„...și știam să înot odată. Ei, prostii. Normal că n-am chef să mor, ce rahat! Dar idiotul ăsta îmi strică mereu cheful. Putea să nu fie așa măgar. Putea s-o spună altfel. Ah, ce-i asta?"

O țesătură părând împletită din fire de iarbă trecu razant la doar doi sau trei centimetri de fruntea lui.

— Ți-am spus să te grăbești – îl fixă Puștiul acuzator.

— Nu părea consistentă...

— Să te ia dracu! explodă Jean. Tu n-auzi ce zice omul ăsta? Nu era consistentă? De unde știi că nu era? Putea fi mai consistentă decât mucii ăia de-i folosești pe post de creier!

Sebastian plecă ochii.

— Da, mă grăbesc... mă grăbesc... și mai taci naiba, ce-ți pasă ție? Muream și gata, ce-ți pasă? se revoltă brusc.

— Am ajuns – îi anunță Puștiul, cu o voce candidă și parcă mirată.

Privură de jur-împrejur.

— Unde am ajuns? Și mâncarea?

— Faceți câțiva pași. E aici.

— Aici? Unde aici?

— E puțin ascunsă – admise Puștiul. Dar o să dăm la o parte perdeaua. E doar un fișier header.

— Un... ce? se minună Jean. A, parcă văd ceva. N-avem niciun înger. Doar câteva foldere și... și... o, asta-i bine!

Brusc, pereții tunelului se umplură de rafturi pe care se înghesuiau o mulțime de produse alimentare.

— Wow! făcu Sebastian. Salam, conserve...

— Nu stăm mult – îi preveni Puștiul. Încărcăm rucsacurile și ne cărăm. Dincolo sunt băuturi. Mie-mi place vinul. Vouă?

Nu-i răspunse nimeni. Băieții erau ocupați să apuce cât mai multe, eventual deodată.

— Uitați-vă ce luați, să nu fie vechi. Le cărăm degeaba.
Dar nimic nu părea suficient de vechi pentru a nu putea fi ingurgitat.

— Ăștia au bani destui, lua-i-ar dracu – mormăi Sebastian. Sau le-au furat și ei de la alții.

— Și una și alta – propuse Jean. Ăștia, din Meteor, se ocupă cu de toate. Ia uite!

Se aplecă și atinse un rotocol ce părea de metal și care stătea într-o poziție ciudată, parcă suspendat la câțiva centimetri de sol. Sebastian privi o vreme, apoi concluzionă:

— Prostii. Un Dogecoin. Are o valoare prea mică, nu merită efortul. Dacă era Bitcoin sau Ethereum, pun pariu că Puștiul îl avea deja în buzunar!

— Ai nimerit-o – zâmbi acesta. Ați terminat? Hai și la băuturi.

Sebastian clătină din cap confuz, nezărind nicio altă încăpere.

— Desferec-o, s-o vedem!

— Nu se poate. Trebuie să ocolim.

Își săltă pe umăr rucsacul, fără să încerce să și-l așeze cum se cuvine pe spate și înaintă către o zonă cețoasă, peste care se etala o arcadă subțire.

— Șmecheri, băieții! comentă. Nu le pun pe toate la un loc. Între ele e un coridor cu capcane.

— E periculos? șovăi Jean.

— N-ar trebui, sunt relativ virtuale... doar că pot acoperi altele, naiba știe? Mergem încet.

Trecură de arcadă. „Nașpa, nu trebuie să mergem acolo... N-am chef să mor pentru un pahar de vin. Dacă era iarbă, ecstasy, mai era ceva. Cu ăștia, din Meteor, nu te joci. Nu te pui cu ei, te omoară ca pe un șobolan. Nici afaceri nu poți face, au grijă să ieși totdeauna în pierdere."

Vru să dea la o parte o ghirlandă de ghemotoace crețe, de culoare vânătă, dar Puștiul șuieră:

— Ia mâna, nu fi tâmpit!

Scoase bâjbâind din rucsac o șurubelniță lungă și atinse ghirlanda. Imediat viziunea acesteia se mută, lăsând la vedere o funie subțire, plină de ghimpi.

— Sunt otrăviți. Am mai văzut așa ceva la niște băieți în „1 Mai". Chestii virtuale care par inofensive, dar în spatele lor au pus capcane.

— Niște îngeri, anunță Jean transportat, cu ochi visători. E un autobuz și doi bărbați se uită la noi. Ne fac cu mâna.

„Unde dracu-i vede? Ăsta e dus de-a binelea."

— Unde? întrebă Puștiul.

— În față. Lângă burta aia verde.

— Ce e burta aia? Tot înger?

— Nu. Umblă să-nghită, nu contează ce.

— Capcană. Vezi ceva dincolo de ea?

— O gaură. Și niște mâini. Ies din ea, intră în ea... e și un pat acolo.

— Ocolim prin dreapta – hotărî Puștiul. Jean, te urăsc când faci așa – îndreptă spre acesta degetul inelar.

Jean se scobea în nas cu dezinvoltură.

— Așa? făcu, plin de candoare.

— De fapt, ce puii mei căutăm? Chiar nu putem fără? pufni Sebastian.

— Mergem? se plictisi să-i asculte Jean. O luăm după individ?

— Care individ? întrebară într-un glas ceilalți doi.

— Ăla. Ne arată calea.

— Ce e? Cine e? se miră Puștiul.

— Un moș. Are o barbă lungă și bălăngăitoare...

— Bălăngăitoare e mă-ta! se enervă Sebastian. Explică-ne, ce dracu vrei să spui?

— Un moș. E ciudat, ne cheamă într-acolo. E o felie de pajiște, o vedeți?

— Mda – punctă Puștiul. Acum o văd. Dar nu văd niciun moș.

— O fi Bătrânul? accentuă, cu ochi sclipind deodată, Sebastian.

Puștiul dădu din umeri:

— E doar o legendă.

— Și Lumina? accentuă iar Sebastian.

— Unde ne cheamă? se întoarse Puștiul spre Jean.

— Acolo! Zice că nu e niciun pericol!

— Și vrei să-l cred? Eu o luam pe dincolo...

— Un puț... un puț adânc. Acolo, pe unde vrei tu să ne duci. Tu crezi că e un podeț de lemn.

— Bine, hai să vedem. Ia-o înainte. Mergem pe pajiște?

— Da, după autobuz. Până la prima stație.

— Care-o fi aia? mormăi Sebastian, obosit.

— Păi, am și ajuns. Scrie acolo.

Cei trei cântăriră neîncrezători stâlpul uriaș de care atârna o placă scorojită.

— Ce scrie? se miră Puștiul.

— Vladivostok. E în rusește. Ia znaiu pa ruski.

Ceilalți doi se priviră și pufniră în râs.

— Pe dracu. De-aci începe pajiștea. Încotro o luăm?

— Daleko – mormăi Jean, visător. Sceaslivo darogu... ia ni panimaiu pacemu vî bâlo...

— Dă-i o palmă – se rățoi Sebastian către Puști. Trebuie să-și revină, avem nevoie de el!

Pleosc! Palma căzu grea pe ceafa lui Jean.

— Mergem?

Jean își scărpină ceafa și se răsuci alene către Sebastian.

— Mî idiom...

— Spune pe unde o luăm, eu nu văd tot ce vezi tu.

— Tam. Adică, acolo. E o tufă de tuia.

Puștiul tresări.

— Tuia înseamnă capcană.

— Acum, nu. E o trecere. E reală, nu e anapoda.

Păși înainte, iar ceilalți îl urmară supuși.

— Vedeți?

Dădu la o parte ramurile și descoperi o intrare întunecată.

— Pe-aici a luat-o.

— Cine?

— Moșul. Nu e nimic anapoda. Asta e real.

— Lasă-mă pe mine – se repezi Puștiul.

— Nu! E o ordine desfășurată. Eu intru primul.

— Lasă-l dracu, moare și gata! se enervă Sebastian.

— Confeti! arătă Puștiul către cer. Au plase. Nu stau să le descânt, pierdem vremea!

— Ce sunt?

— Nu știu. Ceva de pe Instagram. Hai! îl împinse de la spate pe Jean. Hai, tu întâi, nu așa ai spus?

Intrară pe rând, împingând în stânga și-n dreapta ramurile de tuia. În spatele lor, poiana se coloră de confetti.

— Era o gură de rai – se tângui Sebastian. Puteam să căpătăm puteri...

— Lasă prostiile. Trebuie să mâncăm, să bem. Alea sunt puterile, idiotule!

— Semeni cu Pacman...

Tunelul întunecat în care intraseră se lărgi, transformându-se într-o încăpere iluminată de-a lungul pereților de câteva monitoare.

— Butoaie și bidoane – chicoti Puștiul. Reale. Uite și spirtoase!

— Stai! gemu Jean. Un înger. Cred că e muncitor. Unul din cei care au construit locul. Zice că gâtul. Atenție la gât...

Cei doi înghețară. Puștiul privi atent și păru să vadă ceva.

— Adrese... și instrucțiuni...

În jurul gâturilor li se înfășuraseră un fel de ațe subțiri, aproape insesizabile.

— Nu mișcați. Le șterg imediat. Se pare că au și ei programatorii lor...

Fără să se aplece, își descălță piciorul drept și agăță între degetele acestuia un obiect dreptunghiular. Se forță, stând într-un picior, să-l ridice, până reuși să-l apuce cu stânga. Obiectul, greu de definit, căpătă excrescențe subțiri, iar băiatul se grăbi să le apese. În câteva clipe își simțiră gâturile eliberate.

„La naiba – cugetă Sebastian. Era cât pe-aci s-o punem de mămăligă. Să fiu al dracu, facem o echipă nemaipomenită."

Privi mândru către ceilalți:

— Suntem cea mai strong gașcă de pe pământ!

Jean îi făcu semn să tacă și arătă cu un deget proaspăt scos din nas:

— Acolo! E cineva!

— Au paznic? șopti, speriat, Sebastian. Am încurcat-o...

Puștiul miji ochii.

— Pare altceva...

Înaintară prudenți de-a lungul butoaielor.

— Nu sunt nici senzori. Doar dacă...

Niciunul dintre ei nu completă fraza lăsată în suspensie de Puști. Doar holbară ochii, încercând să înțeleagă ce vedeau. De tavanul întunecat coborau zeci de lanțuri de-a

lungul cărora se alergau stropi de apă. Unul dintre lanțuri, mai lung sau poate doar tras în jos ceva mai mult decât celelalte, se termina cu două brățări metalice care înconjurau încheieturile mâinilor unei făpturi.

— E înger? șopti, surescitat, Sebastian.

— Nu – îi răspunse tot șoptit Jean.

— Pare real – completă Puștiul. Hai să vedem.

Jean scoase dintr-un buzunar al rucsacului o lanternă. La lumina ei zăriră, agățat de lanț, trupul subțire al unei adolescente. Purta blugi tăiați sus, în jurul coapselor și un tricou care fusese odinioară alb, iar acum era murdar și plin de sânge. Sângele cursese mai ales dintr-o rană la frunte, dar puteai ghici și alte răni ascunse sub țesătură. Puștiul o apucă de claia de păr blond și îi trase capul pe spate. La lumina lanternei zăriră hematoamele de pe obrazul drept și din jurul ochilor închiși. Fusese bătută serios, organizat – și cu simț de răspundere.

— Cred că e moartă – șopti Jean. Lăsați-o dracu.

— Au prins-o la furat – rânji Puștiul. Așa o să pățim și noi dacă n-o ștergem repede.

În clipa aceea fata gemu, se mișcă puțin și deschise ochii. Privirea ei se intersectă cu cea a lui Sebastian, care se dădu înapoi, electrizat.

— E vie, în puii mei!!! Ce facem?

— Vrei s-o salvăm? îl testă Jean. Ești în stare s-o cari în spate?

— Păi...

— Trebuie s-o luăm cu noi – rosti, împins deodată de o viziune, Jean.

— De ce?

— Nu știu. Așa trebuie.

— V-ați tâmpit amândoi – mârâi Puștiul. Sunteți cretini de-a binelea. Cine știe de câte zile stă aici atârnată? E pe ducă, au bătut-o de i-a sărit deja smalțul și n-avem ce schimba...

— Dă-o jos – strânse pumnii, încrâncenat, Jean.

Puștiul îl măsură tăcut din cap până în picioare.

— N-avem cum – înțelese Sebastian. Lanțul e real, nu-l putem tăia, n-avem cu ce.

— Nu trebuie să tăiem lanțul – insistă Jean. Mă ajuți? se întoarse către Sebastian. Ridică-mă să ajung la legături.

Sebastian se codi o clipă, apoi acceptă.

— Bine – împreună el palmele, închipuind o treaptă. Urcă. Puștiule, luminează, în puii mei, nu sta ca un idiot!

— Facem o prostie – mormăi acesta, ridicând lanterna. Cea mai nașpa chestie pe care o puteam face...

Jean se ridică pe treapta improvizată. Întinse mâinile și pipăi încheieturile fetei.

— I-au intrat în carne – îi anunță. Sunt prinse cu sârme, dar cred că le pot desface...

— Dacă murim – continua să mormăie Puștiul – să nu ziceți că nu v-am spus...

— Uite, gata, mai e una...

Peste trei secunde, trupul fetei se prăbuși grămadă pe podea. Sebastian își desprinse mâinile și începu să le frece între ele, când Jean sări jos.

— Bravo! îi felicită Puștiul, zeflemitor. Așa da, acțiune caritabilă! La ce vă trebuie puștoaica asta, n-aveți cu cine să vă giugiuliți?

Cei doi nu-l luară în seamă. Se aplecară peste fată, studiind-o cu atenție.

— Are dreptate – îngăimă Jean. Nu se va ține pe picioare.

— Vrei s-o lăsăm aici? Dacă se întorc ăia, o omoară.

— N-o omoară. O atârnă la loc și-o mai bat o dată. Vor s-o chinuie.

— De ce?

Puștiul îi dădu la o parte și privi.

— Mda. Dacă voiau s-o omoare, o lichidau din prima. Vor să afle ceva.

— O car eu – propuse Sebastian.

— Și să-ți ducem noi rucsacul? S-o crezi tu!

— Îl duc tot eu. Hai, ajutați-mă, îl pun în față.

— N-o să ajungem departe.

— Nici nu trebuie. O luăm prin anapoda. Încurcăm urmele, punem capcane. Ce puii mei, știm cum se face! Mergem un pic și ne oprim, găsim un loc sigur.

— Hai pe insulă – propuse Jean. Aveai prieteni acolo, este? Știi drumul.

— E prea aproape de Lumină.

— Dinspre partea aia, abia se observă.

— Și pe urmă?

— Hai – interveni Puștiul. Pe urmă, mai vedem.

— O iau în spate. Mă ajutați?

Jean și Puștiul ridicară, oftând, trupul fetei. Sebastian se aplecă puțin, îi înconjură cu brațele coapsele și o săltă icnind. Instinctiv, puștoaica îi cuprinse gâtul și își lăsă capul pe umărul lui drept.

— Deschide trecerea!

— Ia-ți și bidonul, dacă vrei să bei ceva mai încolo! Bine, sticla de votcă ți-o duc eu... – bombăni Jean.

Puștiul se apropie de un perete întunecat ce părea să se înalțe până la cer. Înfipse în el mâna dreaptă și murmură o vreme ceva. Se ivi o bortă umplută de o lumină ciudată, verzuie.

— Ieșiți. Rămân puțin să pun capcanele. Așteptați-mă lângă stânca de jad.

Când cei doi dispărură, Puștiul intră și el cu spatele în deschizătură, continuând să vorbească singur și să descrie linii ciudate cu mâna dreaptă. În urma degetelor lui apăreau fire subțiri, argintii, ce se intersectau îngrămădindu-se să formeze o plasă ca de păianjen.

O plasă ucigașă.

Îi ajunse din urmă târziu, după ce mai aranjase câteva trape și, între două dintre ele, înșurubase Urletul. Găsise porcăria aia cu mulți ani în urmă și reușise să-i descopere programul complet înainte de a-l lăsa surd pentru totdeauna. Acum o avea, cum s-ar zice, la degetul mic, iar auzul îi rămăsese intact. Desigur, nu erau singurele lui arme, dar pe cele mai teribile – gropile de potențial, păpușile muppets sau supraîncărcarea operatorilor – nu le activa decât cu ocazii speciale. Iar de data asta nu era cazul. Țiganii din Meteor nu i-ar fi urmărit dacă descopereau că drumul e plin de surprize neplăcute; erau niște tipi destul de comozi care, cei drept, puteau face foarte urât dacă le zgândăreai orgoliul, însă micul lor jaf nu putea reprezenta o provocare de mare amploare.

Gândind astfel, Puştiul omisese ceva. Avea să-şi dea seama mult mai târziu, iar consecinţele omisiunii urmau să-l coste destul de scump.

În sfârşit – îşi va spune atunci. Toţi greşim, nimeni nu-i perfect. Important e să scapi cu viaţă...

— Ei, gata?

Nerăbdătorul era Jean. Se sprijinea de stânca de jad fără să ia în seamă liota de chinezi care săpau de zor în jurul lui. Puştiul zâmbi.

— Îngeri?

— Aripioare – confirmă băiatul. Dincolo e un şantier întreg.

— Ştiu, am mai fost pe-aici. Dar lucrurile se mai schimbă. Ăştia ce fac, se giugiulesc?

— Încearcă s-o pună pe picioare. E paradită rău.

Puştiul făcu doi paşi şi se proţăpi în faţa celor doi.

— Cum e?

— Nasol – zâmbi cu o jumătate de gură Sebastian. E vânătă toată. Ne-ar trebui nişte antibiotice. Şi să stăm undeva, o vreme.

— Ziceai că ai prieteni pe insulă.

— Nu putem merge imediat, e vreme rea. Le-am dat telefon.

— Telefon? De unde?

Sebastian îi indică, obosit, cabina telefonică abia mijită dintre două plăci albăstrui ce vălureau ciudat.

— De când e cabina asta? N-o ştiam.

— De pe net. A apărut de curând, cred. Dar are conexiunile potrivite.

Puștiul privi spre dreapta. Doi cowboy se alergau pe o bucată de stepă, trăgând între ei cu pistoalele. În mod ciudat, nu se auzea niciun zgomot. Oftă.

— Dă-mi coordonatele adăpostului prietenilor tăi. Facem o nouă deschidere.

— Nu le știu. De unde puii mei să le știu? Pe insulă, în amonte!

Puștiul oftă iar.

— Bine, caut.

Privi în sus. Din cerul arămiu ce arăta ca suprafața unei stafide începuseră să cadă cărți de joc. Le urmări o vreme, apoi se hotărî:

— Dacă e as de pică, reușim...

Apucă între degete cartea care tocmai îi flutura pe lângă o ureche. O răsuci.

— Abia-mi vine să cred! murmură. Ia-ți în spinare gagica, n-are rost să zăbovim. Soarta ne zâmbește.

Sebastian se ridică și întinse mâna spre fată. Aceasta se ridică puțin, apoi căzu la loc. Ochii imenși, de un verde electric, îl priviră neajutorați.

— Tot e bine că nu se smiorcăie – comentă Jean.

— Mai putem sta un pic? Dacă nu mănânc ceva, mor.

— Ai mai spus asta – făcu, amuzat, Puștiul. Mănâncă, n-am chef să te văd murind, putem să mai stăm un minut.

Sebastian scoase din rucsac un salam de vară. Simți privirea pofticioasă a fetei și, după o clipă de ezitare, îl rupse în două.

— Ia și tu...

— Bună scenă – se hlizi Puștiul. Lacrimogenă, pe bune. Am văzut ceva asemănător într-o telenovelă...

— Hai sictir – se enervă Sebastian.

Fata mușcă lacomă din salam. În timp ce mesteca, îi aruncă Puștiului o privire ucigașă. Acesta, uimit, se trase înapoi.

— E o tigroaică! Chiar m-a speriat, la naiba! Bă, gagiule, ce rahat ai luat cu tine? Cine dracu-i asta?

Sebastian privi către fată.

— Ceva din mine spune că am făcut ce trebuia, la naiba!

Ultimul cuvânt fusese clar aruncat către Puști. Acesta dădu din umeri și ridică mâinile a renunțare:

— Tigroaica e a ta. Să nu mă mai amesteci.

— Mergem când sunteți gata? încercă, timid, Jean.

— Suntem gata. Ajutați-mă.

— La dunga aia verde vă opriți...

Se ridicară toți – fata, ajutată de Jean și Sebastian. Ultimul se aplecă și o luă în spate.

— Dunga aia – repetă Puștiul. Niciun pas mai în față până nu vă spun eu.

— Ce e dunga aia? întrebă Jean, luând-o înaintea tuturor.

— O linie de stabilitate. OK, acum stați pe loc, trebuie să creez un proiect.

— Ce?

— Un pod, o trecere spre insulă, un proiect, ceva. Lăsați-mă să mă gândesc...

Închise ochii și începu să mormăie. Sebastian auzea doar frânturi:

„Fișierul vector pod... ifndef iostream pod... include iostream pod... define iostream pod... endif... class vec-

tor... ce naiba spune ăsta? Ce bine că e cu noi! N-aș putea să-nvăț niciodată păsăreasca de-o știe el! Am fi murit demult, dracu știe? E băiat bun, dar și mare ticălos. Nu-i pasă decât de el... bine, și de noi..."

Zarea păru să fumege. Chiar în fața lor se schiță un portal oval, întunecat.

— Treceți repede! le aruncă Puștiul.

Jean se repezi primul. Sebastian se năpusti și el înainte, cu toate că greutatea fetei și a rucsacului i se părea tot mai dificil de susținut. Ajunse dincolo, iar viscolul cumplit îl trânti într-un troian imens. Peste el căzu Puştiul. Încercă să se ridice. Fata se strânsese pe spatele lui ca o pisică uriașă.

— Rahat, aici e iarnă! urlă Jean, care stătea proțap în fața lor, în timp ce vântul adăuga pe pieptul lui, în fiecare clipă, un nou strat de doi-trei centimetri de zăpadă. O să înghețăm!

Se scutură și le întinse mâinile.

— Sus! În puii mei, sus! Cred că sunt treizeci de grade sub zero!

Sebastian își simți urechile și nările înghețând cu viteză; se gândi la tricoul lui subțire și la pantalonii scurți ai puștoaicei.

— Unde ne băgăm? întrebă, prinzând mâna întinsă și săltându-se în genunchi.

— Aflăm acum...

Puștiul îi cântări prin lumina rea, roșiatică, ce se scurgea din perdeaua norilor care se fugăreau pe cer nebunește. Mișcă mâinile și murmură iar ceva. O fâșie albastră se decupă în spațiu, în dreapta lor.

— Pe-acolo. E frig, dar nu e viscol. Ne duce direct la prietenii tăi – rânji el către Sebastian. Ia-o în cârcă. Sau, ia-o cum vrei...

Sebastian nu ripostă, așa cum ar fi procedat în alte ocazii. Se ridică gemând din zăpadă, cu fată cu tot, și porni împleticindu-se către locul indicat. Jean, care ducea doar rucsacul, îl ajunse și îl întrecu.

— Acolo! le strigă din urmă Puștiul. E o intrare undeva...

Un igloo imens le apăru înainte și cineva dinăuntru dădu deoparte ușa cioplită dintr-un sloi de gheață. Se năpustiră către vocile prietenoase și către căldura focului iute care ardea în inima adăpostului.

Căzură grămadă, gâfâind.

— Tu ești? Doamne, cât ne bucurăm! rosti cineva. Nu credeam că mai ajungi aici pe o vreme ca asta!

Doi sau trei inși îi ajutară să se ridice. Fata alunecă de pe spatele lui Sebastian și se rezemă de unul dintre stâlpii ce susțineau bolta adăpostului.

— Sunt prietenii tăi? Bine-ați venit! Luați, gustați, asta încălzește!

În mâini apărură, nu se știe de unde, câteva pahare. Puștiul, primul, mirosi și bău.

— Coniac! Mișto! Chiar aveam nevoie...

Băură toți, chiar și fata. Se scuturară.

— Uau! Tare! Mișto!

— Nu e deloc mișto – adăugă după o clipă Jean. Trebuie să ies iar.

— De ce? se miră Puștiul.

— Pentru că – rosti cu o voce scăzută, dar care putu fi auzită de toți – mă taie o pișare de-ți lasă gura apă...

Câțiva începură să râdă. Unii, totuși, se abținură.

— Acum ți-ai găsit? scrâșni Sebastian.

— Vasile – spuse tărăgănat cineva – du băiatul la WC, arată-i. Nu trebuie să ieși – se întoarse către Jean. Te duce Vasile. Eu sunt Andrei, îmi pare bine că te cunosc.

— Și mie. Unde-i buda?

— Pe-acolo. Mai are cineva nevoie?

Cei rămași se priviră.

— Se pare că nu – zâmbi Sebastian.

— De unde veniți?

— Din Meteor. Ne-am făcut provizii.

— Ei cine sunt?

— El e Puștiul. Ea e... cum ai zis că te cheamă?

O privi întrebător, dar răspunsul sosi târziu, șovăielnic:

— N-am zis...

— Bine, n-ai zis – conveni nerăbdător Sebastian. Deci, cum te cheamă?

— Nu știu.

— N-ai nume?

Se întoarse către Andrei, explicând:

— Am găsit-o de curând. O prinseseră ăia, au bătut-o... nu știu cine e. Cred că nici ea nu mai știe cine e. Am luat-o cu noi pentru că...

Făcu un gest evaziv, încercând parcă să se scuze.

— Înțeleg – îi așeză o mână pe umăr Andrei. Ați salvat-o. E un gest minunat. Doar gesturi de acest gen ne mai pot mântui.

Sebastian lăsă capul în jos.

— Păi... așa am simțit. Doar că au bătut-o rău. Aveți ceva medicamente?

— Sigur. O s-o ajutăm. Pare că abia se ține pe picioare.

O privi atent.

— Ce zici, putem să-ți dăm un nume? Și cum fata nu schiță niciun gest, continuă: am găsit, Magdalena! Ba nu, Cristina! Adică... ia stai. Să te văd. Ești frumoasă. Ca o prințesă elfă. Ah, știu! Te cheamă... Arwen! E dintr-un film de odinioară. Cum ți se pare? E un nume minunat, îl vrei?

— Îhâm! zâmbi ea, chinuit. Avea buza de jos umflată și rănită, iar zâmbetul crăpă puțin coaja rănii. Se șterse cu dosul mâinii drepte și adăugă:

— Pot să beau puțină apă?

— Sigur. Uite – îi întinse un pet. E apă proaspătă, de Izvarna. Trebuie să te vadă un doctor. Din fericire, chiar avem un doctor, mai precis o doctoriță. Geo, – se adresă altui flăcău, care privea pofticios către proaspăta botezată și rânjea nătâng – du-te și cheam-o pe Victoria. Și hai să trecem toți dincolo, e mai larg și mai cald...

Trecură toți în camera vecină, iar Sebastian privi uimit pereții monocromi cu unghiurile stranii pe care le făceau între ei. Când se mișca, i se părea că pereții se înmulțeau, iar unii dintre ei păreau să se întindă până la orizont către necunoscut. Camera avea o fereastră în care bătea soarele și dincolo de geam zări o grădină cu pomi în floare. În funcție de unghiul din care privea, fereastra părea una singură, sau două, sau trei.

„Ce loc nașpa! Pe ăsta doar Jean l-ar înțelege. Poate sunt și îngeri... și ăștia ce vor, să stăm jos?"

În cameră se aflau două mese lungi și câteva scaune. Într-una dintre mese văzu înfipt un colț înnegrit de dischetă.

— Ce-i aia?

— Nu știm. Așa am găsit-o. O chestie arhaică, oricum. În general, nu ne băgăm unde nu ne fierbe oala.

— Ceva de pe Youtube – auziră vocea lui Jean. Și, știți, sunt alături de ea mereu doi îngeri...

— El vede îngeri – explică pentru toată lumea Sebastian. Adică lucruri vechi, amprente energetice...

Jean apăruse în pragul ușii care părea și ea când una, când trei sau chiar mai multe, în funcție de cum o priveai.

— Pare o înregistrare de familie.

— Mda – făcu Puștiul.

Și, cu un mormăit dubios, o făcu să dispară.

— E soare? arătă Jean spre fereastră. Credeam că e iarnă...

— Doar în partea aia – explică Andrei. Pe partea asta e primăvară, dacă veneați pe-aici n-ați fi apucat să tremurați. Doar că e mult mai greu de trecut, din alte motive...

Sebastian mai zări o ușă, în afară de cea pe care intraseră.

— Acolo?

— O arhivă. Mii, milioane de foldere. Nu prea știm ce conțin.

— Înseamnă – conchise Puștiul – că sunt legate de un server serios. O să mă uit puțin, dacă-mi dați voie...

— Sigur. Vă e foame? Avem destule provizii, păstrați-le pe-ale voastre pentru mai târziu. Ah, Victorie – se adresă

unei cucoane grăsuțe care tocmai intrase însoțită de Geo – ai un pacient. Consult-o pe fata asta, a pățit-o urât, tratează-o tu. O cheamă Arwen. Vasile, ia-o pe Cristina și spune-i...

— Doarme.

— Trezește-o, avem musafiri. Să facă niște aperitive, ceva.

Se întoarse spre Sebastian.

— Luați loc, mai bem un coniac. Pe unde-ai mai umblat?

— Când ici, când colo...

Se așeză pe unul din scaune și primi în mână paharul. Ceilalți îi urmară exemplul.

— Nu i-ai găsit?

— Pe părinți? Nooo... Am aflat însă unde am locuit pe vremuri. E greu de ajuns. Oricum, peisajul s-a schimbat. Ai mei au plecat... nu știu unde. Poate că sunt morți demult. Le-a fost cam nașpa să se adapteze...

— Mda, așa e – admise Andrei. Chiar că-mi pare rău pentru tine.

— Și voi? Probleme?

— Ca peste tot. Au fost câteva atacuri, dar nu de amploare. Uite, avem noroc cu folderele alea. Am găsit și ceva arme. Sigur, cele mai multe sunt din anapoda, însă unele dintre ele sunt destul de consistente pentru a putea fi oarecum folosite. Ne-ar trebui un programator bun, Geo face și el ce poate. Săptămâna trecută, cum să-ți spun? Ne-am trezit cu tavanul ciuruit. N-ai idee cât am pătimit să-l facem la loc.

— Nu e real? arătă Sebastian cu degetul în sus.

— Nu prea. De fapt, ne aflăm într-o fostă parcare, în sus, pe vremuri, se vedea cerul. Aproape tot adăpostul e de pe net. Adică anapoda, știi? Dar dacă ieși în livadă, ai undeva, în stânga, o mică biserică de lemn. Nu apare mereu, doar din șapte-n șapte zile. Mâine ar trebui să apară. Când o vedem, ne ducem la ea și intrăm, că se ține liturghia. Doar noi; în general nu mai vin și alții. Sau, depinde. Se mai întâmplă să avem și musafiri. Liturghia e ținută de... nu știu. Poate sunt îngeri, cum spune prietenul ăsta al tău. La sfârșit auzim muzică și voci care cântă... nu se vede nimic, dar se aude muzica asta, ca o binecuvântare. Iar noi ne rugăm atunci, știi? Ne rugăm să fim mântuiți...

Goli paharul și privi meditativ prin sticla semitransparentă.

— Nu știm cine ține liturghia. Se aude, dar nu se vede nimeni. E ca și când însuși Iisus ar veni aici pentru noi și ne-ar spune acele cuvinte frumoase...

Făcu un gest către peretele din stânga. Sebastian se uită uimit într-acolo și zări agățată o cruce de lemn peste care inițial trecuse cu privirea, fără s-o ia în seamă. Pe cruce, un mic Iisus ridică încet capul și-i zâmbi trist. Rănile îi sângerau continuu, dar picăturile prelinse una după alta păreau că sunt absorbite discret de lemnul crucii sau se pierdeau într-o dimensiune insondabilă.

— Nu-l știu – șovăi. E demult? Îl aveți demult? Ultima dată parcă nu era...

— L-am găsit într-un folder din arhivă. Știi cât ne-am bucurat? Nu aveam decât două-trei reprezentări statice.

Oftă. Oftă și Sebastian. Puștiul privea nervos către ușa prin care intraseră, iar Jean se scobea în nas, fără să-i pese de părerea celor din jur. Câteva momente tăcură toți. Apoi acea ușă se dădu la o parte și intrară pe ea mai întâi trei platouri pline cu mâncare, iar după ele o fată brunetă și plinuță, care le susținea atentă și îngrijorată să nu le scape.

— Cristina, pune-le aici – o direcționă Vasile cu un gest. Și mulțumim mult.

— Doamne-ajută – rosti aceasta cu evlavie, așezând farfuriile pe masă. Mai aveți nevoie de ceva?

— Mai vreți ceva, băieți? întrebă Andrei. Ceva de la bucătărie. Pâine?

Sebastian vru să clatine din cap în semn de refuz, dar Jean i-o luă înainte:

— Pâine? Wow! De când n-am mai mâncat!

— Aduc imediat! îl asigură fata și ieși în grabă.

Andrei se ridică. Puștiul vru să se repeadă la primul platou, dar Sebastian îl opri.

— Stai! Andrei vrea să spună ceva!

Acesta îi mulțumi din priviri și începu:

— „Tatăl nostru care ești în ceruri..."

„Băieți buni – gândi Sebastian. Dar dacă au damblaua asta, ce să-i faci? Nu le place să vorbești urât și trebuie să-i lași în apele lor când li se pune pata. Până la urmă, ce naiba, suntem la ei acasă, puțin respect, în puii mei, nu?..."

— ...Și sfințește, Doamne, masa aceasta... hai, mâncați! – invită cu un gest larg Andrei pe cei de față, după ce-și făcu semnul crucii.

Se închinară toți, mai puțin Jean și Puștiul. Până și Sebastian se forță să imite gestul. Cristina apăru cu un coșuleț de nuiele împletite plin cu felii de pâine și-l așeză în mijlocul mesei.

— Poftă bună!

Mâncară o vreme în tăcere. O carte poștală se materializă la un moment dat din tavan, dar Puștiul o prinse cu un reflex rapid și o aruncă nepăsător peste umăr, destructurând-o. Andrei îl urmări nemulțumit.

— Uneori – spuse – așa primim veștile.

— Ce vești? întrebă cu gura plină Jean.

— Vești din toată lumea. De la cei care mai încearcă încă să ajungă la noi.

— Cine? se miră Sebastian.

— Cei din jurul nostru. Armata. Crezi că lumea se reduce la acest oraș?

— Ai vești despre lume?

— Nu multe. E-mail-uri, când și când. Ca niște cărți poștale care apar din tavan.

Puștiul simți reproșul din glasul celuilalt, dar dădu din umeri.

— Ce mai contează? Dacă nu vine nimeni să ne salveze, ce importanță au veștile?

— Ei încă mai încearcă. Dar se pare că nu pot intra în oraș, așa cum nici noi nu putem ieși din el. E rău și acolo, e război. Sau poate că deja nu mai e nimic. E posibil ca veștile să ajungă la noi foarte târziu, prea târziu. Poate au murit toți, cine știe?

Ușa se deschise și intră doctorița. Toate capetele se întoarseră către ea întrebător.

— Am culcat-o. E plină de echimoze, ca să nu mai vorbim de epuizarea psiho-fizică, dar o să-și revină – explică sec, cu voce profesională.

— Au bătut-o... – începu Sebastian, dar doctorița îl opri cu un gest.

— Mi-a povestit. Dacă nu mai aveți treabă cu mine, merg să mă culc.

— La noi e seară – explică Geo pentru noii sosiți. E chiar târziu. Am păstrat mereu ceasurile potrivite, să ne putem face un program. Mai vreți coniac?

— Eu nu – clătină din cap Puștiul. M-am pilit deja. Se poate dormi pe undeva pe-aici?

Jean se ridicase și el.

— Nici eu n-aș prea mai sta...

— Geo – zise Andrei – du-i pe băieți să se culce. Tu mai stai? se întoarse către Sebastian.

— Puțin, dacă nu deranjez. Pot să mai beau și ceva coniac.

— Ok, chiar voiam să mai vorbim. De când ai fost ultima oară s-au întâmplat multe...

Sebastian privi către ușa pe care dispăreau, pe rând, ceilalți.

— Mda – murmură. Nici eu nu mai sunt chiar cum am fost... pentru asta trebuie să vă mulțumesc și vouă...

„Oare mint convingător? Nu s-a întâmplat nimic important! Doar alergătură, nimic altceva. Dar nu vreau să-i supăr pe băieții ăștia, sunt cut&cool. Iar eu am rămas tot ăla, cretinul cretinilor. Ce s-a schimbat? Ce-ar fi putut să se schimbe? Am mai crescut un centimetru sau doi, asta-i tot".

— Am mai crescut un centimetru sau doi – formulă cu voce tare ultimul gând.

Andrei râse.

— Cine sunt băieții? Spune-mi despre ei.

— A, păi... mai întâi Jean. E ciudat, vede îngeri, ți-am zis...

— Când s-a născut, înainte sau după?

— A, tot după. E cam de vârsta mea.

— Și?

— Și-atât. L-am scos dintr-un căc... necaz, scuză-mă. L-am pus pe picioare, mi-e dator. Celălalt...

— Cine-i celălalt?

— E Puștiul. Nu știu cum îl cheamă cu adevărat. Nici el nu știe. S-a născut exact în secunda în care s-a întâmplat... (Sebastian arătă cu o mână, vag, de jur-împrejur) asta. Cred că i-a pătruns la naștere în creier o țandără. Ceva venit din anapoda.

— De pe net? se minună Andrei și ridică la buze paharul.

— Da. E cel mai bun programator din câți știu. S-a născut vorbind... hm, limba aia cu care poți să schimbi lucruri. Dar altfel, e un ticălos nenorocit.

— Înseamnă că e mai mare ca tine cu vreo doi ani. De ce-i ziceți Puștiul, dacă e mai mare ca voi?

— Nu știu. E tâmpit. E un copil. Are niște reacții de te doare mintea. Și e dur, nu-i pasă de nimeni.

— Atunci, de ce e cu voi?

— Ai dreptate – recunoscu Sebastian. Poate-i pasă și nu arată. Sau doar se simțea singur.

— Unde l-ați găsit?

— He, he, la un bancomat anapoda, spărgea coduri și downloada bitcoini. Îl urmărea o gașcă-ntreagă, ăia voiau să-l jefuiască la sfârșit, înțelegi... ei, și l-am prevenit. Apoi a mers cu noi, poate-a fost felul lui de-a mulțumi, nu știu. Am mai avut și pe altcineva, îl chema Adrian, era mult mai mic decât mine, dar...

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știm sigur – mormăi cu privirea în pământ Sebastian. A pus mâna pe ceva, cred. Era ca o nișă și un mic havuz, știi? I-a venit chef să pună mâna și... a fost rău. Îngerii l-au prevenit pe Jean, dar atunci n-am înțeles. Jean zicea că erau doi îngeri foarte strălucitori care stăteau lângă locul ăla și încercau să-i îndepărteze pe toți cei ce încercau să se apropie. Adrian a băgat mâna, a țipat și s-a evaporat. Uite, pur și simplu, parcă s-a șters din fața noastră. Poate a fost teleportat undeva, dar... cred că dacă a țipat așa, nu era un loc bun. Jean a plâns, poți să crezi? Andrei mormăi afirmativ.

— Da, înțeleg. Viața e făcută din nenorociri. Pe vremuri un înțelept despre care n-am reușit să aflu decât că-l chema Churchill zicea că istoria e un șir de nenorociri...

— Ai căutat pe wiki?...

— N-am găsit. Poate s-a șters, nu contează... dar viața? Nu e și ea tot un fel de istorie?

— Adică...

— Nenorociri. Cât suntem copii trecem peste ele ușor. Mai târziu, încep să ne macine și să ne omoare încet-încet. Am pierdut și noi un prieten în ultimul an. Lumea zice

că de vină a fost Femeia de Tablă, dar nu e nicio dovadă. Putea fi la fel de bine și Darth Vader sau cine știe ce altceva?

— Darth Vader? A trecut pe aici?

— Nu. Ei, vorbeam și eu. Netul era plin de personaje negative. Sigur, cele mai multe nu au forță reală, dar uneori... înțelegi? Asta este...

— Vreau să mă culc – oftă Sebastian. M-am amețit și eu. Mulțumesc, știi? N-am mai avut demult o seară liniștită.

— Mă bucur pentru tine. Mâine e liturghie. Aş vrea să veniți și voi, se poate?

— Eu vin. Nu știu dacă și ceilalți, o să-i întreb.

— Poate caută și ei mântuirea – îl privi cu seriozitate Andrei.

— Îi întreb. Cred că vin, de ce să nu vină?

Se ridică greoi din scaun și făcu doi pași, încercând să se mențină cât mai drept. Andrei râse:

— Te-ajut să ajungi în cameră. Te conduc, nu știi unde, n-o să nimerești...

— Corect – râse Sebastian. Te pomenești că dau de Femeia de Tablă...

Deschise ușa, încercând, din cele trei pe care le vedea, s-o aleagă pe cea corectă.

— Unde duc celelalte?

— A, nicăieri. Aici s-a suprapus un fel de spațiu multidimensional peste ăla care era. Ferestrele, da, pot da altundeva, dar ușa asta dă mereu în coridorul nostru.

— Pe-aici am venit?

— Nu. Chiar nu-ți aduci aminte? Ați trecut, de fapt, direct prin zid.

— A fost o ușă...

— Așa se reprezintă mental. Nu contează. Sunt lucruri pe care le vezi, dar, neavând legătură cu ceea ce știi, sunt interpretate de creier în așa fel încât se creează corespondențe. Igloo-ul ăla e departe, ne-a trebuit o oră să ajungem acolo să vă primim. Dar înapoi treci printr-o chestie care ți se pare ușă și ajungi imediat. Ia-o la dreapta, în capătul coridorului...

Sebastian se opri în fața unei uși masive de stejar.

— E reală?

— Da – îl lămuri Andrei. E ușa casei de la parterul unei locuințe reale. Totuși, doar una din camere e mai liniștită, celelalte au încă probleme. Poți intra, nu-i niciun pericol. Intrară aproape în același timp, trântind ușa de perete. Un praf subțire se desprinse de pe zidul lovit și-i înconjură ca o aură.

— În stânga – preciză Andrei. Stai să fac puțină lumină...

Apăsă un comutator și un bec se aprinse deasupra lor.

— Aveți curent electric? se minună Sebastian.

— Nu chiar. Rețeaua electrică e din anapoda. Însă știi că multe lucruri de-acolo au devenit destul de reale ca să poată fi folosite. Holul ăsta era plin de linii și de instrucțiuni, le-a rezolvat Geo. Mă rog, au mai fost și altele, nu-ți mai spun...

— Unde dorm?

— Aici.

Andrei deschise o altă ușă și-l invită să intre.

— Aici e întuneric, normal, nu? O să dormiți toți la un loc, n-avem multe spații sigure. Patul din dreapta...

— E chiar pat?

— Încearcă! Te las, noapte bună. Sunt patru paturi, dimineața se face lumină fără să ne amestecăm. Nu știm de unde vine, poate chiar de la Lumină...

Fără să-l mai ia în seamă, Sebastian se trânti în pat.

— Cel puțin, descalță-te – îl sfătui Andrei. Cristina spală rufele şi n-are rost să te pui rău cu ea...

— Nu mă descalț. Dacă mă descalț, mor toți... și mor și eu, aia-i problema.

— Iartă-mă. Trebuia să vă propun o baie. Avem apă caldă...

— Data viitoare... mulțumesc...

Andrei nu mai spuse nimic și ieși pe ușă. Sebastian rămase o vreme nemişcat, ascultând. Era linişte, dar se auzea un zgomot ritmic și subțire, ca și când, undeva, departe, ar fi picat apă dintr-un robinet ce nu fusese bine închis. Până la urmă ceva foșni în patul de-alături.

— Care ești? mârâi băiatul.

— Eu...

Sebastian tresări.

— Cum te simți? Cum ești?

— Nu-ți pasă. Tu?

— Eu sunt... beat criță – recunoscu Sebastian.

— Ești amețit? chicoti fata. Ce vezi când închizi ochii?

Băiatul ezită.

— Văd... văd grădini. Și un oraș care nu seamănă cu ăsta. Străzi. Unele largi, altele înguste. Mașini... știi ce sunt mașinile?

— Știu. Am văzut câteva, dar nu funcționau...

— Și oameni. Tot felul de oameni. Nu-i cunosc, dar mi se pare că-i recunosc, cumva. Și mai văd câmpii, în jurul orașului. Dealuri, munți... știi ce sunt munții?

— Ce sunt munții?

— Niște locuri înalte pe care te poți cățăra. Te urci pe ei și când ajungi la capăt, privești în jur și visezi. Ți se pare că toate sunt ale tale. Erau ierni în care vârfurile lor se acopereau cu zăpadă, iar vara, cum să-ți spun... dar tu? Tu ce vezi când închizi ochii?

— Eu?

Fata se foi în așternut, iar Sebastian îi surprinse tremurul vocii.

— Eu îl văd pe Bătrân...

CAPITOLUL 2

„Pur şi simplu, numai datorită acestei predeterminări, suntem constrânşi să credem că lumea vieții noastre cotidiene este singura lume posibilă."

Carlos Castaneda – Arta visatului

T*rebuia să se întâmple.*

Mai întâi au fost unii care au inventat internetul.

Apoi, alții au inventat primele jocuri pe calculator.

A apărut pacman – și a avut un succes nebun.

Au urmat altele, din ce în ce mai complicate. Doom. Diablo. Dune. Luptă. Strategie. Tupeu. Jocuri tot mai sofisticate, încercând să creeze în virtual locuri cât mai palpabile, cât mai reale.

S-au născut, în cele din urmă, ochelarii speciali conectați la calculator, iar omul a început să se desprindă de realitate potrivindu-i la ochi și făcând ca întregul spațiu virtual să-i dea ocol.

În sfârșit, au apărut pokemonii, proiecții în plină realitate ale unei lumi imaginare; oamenii i-au luat în serios și au început să-i vâneze.

Apoi...

Apoi evenimentul s-a produs. Poate rezultatul unei obscure sincronicități, poate datorită intersecției a două semnale lansate din satelit și care au interferat cum n-o mai făcuseră niciodată până atunci.

Iar internetul, într-un loc oarecare aflat pe suprafața Pământului, s-a cuplat cu lumea reală și s-a vărsat în ea.

...Și a fost seară și apoi dimineață...

Și nimeni nu mai poate schimba nimic.

Camera fusese inundată de o lumină palidă, dar caldă și suficient de plăcută. Sebastian se întinse în așternut până simți că-i trosnesc oasele. Căscă și privi în tavan, dar constată surprins că tavanul lipsea. În locul lui se întindea o imensitate sidefie pe care nu reușea să-și fixeze privirea. Se răsuci spre dreapta și se trezi că o privește pe fată, care, prin somn, îi întorsese spatele.

„Cum dracu i-au zis? Ah, Arwen... Ce-ar fi să mă îndrăgostesc de ea? Ce puii mei, mi-au zis unii că dragostea te face cretin..."

Se mișcă, își trosni oasele degetelor subțiri și se ridică. Dintr-un pat mai îndepărtat se ridicase și Puștiul.

— Gata? râse acesta. Am dormit nemaipomenit. Ce-i cu cerul ăsta?

— Nu știu. Unde au buda?

— Hai s-o căutăm.

Pereții camerei păreau făcuți din gard viu, iar ușa prin care crezură că intraseră seara aducea cu o pergolă de trandafiri agățători.

— Ești sigur că pe-aici am venit? mârâi Puștiul.

— Mda. Dar nu știu cum se deschide...

Se apropiară de ea și o suprafață de sticlă mată se dădu la o parte. Dincolo recunoscură coridorul.

— Are un senzor – oftă Puștiul. Mă speriasem.

— Tu? se minună Sebastian.

— Ușa asta e reală, n-are program. Ce-aș fi putut să-i fac? Poate să-i trântesc un picior, s-o fac țăndări...

— Hei, unde vă duceți?

Era Jean.

— La budă. Vii?

Se trezise și fata.

— Hai să ieșim...

Își luară în brațe rucsacurile și ieșiră pe coridor.

— Bună dimineața.

Apăruse doctorița.

— Andrei e acolo, v-așteaptă. Și către fată: cum te mai simți?

Nou-botezata Arwen clătină ușor din cap, într-un gest elocvent de mulțumire.

— Toaleta e tot acolo? întrebă cu naivitate prefăcută Jean.

— Da – confirmă doctorița. În zonă lucrurile sunt destul de stabile, Geo lucrează la asta. Dar, mă rog, e posibil orice. Trebuie să fiți atenți.

— Mie-mi spui? rânji Puștiul.

— Parcă mai era o ușă – rosti Sebastian întrebător. Una de lemn, reală...

— E pe partea cealaltă a apartamentului. De fapt, aseară n-ați venit pe-aici. Ușa asta de sticlă e a unui fost magazin, dar toate dau în același coridor.

— Acolo! arătă Jean. Intru primul...

Când se reuniră iar, doctorița îi îndrumă spre camera în care mâncaseră cu o seară înainte.

— Haideți la micul dejun.

În încăpere se adunaseră vreo două duzini de băieți, bărbați, fete și femei. Păreau destul de veseli. În mijlocul meselor tronau câteva platouri cu mâncare, iar unul dintre băieți povestea ceva.

— A, uite-i! exclamă cineva, iar cei patru îl recunoscură pe Andrei. Stați jos, v-am păstrat locuri acolo! Serviți și voi câte ceva.

Așezându-se, constatară că nimeni nu se holba la ei ostentativ, cum s-ar fi așteptat. Cel care povestea, continuă:

— Așa. Ne-am dus pe Griviței, știți, strada aia făcută feliuțe. Smoliții ne așteptau, erau patru. Aduseseră la grămadă tot felul de prostii, multe dintre ele nu foloseau la nimic, dar arătau toate destul de bine, chiar dacă nu erau tocmai noi. Aduseseră și undițele alea de ni le promiseseră și niște legume din Drăgoeni. Ei, și când a fost să ne tocmim, unul din smoliți – Ion cred că-l chema, nu mai știu – zice: măi băieți, dar voi aveți ceva tablouri, opere de artă? Ha! De unde până unde? Păi – zice – știu un amator de-așa ceva, plătește în euro totul, dar nu se lasă dus de nas, vrea lucruri adevărate, de calitate. Acum, știți și voi, avem foldere cu așa ceva, dar la modul concret, fizic, nu prea. Bine, ar mai fi de scormonit prin locuințele pă-

răsite. Întreb: la ce-i trebuie? De ce nu caută prin muzee? Întrebam și eu de șmecher, știam că muzeele sunt la prea mică distanță de Lumină și e greu să te apropii, este? Dar tipul zice: voi, ăştia, bisericoșii, am auzit despre voi că vă puteți apropia de Lumină mai mult decât oricine altcineva. Aha, am priceput eu, vrea să ne încerce sau să ne-mpingă să scoatem noi castanele din foc...

— Castane! sări o fată. Vindeau?

— Nu, și nici n-am mai întrebat.

— Păcat...

— Dar am luat nuci, un sac întreg. Stați să termin. Ei, și când am priceput ce vor m-am enervat și am vrut să-i trimit la plimbare, dar tipul mi-a zis: gândește-te, e vorba de bani mulți, puteți cumpăra o groază de lucruri...

— Cât? întrebă cineva.

— Mmm?

— Ce sumă a avansat?

— Mii de euro. Mult. Bani reali. Mi s-a părut suspect și i-am zis chiar așa: n-o fi prea mult? Și atunci s-a dat aproape și mi-a zis: strict confidențial. M-a pufnit râsul, ce părere aveți? Strict confidențial...

— Și ce ți-a spus? se arătă nerăbdător Geo.

— Cică printre asemenea lucruri, opere de artă, știți, ar fi unul cu care se poate intra în Lumină și pleca din oraș.

— Mda – clătină din cap Andrei. Am auzit, dar e o legendă. Un artefact, un fel de cheie...

— Da, ei ziceau că omul ăla de cumpără nu prea știe nici el despre ce-i vorba, de-aia dă bani pe toate prostiile. Cică vorbește mereu despre o domnișoară care l-ar duce

la Bătrân, dar n-am înțeles cum, chestia e prea întortocheată – și ce legătură au tablourile cu domnișoara și cu Bătrânul?

— Altă legendă. Nu avem nicio dovadă că Bătrânul există – se arătă neîncrezătoare doctorița.

— S-ar putea să existe, ce să zic? continuă povestitorul. Poate e, de fapt, bunul Dumnezeu.

— Dumnezeu nu e o legendă, spuse apăsat Andrei. Și nici Iisus. Dar poate că smoliții ăia necredincioși au interpretat totul aiurea. Și ce-a mai fost?

— Nimic, ce să mai fie? Ne-am întors cu marfa, n-am mai întrebat nimic. Ba, ia stai, i-am mai întrebat când ne mai vedem și ne-au zis că peste vreo două zile trec iar pe acolo. Ne anunță ei.

— Interesant – murmură Puștiul.

— Aș, povești ciudate – dădu din umeri Andrei.

— Nu-i chiar așa. Există chei în anumite realități virtuale care deschid portaluri neașteptate.

— El chiar se pricepe – făcu un semn discret Jean și începu să se scobească în nas cu dezinvoltură.

— Ai fi în stare să te apuci să cauți obiectul acela misterios? Nu cred că te putem ajuta.

— Ar trebui ca mai întâi să știm ce căutăm. Nici eu nu cred că ne puteți ajuta.

— Ai zis „ne"? se împotrivi Sebastian.

— Păi – rosti impasibil Puștiul – suntem împreună, nu? Ne fâțâim de colo-colo fără niciun sens de vreo doi ani. Mă gândesc că merităm un motiv. Un țel. Deși zgândăritul lucrurilor e un obicei cam periculos și prostesc.

— Până la urmă, totul e periculos. Orice greșeală poate fi ultima – își dădu cu părerea Geo.

Puștiul zâmbi misterios.

— Sau doar prima. Adevărata primă greșeală. Ai greșit vreodată?

— De câteva ori, chestii mărunte...

— Am un prieten – rânji Puștiul cu subînțeles. A greșit recent și s-a ales cu o gagică cu ochi de câine huski...

— Hei, ești tâmpit? sări Sebastian. Câinii huski n-au ochii verzi!

— Dar îi au la fel de negri de jur-împrejur...

— Ascultă, tu...

— Vezi? se îndreptă Puștiul către Andrei, ignorând furia lui Sebastian. Asta e gașca noastră. Tocmai spuneam că suntem împreună, dar poate că greșesc...

— Băieți, nu vă certați – se adresă rugător una dintre fete. Avem și așa destule pe cap.

— Eu știam – schimbă, întunecat la față, subiectul Sebastian – că înainte de liturghie nu se mănâncă nimic...

— Nu-i tocmai liturghie – admise Andrei. N-avem anafură și vin popesc, știi... dar am binecuvântat masa asta, crezi că nu ajunge?

— Ba da, de ce să nu ajungă?

— Hei! sări în picioare Geo. A apărut!

Priviră spre fereastră. Dincolo de ea, în livada primăvăratică, se ivise profilul unei bisericuțe de lemn.

— Mergem! îi îndemnă Andrei. Se ridică de la masă și se apropie de fereastră. Făcu câteva gesturi pe lângă rama acesteia și toți o văzură mărindu-se și prelungindu-se până la podea.

— Geo ne-a învățat – explică Andrei pentru oaspeți. Hai, veniți întâi voi, vremea e minunată!

În șir indian trecură prin fereastra devenită ușă și pe care Andrei o deschisese la perete. Pajiștea din fața bisericii era plină de bobițe de rouă care împrăștiau lumina soarelui într-un joc în care se amestecau culorile curcubeului. Biserica de lemn nu era foarte mare, dar încăpeau în ea toți cei de față, fără efort.

— Nu e înghesuială, dar poate o să fie curând, uneori vin și alții. Poiana are treceri și către alte cartiere. Odată au venit unii tocmai din Bârsești...

Jean se scobi o clipă în nas, apoi, sub privirea oțelită brusc a Puștiului, renunță și arătă către o zonă a pronaosului.

— Ce-o fi pățit acolo?

Puștiul înaintă și studie terenul.

— Nu știu. Hai să intrăm.

Dinspre interiorul naosului, constatară că lipsea aproape toată temelia bisericuței, de jur-împrejur; în locul ei se căscau găuri largi prin care se vedea afară, iar în rarele puncte în care pereții nu pluteau pur și simplu deasupra pământului atârnând în zdrențe ca niște cârpe uzate, acolo, în locurile unde ar fi trebuit ca piatra să se amestece cu cimentul și să formeze o bază solidă, se întretăiau plase formate din linii subțiri, de parcă toată greutatea pereților s-ar fi sprijinit pe fire de păianjen. Puștiul se aplecă și conchise:

— Îmi pare rău de ei, dar biserica asta nu va mai ține mult. Temelia o să dispară curând, iar restul va mai pluti o vreme în aer până când se va alege praful...

— Ce-a pățit? șopti Sebastian, care-i ajunsese din urmă.

— Un virus.

— Ce?!

— Un virus. Biserica asta e un program, sper că ești conștient. Iar programul e virusat. Asta-i tot – deschise larg brațele.

— Nu se poate face nimic?

— Lucrează Geo. Știm problema, căutăm o soluție – le făcu din urmă semn să se liniștească Andrei.

— Soluția e un antivirus bun – dădu din umeri Puștiul. Eu n-am așa ceva. Din câte știu se poate cumpăra de la șmecheri sau chiar downloada în vreo variantă free, cu condiția să aveți un terminal, o tastatură. Mă rog, varianta free nu ține mult, dacă vreți ceva mai bun, costă o groază și nu știu dacă aveți atâția bani și nici dacă merită efortul. Eventual, discutați cu un hacker, dar e tot pe bani. Puteți găsi pe undeva, prin vreun folder, altă biserică...

— Asta e specială. Chiar n-ai putea să ne ajuți?

— Lucrează Geo, n-ai spus așa?

— Of, ce să zic? Face și el ce poate. Ajută-ne, dacă poți mai mult.

— Pot să încerc.

— E mai mult decât nimic. Poate ține până cumpărăm antivirusul.

Se priviră în ochi, cântărindu-se reciproc. Puștiul strâmbă primul din nas și-și abătu privirea.

— Bine, ne-ați ajutat la nevoie, vă ajut și eu. Lucrurile cinstite sunt cinstite. Dar trebuie să lucrez afară și să...

Se opri, auzind un cor nevăzut care începuse să psalmodieze, umplând văzduhul cu acorduri diafane.

— Începe. Ți-am spus: e o biserică specială. Noi intrăm. Dacă vrei cu adevărat să ne ajuți în problema asta, fă-o cât mai curând.

Puștiul le făcu semn celorlalți doi.

— Haideți afară, să lăsăm oamenii la slujbă...

Arwen îi întâmpină în pronaos. Avea ochi imenși, subliniați, ce-i drept, de vânătăi, dar scânteietori și plini de viață. Tratamentele doctoriței dăduseră rezultate.

— Au o problemă, nu-i așa?

Puștiul se opri lângă ea și o măsură lung.

— Văd că știi, de ce mai întrebi? Ah, stai, de unde puii mei știi?

— Se vede cu ochiul liber – arătă fata cu un gest către temelia bisericii.

— Și de unde naiba știi că **asta** e problema?

Arwen căscă gura parcă încercând să răspundă, apoi o închise la loc și-l străpunse cu o privire nemiloasă.

— Mda, bine – îi întoarse spatele Puștiul. Hai să ocolim biserica, poate găsim ceva.

Începură să meargă atenți prin iarba udă; la un moment dat, Puștiul le făcu semn:

— Stați. Aici e buba.

Le arătă o intersectare de linii argintii ce părăseau biserica și porneau când împletindu-se, când răsfirându-se către o zonă de gard viu.

— Tuia. Pericol – mormăi Jean. Și dacă le rupem cu ceva? arătă spre linii.

— Se leagă la loc. Poți să încerci.

— N-are rost – înțelese și Sebastian. Deci, cum trebuie procedat?

— Să vedem unde duc...

Urmară firele până dincolo de gardul viu care se dovedi a nu conține nicio capcană evidentă. Desigur, existau și lucruri invizibile al căror efect se simțea abia după o oarecare vreme, dar Jean îi asigură că nu vede niciun înger și nici vreun alt lucru surprinzător. Firele duceau spre un stejar uriaș, al cărui trunchi conținea o scorbură largă.

— Intră în scorbură, le vedeți? arătă Puștiul. Ăsta nu e un stejar, e altceva, în puii puilor. Hai acolo, dar atenție, lemnul ăla pus de-a curmeziș pare o linie de stabilitate.

Ajunși în dreptul lemnului care le tăia drumul, Puștiul se trânti la pământ și puse pe el o ureche. Se ridică după câteva clipe și clătină din cap.

— Băieți, e un program curios. Deschide ceva și trebuie să aflăm ce, înainte de-a merge mai departe. Altfel, o putem încurca și n-am chef.

Își șterse transpirația de pe frunte, apoi se așeză turcește și începu să plimbe mâna peste gazonul netuns. Firele de iarbă se ordonară formând tastatura.

„E dat în mă-sa! gândi admirativ Sebastian. Face orice din orice, sau aproape. Țandăra aia din creier... ia să vedem, ce ne mai arată?"

Scorbura stejarului se lumină. Apoi începu să se lărgească până deveni un adevărat ecran. Un stol de lucruri ce păreau resturi dintr-o veselă veche se năpustiră spre ei, dar puștiul le abătu cu un gest. Pe ecran apăru un peisaj ciudat, stâncos și roșietic.

— Ah! se lămuri Puștiul. E Google Mars...

— Ce-i aia? căscă gura Jean și uită să se scobească în nas.

— Un program de vizitare virtuală a planetei Marte. Firele duc acolo. La naiba, interesant...

— Ce e planeta Marte? se miră Sebastian.

— „Ce e planeta Marte?" îl maimuțări Jean. Ești prost? E o planetă din sistemul solar! Chiar nu știi ce e Marte?

— Nu, la dracu! se înroși de furie băiatul. Uite că nu știu!

Arwen îl apucă de braț.

— Sssst! Vino, nu-i încurca. Îți povestesc eu...

Și către ceilalți:

— Nu ești prost dacă nu ești informat.

— Idila puilor mei! dădu din mână Puștiul. Explică-i și pupă-l, să fie mai sugestiv. Jeane, fii atent, eu cred că lucrurile se leagă. Vezi acolo vreun înger?

— Unde?

— Acolo, pe Marte. Vezi ceva?

Jean își încordă privirea.

— Mmmm... e departe...

— Facem un tur.

Imaginea începu să se deplaseze, oferindu-le celor doi senzația că se află într-o navă spațială care survolează planeta.

— Ei?

— Sunt îngeri. Dar sunt vechi, foarte vechi – rosti el, parcă visând cu ochii deschiși. De pe vremea când trăiam acolo...

— Tu?

— Noi. Pe pământ pluteau nori. Erau nori răi, fără viață. Dar acolo era apă, era soare, era lumină. Cineva ne aducea lucruri...

— Ce fel de lucruri?

— Nu ştiu. Lucruri de care aveam nevoie. Erau alţii, dar tot noi, de fapt. Alte dimensiuni, nu știu. Un alt pământ... dar aveam nevoie de lucruri care să ne ajute.

— Cum le procuram?

— Ți-am spus, ni le aduceau. Veneau purtați pe curenții spațiului. Știi, în spațiu e ca pe mare: valuri, curenți...

— Chestii cuantice - mârâi Puștiul. Adică sunt și nu sunt.

— Sunt totdeauna, dacă vrei să fie. Nu contează distanța. Și nici timpul. Nu știu să explic. Biserica asta... se transformă în lucruri acolo. Dar vezi, a fost demult. Lucrurile au un fel de modele în sufletul lui Dumnezeu și ele apar în multe epoci și sunt la fel. Formele, adică, sunt aceleași. Oameni... oameni de lut, de piatră, de porumb...

— De porumb? se minună Puștiul.

— Porumbul nu e de pe la noi, a fost adus din stele. Nu din stelele de azi, ci din unele de demult...

— Bine. Deci biserica se descompune aici și ajunge acolo...

— Da. Nu. E mult mai complicat. Când i-au făcut programul, au luat diferite secvențe, dar le-au luat cu îngerii lor cu tot. Nu trebuia, au greșit. Acum îngerii duc secvențele la locurile lor.

— Nu pricep, dar nu contează. Ce-i de făcut, vezi ceva?

— Ducem firele în altă parte. Schimbăm adresele. Îngerii le vor căuta multă vreme. Dar tot le vor găsi la sfârșit...

— Cât timp câștigăm?

— Nu știu. Puțin mult...

Puștiul îl privi dintr-o parte, însă înțelese că Jean se afla într-o transă prea adâncă pentru a fi capabil să glumească. Oftă.

— Bine. Schimb adresele.

Umblă multă vreme la tastatura improvizată și constată, în cele din urmă, că firele argintii ce legaseră biserica de scorbură dispăruseră.

— Pot să apară la loc și mâine – comentă obosit. Asta e.

— Nu chiar mâine...

Jean se scutură începând să-și revină. O mică rachetă Saturn 5 zbură pe lângă urechea lui și se dizolvă undeva, deasupra capetelor tuturor.

— Ne întoarcem?

— Mda.

Puștiul șterse cu un gest tastatura de iarbă. Se ridică.

— Gata, fraierilor.

Făcură cale întoarsă și se opriră abia în pronaosul bisericuței. Temelia arăta la fel de ciuruită. Sebastian privi mirat, apoi se întoarse spre Puști:

— Ai zis că...

— Am oprit procesul distructiv. Reparațiile să le facă Geo, nu e mare brânză. Ai aflat ce e Marte?

Sebastian zâmbi strâmb.

— Mda. Nu știam, nu mi-a spus nimeni, niciodată, ce puii mei? Nu trebuie să râzi.

— Sunt destule programe, băiețel...

— Eu nu sunt ca tine. Și trebuie să știi dinainte ce cauți, nu?

— Despre celelalte planete ce știi?

— Nimic! se enervă Sebastian. O să caut, bine?

— Ies enoriașii – îi preveni Jean. Potoliți-vă!

Cei din biserică ieșeau pe rând în aerul limpede al dimineții eterne sosită de pe net. Andrei îi interpelă:

— Se poate rezolva ceva cu...

— S-a rezolvat, pentru o vreme – lămuri, cu o mutră sastisită, Puștiul. Poți să-l pui pe Geo să refacă temelia, cred că se va descurca. Noi trebuie să plecăm.

— Nu rămâneți la prânz la masă?

— Nu. Mergem.

— Păi... – căscă gura Jean.

— Mergem – i-o reteză Puștiul. Ne-am luat tot, nu ne mai întoarcem. Ah, aveți cumva o foarfecă?

— Foarfecă? se minună Andrei. Ce faci cu ea?

— Mă tund.

— Avem. Dacă vorbești serios.

— Vorbesc serios.

— Cristina, prietenul nostru vrea o foarfecă. Adu una de calitate, de care te poți lipsi. Altceva? Chiar aș vrea să mai rămâneți. Vreți o biblie? Avem una găsită în arhiva aia...

— Nu, nu acum. De fapt, știți ceva? se răsuci Puștiul. Cred că o să ne-ntoarcem curând, vreau să-mi bag nasul pe-acolo. Ați zis că se poate.

— Sigur...

— Dar deocamdată plecăm, mergem într-un loc care... hm, nu contează.

Din cerul albastru coborî, plutind ușor, o carte poștală. Băiatul n-o mai distruse; o prinse cu dexteritate și o întinse către Andrei:

— Poate e pentru tine...

Cristina revenise cu foarfeca. Jean întinse mâna și o preluă înaintea Puștiului.

— Te tund eu, să știi că mă pricep.

— Mda. Bine.

Le întoarse spatele, făcu doi-trei pași, apoi se întoarse.

— Veniți?

Se grăbiră să-l urmeze. Sebastian făcu un gest de salut către ceilalți, o luă pe Arwen de mână și porni după Jean. Puștiul merse până la linia formată din câțiva cireși înfloriți și bâjbâi un pic, ca un orb care încercă să recunoască un obstacol. Apoi înaintă puțin oblic și-i chemă pe toți lângă el.

— E un zid real, imaginea anapoda îl acoperă. Dar asta pare o intrare. Putem deschide o altă poartă.

— Unde mergem? se miră Jean.

— Pe continent.

— Ha?

— Suntem pe insulă, nu? Mergem pe continent!

Făcu un pas și dispăru din fața celor trei.

— Curaj – îl auziră. E cam întuneric, dar ne descurcăm.

Jean râse cu gura până la urechi.

— Continent! Mișto chestie!

Înaintă, dispărând și el. Sebastian, continuând să țină fata de mână, porni pe urma celor doi și se trezi într-un coridor cu pereți plini de mucegai. Din loc în loc, mucegaiul închipuia imagini animate pe zidurile cenușii. Zăriră un loc viran și niște copii certându-se. Altundeva, o duzină de pătrate verzi-albăstrii se încălecau încercând

parcă să se înglobeze unele în celelalte, iar în altă parte imaginile deveneau tridimensionale, prezentând când o corabie de pirați pe un ocean minuscul, când portretele unor oameni despre care Sebastian înțelese imediat că muriseră cu mulți ani în urmă. La un moment dat, un fulger imens străbătu, ramificându-se, coridorul și chipul unui bărbat cu mustăcioară trecu vâjâind ușor pe lângă ei, antrenând câteva litere.

— Tesla – citi Jean. E doar un înger.

Sebastian își simți părul răsfirându-se deasupra capului și observă că și părul celorlalți se aricise, ridicat de o putere nevăzută.

— Electricitate statică – pufni lămuritor Puștiul. Să ne grăbim, nu se știe ce mai urmează.

Urmă, pe peretele din dreapta, o mică explozie atomică; spre norocul lor, păru foarte depărtată. Își feriră totuși ochii, instinctiv.

— Lumina e din net, dar e reală – îi preveni Puștiul. Putem orbi. Ați văzut că au învățat s-o folosească și habotnicii ăia – se referi el la fostele gazde. Cred că, pur și simplu, lumina unește lumile. Poate e singurul lucru adevărat...

— Lumina aia? făcu un gest vag Jean.

— De Lumina aia nu știu încă nimic. De-aia am plecat, să căutăm. Peste două zile mergem pe Griviței, să ne-ntâlnim și noi cu smoliții. Până atunci, ne învârtim puțin pe la Debarcader. De altfel, pe Griviței era odată un fel de școală, i se zicea liceu și se învățau acolo chestii despre artă, dar presupun că nu e nimic de găsit acolo.

— De unde știi? se miră Sebastian.

— Precis că smoliții l-au cercetat milimetru cu milimetru. Doar i-ai auzit: caută artefacte.

— Și dacă nu e... întreg?...

Jean căscase gura către Puști și se pregătea să ducă spre nas degetul arătător al mâinii stângi.

— Aha. Crezi că netul a ascuns anumite lucruri. Adică e mai important ce-i în anapoda – mârâi Puștiul. O să lucrăm la asta. Până una, alta, hai să ieșim de-aici. Avem o linie de stabilitate chiar în față, așteptați o clipă...

Începu să mormăie comenzi ciudate, într-un limbaj de neînțeles pentru ceilalți. În zid se căscă o ogivă albă. Trecură pe rând prin ea și se treziră într-un peisaj plin de lucruri greu de recunoscut.

— Strada Hidrocentralei – îi anunță Puștiul. Nu băgați în seamă folderele, sunt în general inofensive, dar fiți atenți la instrucțiuni. În principiu, nu puneți mâna pe nimic, e mai bine.

— Ce-i acolo? arătă Jean.

Un picior de stâncă se înălța pierzându-se în cerul albicios și înglobând în baza lui o clădire mică.

— O spălătorie auto, cred.

— Acolo sunt îngeri. E un om cu doi băieți mititei și e și o femeie. Are o mașină roșie și nu știe cum s-o scoată din piatră...

— A trecut mult de-atunci. Vino, era și o pensiune, cred că-i zicea Beny. Ajungem acolo imediat.

Sebastian se încordă, zărind o siluetă trecând strada prin fața lor. Dădu să se repeadă înainte, dar fata îl reținu.

— E o iluzie...

— Era tata... sau, nu știu, așa mi s-a părut...

Jean îl privi trist.

— Era doar un înger.

Sebastian oftă, parcă îmbătrânit brusc.

— Da. Un înger...

— Veniți încoa' – îi chemă Puștiul. Acolo e pensiunea.

O monstruoasă pânză de păianjen se țesea între două obeliscuri egiptene enorme. La mijloc, un orificiu părea a reprezenta locul dincolo de care păianjenul uriaș veghea gata să se repeadă asupra oricărei posibile prăzi aflată suficient de aproape pentru a fi prinsă dintr-o mișcare.

— Ești nebun? Vrei să mergem acolo?

— Nu vă luați după aparențe. Astea-s din anapoda, nu e nimic periculos. Nu e adevărata fațadă.

Porni înainte fără să ia în seamă mutra încordată a lui Jean. În cele din urmă, acesta îi strigă:

— Nu merg acolo. S-a întors!

Puștiul se opri la un pas înaintea intrării. Șovăia.

— Ce vezi?

— Moartea. Dă-te înapoi! S-a întors! De când n-ai mai fost pe-aici?!!!

— Vrei să zici...

Dar zări ceva în interiorul pânzei și o luă la fugă înapoi. În urma lui țâșni un șuvoi de fire albicioase, din fericire fără să-l nimerească.

— La dracu! Să rămână damblagiu o mie de ani ăla care lasă lucrurile așa!

Din două pase șterse firele, apoi începu să bodogănească în limba lui ciudată: „void seteaza_dimen(double, double)/ double arata_Lung 1 cm/ double arata_Lat 1 cm..."

Păianjenul țâșni din pânză și încercă să se apropie de ei, dar pe măsură ce înainta, dimensiunile lui scădeau. Când îi ajunse, devenise cât o boabă de mazăre, iar Puștiul îl călcă cu sete, lipindu-l pentru totdeauna de caldarâm.

— 'Tu-ți morții mă-ti! E dintr-un film cretin – explică. Chiar nu mă așteptam, ce porcărie!

Alb la față, se așeză pe rucsac fără să-i pese dacă strivește ceva în interior. Jean îl bătu pe umăr.

— Măcar tu fii atent, nu te-ncrede! Lasă, contează că am scăpat, ce puii mei...

— De ce trebuia să mergem acolo? întrebă Sebastian.

— E... era un loc sigur. Puteam să ne facem planurile liniștiți. Până pe bulevard e cale lungă. Dar lasă, mai bine mergem în parc. Acolo era odată un restaurant, îl ocupaseră niște prieteni. Facem la dreapta, nu-i prea departe. Și e un loc destul de liniștit față de altele.

Se ridică, își luă din nou rucsacul în spinare și porni înainte fără să-i mai privească.

„Pe dracu, liniștit. Pe-aici sunt puține locuri liniștite dacă n-are nimeni grijă de ele. Acum idiotul s-a supărat, a făcut o greșeală; dacă-i strig asta-n față, e-n stare să sară la mine. Chiar, ce-ar fi să ne batem odată, așa, să vedem care pe care? E micuț, dar e destul de rapid, poate fi un adversar ca lumea. Când o să vreau să mut cuiva fălcile, o să-l provoc..."

— De ce ne întoarcem?

— Ca s-o luăm la stânga – vorbi Puştiul fără să privească înapoi. Jean, te urăsc!

Jean se scobea iar în nas.

— Aştept clipa când îţi vei rupe ceva înăuntru şi va bufni sângele – îi strecură şi Sebastian.

— Are găurile tăbăcite, nu spera! aruncă peste umăr Puştiul.

— Aş bea un pic – făcu Jean, nevinovat. Pot să-ţi destup sticla de vodcă?

Nu primi răspuns, aşa că îşi răsuci rucsacul să-i ajungă pe burtă, scoase sticla, îi deşurubă capacul şi trase o duşcă.

— Vrei şi tu?

— Dă-o încoace – oftă Sebastian împăcându-se cu situaţia.

Din cer începuse să cadă o funingine fină, albă. Spre dreapta se arătă brusc un fel de şantier arheologic, dar Puştiul merse înainte fără să-l ia în seamă.

„Ăsta nu era pe-aici ultima dată. Şi nici umbra munţilor. Ciudaţi munţi. Da, ciudat. Chiar n-a mai văzut niciodată munţii?..."

— Chiar n-ai mai văzut munţi? se întoarse spre fată Sebastian. Nu pot să cred asta.

— Ba da, am văzut – zâmbi ea uşor.

— Atunci, de ce m-ai întrebat aseară cum sunt munţii?

— Voiam să-mi spui cum îi vezi tu.

— Cum să-i văd? Ca toată lumea.

— Nu toată lumea vede lucrurile la fel.

— Pe ăştia – arătă Sebastian – cum îi vezi?

— E Mohenjo Daro.

— Ce?

— Un oraș dispărut demult, în Pamir. Se zice că a fost distrus de o explozie atomică.

— L-ai mai văzut?

— Nu, dar știu de el. Au fost două orașe: Mohenjo Daro și Harappa. Au fost distruse cu mii de ani în urmă.

— Au... îngeri?

Fata dădu din umeri.

— Eu nu văd îngeri. Întreabă-l pe Jean, e specialitatea lui.

— Jean, vezi îngeri?

— Nu-mi place ce văd. Nu mă uit – răspunse acesta, posomorât.

Puștiul coti deodată brusc către despărțitura dintre două construcții escavate.

— Pe-acolo? se miră Sebastian. Ce-i acolo?

— Restaurantul...

Se opriră în fața unui zid de piatră. Puștiul descrise în aer câteva gesturi largi și o parte din zid păru să devină transparentă.

— O iau înainte, atenție!

Nimeriră într-un hol care încă păstra ceva din aerul de eleganță de altădată. Nu se vedeau resturi, obiecte nerecognoscibile, gunoaie sau păianjeni.

— Cineva dă cu mătura – se hlizi Jean. Unde stăm?

— Pe-acolo.

O ușă dublă, destul de normală, se deschise către o încăpere largă, cu geamuri mari prin care zăriră un set de peisaje imposibile. Câteva mese acoperite cu fețe de mă-

tase galbenă, sfeșnice din care lumânările lipseau și, din loc în loc, imitații de palmieri din hârtie creponată și zdrențuită de vreme. În colțul stâng, amestecată intim cu peretele și profilându-se prin acesta se ivea, tridimensională, imaginea unui turn înclinat care se înălța mult dincolo de tavanul sălii.

— Ce facem aici?

— Mâncăm ceva – explică Puștiul. Pe urmă, aflăm pe unde-mi umblă prietenii. Trebuie să fie pe-aici.

Una dintre mese avea două sau trei găuri mari, arse pe margini și tocmai la aceea se așezară.

— De ce stăm aici? Ce sunt astea? se miră Sebastian.

— Găuri. Cred că meteoriți. De-aici se vede toată sala, nu vreau surprize.

Se scobi în rucsac, scoase o sticlă de vin și două cutii de sardine.

— Voi nu mâncați?

Jean îl imită, așezând pe masă mai întâi vodca.

— Nu vă piliți – îi preveni. Nu ne putem permite încă.

— Locul e destul de sigur – îl liniști Puștiul. Dar ai dreptate, nu ne pilim.

Sebastian așeză două-trei conserve în fața fetei. Așteptă, gata montat, comentariul Puștiului, dar acesta ignoră gestul. Mâncară o vreme liniștiți, apoi ceva pârâi sumbru. Săriră în picioare la timp să apuce să vadă cum turnul înclinat se prăbușește către exteriorul sălii, azvârlind spre ei nori de moloz și fragmente de cărămidă roșie.

— Ce puii mei?! strigă Sebastian. Ai spus că locul e sigur!

— E doar anapoda, n-o să fii prea afectat – rânji Puștiul. Nu vezi? Praful nu se așează.

— Ai dreptate – răsună o voce. Chiar lângă ei apăruse un tânăr zvelt, îmbrăcat în blugi și o cămașă asemănătoare cu cele ale eroilor din westernuri.

— Marian. Eu sunt Marian. Mă mai cunoști?

— Normal – râse Puștiul. Unde sunt ceilalți?

Noul sosit clătină trist capul.

— Nu prea mai sunt. Gimmy și Iovan au șters-o, s-au dus în Iezureni. Ceilalți, nu se știe. Nu mai sunt, pur și simplu.

— La dracu... pricep... ești singur?

— Mda. M-am obișnuit deja. Dar îmi pare bine să te văd. Ei cine sunt?

Puștiul făcu rapid prezentările.

— Ce s-a prăbușit adineauri?

— Turnul din Pisa. Apare și se prăbușește din două în două ore. O filmare de pe youtube.

— Chiar s-a întâmplat? A căzut Turnul din Pisa?!

— O, habar n-am. Poate e un trucaj sau un fragment dintr-un film. Nu contează. Ce mai faci?

— De toate. Îmi pare rău că ai rămas singur.

— Asta este – mișcă brațele a neputință Marian. Au dispărut pe rând. Poate au intrat unde nu trebuie sau au pus mâna pe ce nu trebuie. Alții n-au mai venit, nu mai au de unde să apară. În orașul ăsta bătrânii au pierit deja demult, știi prea bine, iar copii nu mai face nimeni. Trebuie să fii nebun să aduci pe lumea asta nenorocită un copil. Și așa, abia reușim să supraviețuim. Deși, pe de altă

parte, chiar nu știu de ce ne străduim atâta și cu asta. O fi instinctul, sau poate doar curiozitatea? Așa, adică vrem să mai aflăm ce urmează, nu? Că, până la urmă, tot murim cumva. N-o să lăsăm pe nimeni în urmă, orașul va trăi cum va avea poftă și fără noi...

— Dar locul ăsta nu s-ar fi *născut* fără noi – punctă Jean, mirat de cheful de vorbă al celuilalt.

— Eh, chestia asta nu prea ne-a folosit. Suntem ca în povestea cu Frankenstein. Ne-am apucat să construim monștri – și de ce ne mai mirăm acum că suntem devorați? Oare n-ați observat că toate lucrurile pe care e capabil să le inventeze omul se întorc împotriva lui? De la primul cuțit de silex... omul putea omorî cu el fiarele care-l atacau, dar a aflat curând că și alți oameni pot fi uciși la fel ca fiarele. Așa a fost mereu. Mintea a fost mereu împotriva noastră.

— Filosofie ieftină – mârâi iar Jean. De ce nu pleci și tu de-aici?

— Pentru că n-am unde să mă duc. A, dacă aș putea să plec din oraș, ar fi deja altceva. Dar nimeni nu poate. Restul sunt legende urbane, credințe underground. Cândva, unii vorbeau de iad și de rai, două locuri în care spiritele oamenilor se duceau după moarte...

— Nu mai e nimic după moarte – clătină din cap Puștiul.

— Eu cred că suntem deja morți, prietene. Cred că ne aflăm în iad sau pe-aproape, dar nu știm asta. Lucruri bizare, monstruoase, au transformat lumea într-un loc al pierzaniei. E răul absolut.

— Se zice că nu e toată lumea la fel.

— Știi asta precis? A plecat cineva din oraș și s-a întors să ne spună? Restul lumii e ca și restul morții. Nu știm ce e acolo și nici dacă mai e ceva. Eu, unul, cred că înafara acestui oraș nu mai există nimic. Am murit – și gata. Ne mișcăm pe-aici încercând să mai salvăm ce-a mai rămas din sufletele noastre. Dispărem atunci când ajungem singuri la concluzia că nu mai e nimic de salvat – și aia e moartea definitivă, cea de dincolo de rai și de iad.

— Dacă ăsta e iadul, cum ar trebui să arate raiul?

— Nu știu. Am auzit doar povești. Unul care locuia în centrul vechi de dincolo de Lumină, a venit odată pe-aici. Și el credea la fel, că suntem într-un fel de iad. Spunea că există și o cale spre rai și că despre ea e vorba când discutăm de Lumină.

— Cum a ajuns aici? se miră Puștiul. A ocolit orașul?

— Nu. A găsit o trecere prin darknet.

— Asta e o nebunie.

— Da, e îngrozitor de periculos. Mi-a povestit câte ceva. El zicea că aici nu e totuși chiar iadul, ci un fel de purgatoriu și că e datoria noastră să găsim un drum prin Lumină ca să putem merge mai departe.

— Of, povești, doar povești. Până la urmă, nimeni nu e sigur de nimic.

— Păi, firește. Problema e că nu știm ce e Lumina și cum se poate intra în ea. Cum o privești, cum te orbește. Nimeni nu se poate apropia.

Oftă, se scormoni în buzunar și scoase un pachet de țigări. Aprinse una cu mișcări leneșe, elimină un norișor

de fum albăstrui și privi lung, cu detașare, către resturile turnului prăbușit. Își trase mai aproape un scaun și se așeză la masă, lângă ceilalți.

— Omul se apropie de sfârșit. Omul, ca specie. Și-a făcut-o singur, ce să zic! Bine, nici celelalte specii nu stau prea comod în habitatul ăsta nou... n-am mai văzut câini sau pisici de-o veșnicie. Dar...

Se scărpină în cap, parcă negăsindu-și cuvintele.

— Există altceva – continuă. A apărut altceva. Par șobolani, dar nu sunt șobolanii ăia de altădată. Nu știu cum să vă explic. Nu sunt agresivi, totuși merită ocoliți. Nu v-au apărut niciodată în cale?

— Nu – îngână Jean.

— Grupuri mici, cinci sau șase, uneori zece. Se furișează, cercetează. Creează scurtături prin anapoda. Par tot mai deștepți – probabil, selecția. În lumea asta idioții, curajoșii sau nerăbdătorii mor primii. Dar ei sunt calculați, inteligenți, apar în puncte lipsite de risc și se ajută între ei la nevoie. Am pe-aici câțiva, probabil n-o să apară niciunul până nu ajung să vă studieze suficient pentru a-și da seama dacă sunteți sau nu periculoși. Ah, și comunică între ei...

— Chițăie – zâmbi Puștiul.

— Da, dar nu e chiar cuvântul potrivit. Chițăitul lor are tonuri, se înșiruie cu diferite nuanțe, cam cum vorbim noi. Poate o să-i auziți, poate o să-i vedeți, arată ca niște șobolani, dar sunt puțin mai mari și au capete rotunde, cu frunți bombate. Cine știe cum vor evolua când vor rămâne singuri aici, stăpâni peste gunoaiele noastre?

Trase iar din țigară gânditor.

— Și voi? schimbă el subiectul. Încotro vă duceați?

— Veneam pe la voi... la tine – se corectă repede Puștiul. Am plecat de pe insulă, unde am auzit o poveste interesantă. Cică e unul care cumpără opere de artă, diverse chestii. Caută un lucru care reprezintă un fel de cheie despre care crede că ar putea să-l ducă-n Lumină. Plătește bine, am putea să intrăm puțin prin școala aia veche de artă și să recuperăm câte ceva; scoatem niște bani.

— Am auzit ceva, nu știu... se poate intra acolo, dar cine a lansat povestea, sigur a cercetat deja locul. În sfârșit, încercați, cine știe? Vreți să mergeți chiar acum? Mai puteți sta pe-aici, vă ofer niște paturi bune, apă caldă să faceți duș și chiar haine noi.

Sebastian se însenină.

— Ar fi nemaipomenit. Cred că putem întârzia puțin, nu-i așa? se întoarse el spre ceilalți.

Și Jean părea interesat. Puștiul dădu din umeri:

— Bine, de ce nu? Hai să dăm jegul jos...

Marian se ridică, aruncând cu un gest scurt chiștocul țigării.

— Păi, hai să vă conduc. Vreți și deodorante?

— Eu vreau, mulțumesc – vorbi Arwen.

— Chiar ai? se miră Jean.

— Chiar. Era rezerva motelului.

Se ridicară toți. Marian îi conduse în holul prin care veniseră și le arătă o altă ușă.

— Pe aici. La stânga sunt dușuri, la dreapta WC-urile. Curge apă caldă tot timpul. Uite – le arătă – aveți și cu-

iere. Eu mă duc să vă aduc lenjerie. Pe aia de pe voi, hm, la cum pute, aruncați-o naiba...

— De unde vine apa caldă? întrebă după un sfert de ceas Sebastian.

Reveniseră în hol spălați și mirosind incredibil de bine. Arwen, în costum de baie, etalându-și cu acest prilej vânătăile și juliturile, scormonea prin hainele aduse de gazdă, căutând un lucru care părea de negăsit.

— Pe vremuri exista o instalație de încălzire solară. Poate mai funcționează și azi, nu știu. Sau apa asta vine din amintirea acelei instalații.

— Din amintire? Ce poetic! râse Puștiul, trăgându-și de-a lungul picioarelor subțiri și păroase o pereche de blugi.

— Mai sunt cazuri – răspunse cu seriozitate Marian. Lucruri care se strică, dar își păstrează funcționalitatea. Le menține net-ul. Sigur, sunt cazuri rare...

— Ce naiba cauți? se enervă Jean, urmărind gesturile fetei.

— Pantaloni scurți – explică ea.

— N-am decât bermude – se scuză Marian. Taie-ți niște blugi, dacă ai cu ce.

— Uite foarfeca – îi întinse Jean instrumentul.

— Cum ajungem mai ușor la școala aia? întrebă Puștiul.

— Nu știu, n-am fost acolo niciodată. Pot să vă dau o hartă veche, dar n-am idee ce mai e valabil din ea.

— Sigur că aproape nimic. Dar dacă stabilesc în principiu locația, va fi mai ușor. Jeane, ai promis că mă tunzi – se întoarse, observând că fata terminase treaba cu foarfeca.

— Acum?

— Da' când?

— Bine, sigur...

Luă foarfeca și-i dădu ocol, parcă admirându-l. Apoi se apropie și-i răsfiră pletele încă umede.

— Cum vrei să te tund? Punk, dark, castron?

— Castron? Du-te dracu. Tunde-mă să nu mă mai încurce.

— Și unde te încurcă mai mult, în spate sau în față?

— Peste tot.

Jean îi vârî mâna stângă în chică și, cu gesturi profesionale, alese între două degete lungimea finală.

— E bine așa?

— Dă-i bătaie. Dacă mai trebuie, îți spun.

Sebastian râdea înăbușit. Arwen își găsise un tricou alb monocrom, aproximativ la fel cu cel pe care îl purtase până atunci, dar curat. Marian își aprinsese altă țigară și privea scena condescendent.

— Mai vreți să mâncați ceva? Avem întreaga bucătărie la dispoziție, putem să gătim aproape orice. Avem și legume congelate, lăzile frigorifice mai funcționează.

— Mai târziu, tocmai am ronțăit din provizii – explică Sebastian.

— Profitați. Într-o zi, aparatele vor muri. Va trebui să ne descurcăm într-o lume cretină, aproape virtuală, fără mâncare și fără băutură.

— Cei de la margini mai cultivă câte ceva – zise Jean clănțănind din foarfecă. Iezurenii și Drăgoenii. Le dau cam scump, ce-i drept...

— Da, dar sunt produse care nu vor mai exista multă vreme. Și pe măsură ce se vor împuțina, vor fi din ce în

ce mai scumpe. Norocul nostru, ca să zic așa, e că și noi suntem tot mai puțini. Cred că n-au rămas mai mult de două mii de oameni în oraș. Restul...

— Da, au murit – conveni Sebastian. Toți bătrânii, da... și nici copii nu se prea nasc pe aici, cum bine spuneai... oricum, probabil și noi vom trăi prea puțin...

— Ei, *nu eşti nemulțumit, presupun, pentru că tragi la cântar doar atâtea litre şi nu trei sute. Atunci, nu fi nemulțumit că trebuie să trăieşti numai atâția ani şi nu mai mulți; căci, aşa cum eşti mulțumit cu cantitatea de substanță care ți-a fost dată, fii mulțumit şi cu timpul,* cum spunea odată un împărat roman. Dar nu-ți face griji, ne vor moșteni șobolanii. Am făcut prea multă mizerie pe pământ. Ne-am bătut joc de tot ce-am avut. Am ucis sistematic. Am chinuit sistematic. Am umilit natura, am batjocorit viața. Era necesar ca toate astea să se răzbune într-o zi. Ni s-a părut că suntem zei și am adus iadul în noi și în jurul nostru. Până la urmă, n-am fost buni de nimic.

— Nu suntem noi vinovați – mârâi Puștiul, atent să nu se miște sub foarfeca lui Jean.

— Nu – oftă Marian. Noi doar plătim rezultatul unei civilizații absurde, fără sens și fără viitor. Și o merităm, chiar dacă nu suntem vinovați în mod direct.

— Gata! exclamă Jean. Cum te simți?

Puștiul se scutură, se ridică și se privi într-o oglindă crăpată, aflată deasupra uneia dintre chiuvete.

— Hm – constată. Să știi că te pricepi.

— Arăți bine – confirmă Sebastian.

— Nu contează.

Se scutură îndelung de resturile de păr de pe cămașă.

— Ce facem acum? întrebă cu naivitate Jean și tresări auzind un zgomot puternic sosit din sala de mese.

— Turnul – explică Marian. S-a prăbușit iar. V-am spus că secvența se repetă. Hai să gătim ceva și să bem o gură de vodcă sau un whisky.

— Tu n-ai mâncat – înțelese Arwen. Băieți, haideți în bucătărie, poate mai mâncăm o dată azi. Mâine, nu se știe.

— Ai dreptate – râse Jean și se scobi în nas cu viteză. Am fost invitați, să profităm. Unde-i bucătăria?

— Păi, putem ieși iar în sala de mese, dar de-acolo avem o problemă. Mai direct e să coborâm pe tobogan – răspunse Marian.

— Ce tobogan?

— Acolo.

Arătă un colț întunecat din care părea să înceapă un tunel.

— Practic, nu coborâm, sala de mese e la nivelul ăsta, dar așa o să ni se pară. Sunteți gata?

Și fără să mai aștepte vrea confirmare, le făcu semn să-l urmeze. La gura micului tunel zăriră o fâșie de un verde strălucitor ce se desfășura pe vreo douăzeci de metri și care oferea senzația de alunecare către un nivel inferior care-și profila ușa de acces sub forma unei scoici uriașe.

— E scoica aia, din cartea cu căpitanul Nemo – le explică Marian.

— Ce? se miră Puștiul.

— Cineva, odată, a scris o carte despre un submarin extraordinar. Căpitanul Nemo știa pe fundul oceanului

niște scoici uriașe care făceau perle cât o minge de fotbal. Știți, am căutat originea imaginii – se scuză el.

— Ce trebuie să facem?

— Ne așezăm pe fâșia verde și ne dăm drumul. Ajungem în bucătărie fiecare cu câte-o perlă în brațe.

— Glumești?

— La naiba, nu. Hai, o să vedeți, nu-i niciun pericol.

Se lăsară pe rând să alunece pe toboganul verde și aterizară într-o cameră mare, pe lângă pereții căreia zăriră câteva lăzi frigorifice, o plită electrică, un aragaz și un cuptor cu microunde ce părea funcțional. Aproape jumătate din încăpere era plină de bulgări rotunzi, translucizi. Se descoperiră purtând fiecare în brațe un astfel de bulgăre.

— Perle – explică Marian. Aruncați-le în grămadă și hai să gătim. Se descompun în timp, e normal, vin din anapoda...

— Uite – îi pâsâi Jean. Uite-acolo!

De după una dintre lăzile frigorifice se ivi o făptură micuță. Mergea ciudat, pe lăbuțele din spate. Își târa coada mai scurtă decât te-ai fi așteptat, iar în lăbuțele din față ținea un ghem de fire electrice. Era măricel, părând aproape un hârciog, dar ceea ce-i izbi pe băieți era capul mare, rotund, cu ochi roșietici.

— Ăsta e unul dintre...? lăsă neterminată întrebarea Sebastian.

— Îhâm – confirmă Marian.

Ființa îi ignoră și dispăru în spatele altei lăzi frigorifice.

— Construiesc ceva, de la un timp. Adună resturi de fire, bucăți metalice, plastic și cauciuc. Nu m-am decis să-i întreb, nu știu dacă mi-ar răspunde și probabil nici nu m-ar înțelege. V-am spus, au o limbă a lor.

— Hei! strigă Jean în urma șobolanului. Vrei să vii puțin? Vrem să te întrebăm ceva!

În mod curios, animalul reapăru, dar fără povara firelor electrice pe care le lăsase ascunse undeva. Privi întrebător spre băieți.

— Cum te cheamă? îl testă Jean. Înțelegi ce spun?

— Worp – răspunse șobolanul, lăsându-i cu gura căscată. Apoi se răsuci pe călcâie și dispăru iar.

CAPITOLUL 3

„În ce mă priveşte, n-am nicio îndoială: cei mai de sus dintre sfinţi n-au făcut niciodată o „faptă bună", în înțelesul curent al termenului. Iar pe de altă parte, există oameni care s-au pogorât în fundul abisurilor răului şi care, în toată viața lor, n-au comis niciodată ceea ce voi numiți o „faptă rea".

Arthur Machen

— Crezi că ăsta era numele lui? insistă Jean.

— Poate. Dracu știe. Ce-ți pasă?

Mergeau încet, umăr lângă umăr, dând la o parte o imensitate de perdele care coborau până la pământ, agățate de nicăieri. Un tip musculos, ținând un ciocan uriaș pe umăr, se întrezări la un moment dat între două suprafețe unduitoare semitransparente, apoi dispăru; o imagine sosită de undeva, din spațiul cosmic, se prelinse în urma lui și se auzi bubuitul unui tunet îndepărtat.

— Îmi pasă – se gândi Jean. Poate sunt ființe raționale. Ne-am putea înțelege, nu crezi?

— Nu știu – mormăi Puștiul. Și mă doare-n cot de toți șobolanii din oraș. Mă bucur pentru Marian că are companie, deși pretinde că pot fi periculoși.

— Pe unde o luăm? întrebă Sebastian.

În fața lor se întrevedeau două scări cu trepte de ciment; unele coborau undeva, într-un fel de ceață, altele urcau către un spațiu în formă de cub, ce avea o singură fereastră prin care se zărea un peisaj nocturn, cu o lună dublă.

— Nu știu. Jeane, ce vezi pe-acolo?

— În sus e pustiu. Nu există oameni, nici îngeri. Locul ăla a murit demult. În jos... oh, o groază de aripioare. Știți ce-i acolo? Un oraș întreg!

— Ce-ar trebui să facem? Pe unde puii mei o luăm?

— Pe-acolo – arătă Jean sfios spre stânga. Ar putea fi o stradă.

— Să văd – interveni Puștiul. Hm, da, doar că trebuie deschisă. Nu știu dacă e direcția cea bună, trebuie să localizăm mai întâi liceul ăla. Așteptați puțin...

Se învârti mormăind ceva în limba aceea doar de el știută. Perdelele începură să se dea la o parte, formând un tunel cu pereți diafani.

— Hai, o să ieșim destul de aproape.

La capătul tunelului de perdele constatară că, dincolo de ultimul rând al acestora, ploua cu găleata.

— E o ploaie obișnuită, nu e periculoasă – constată Puștiul.

— Dar o să ne ude leoarcă – se revoltă Sebastian.

— Mai deschid un tunel, drept spre liceu.

— Nu puteai să faci de la bun început unul până acolo?

— Nu – răspunse scurt Puștiul. Dacă puteam, îl făceam. În fața lor, prin ploaie, se perindă o herghelie de mustangi doar conturați; liniile lor se amestecau și se despărțeau continuu în alcătuiri provizorii și suprarealiste.

— Sunt frumoși – constată Arwen. De ce nu au culori, le-a spălat ploaia?

— Un site pentru copii, probabil. Desenul trebuia colorat ulterior. Stați puțin...

Mormăi din nou ceva neinteligibil și imaginea lipsită de adâncime a ploii se despărți în două, lăsând să se ivească o cărare pietruită; în dreapta se întindea până departe un zid cu nișe, iar în fiecare nișă străjuia câte-un înțelept îmbrăcat în togă cenușie și ținând în mână o carte.

— Cărarea greșită – chicoti Puștiul. Sau cărarea secretă. Se oprește pe Griviței, la poarta liceului.

— Ce naiba-i asta? se minună Jean.

— Un tablou de demult, n-are a face. Era proxima reprezentare a unui drum. Luați-o înainte, e curat și nepericulos, cel puțin o vreme.

Merseră un timp grupați, urmăriți de privirile neliniștite ale străjuitorilor cărării și se treziră în cele din urmă în fața unei clădiri construită fără stil, cu două etaje. O parte din fațadă, în stânga, era acoperită de cochilia unui melc uriaș; în dreapta se intersectau grotesc câteva statui peste care se alungau, proiectate de un proiector nevăzut, tot felul de fotografii.

— Fotografii cu îngeri – înțelese Jean.

— Facebook – explică Puștiul. Sau Instagram. Sau altceva, nu contează. Hai să intrăm.

— Sigur nu e și pe-acolo vreun păianjen?

— Chiar crezi că nu găsești pe net decât păianjeni? îl luă în zeflemea Sebastian.

— Anapoda e imprevizibilă – oftă Jean. Ce puii mei, n-am dreptate?

— Nu – i-o reteză Puștiul. Există reguli, există algoritmi. Tu nu-i știi, dar există. Stați așa.

Un mănunchi de instrucțiuni blocau ușa ca niște ațe fine, ucigașe.

— Nu sunt păianjeni – îngână Puștiul – dar s-ar putea să găsim pe cineva căruia să nu-i placă mutrele noastre. Astea n-au apărut la întâmplare, sunt artizanale.

— Le-a făcut cineva?

— Așa cred. Sunt artizanale, dar greșite, în sine. Pot fi distruse una-două, le-a făcut un ageamiu.

— Hm. Sigur asta e clădirea?

— Citește singur.

Lângă intrare, o placă veche afișa câteva litere:

— ...ră-i-lo-iu – silabisi Jean.

— Numele complet e Constantin Brăiloiu, dar restul s-a dus – rosti Puștiul, în timp ce, cu gesturi sigure, ștergea instrucțiunile care le barau trecerea. Stați în spatele meu, e mai bine pentru toată lumea.

Intrară grijulii, cu ochii în patru; Puștiul le făcu semn să se regrupeze în mijlocul holului. Spre stânga, coridorul părea împărțit: se zăreau fragmente de peisaje, imagini de clădiri și un morman de lucruri greu de definit.

— Foldere. Îngeri. Stau unul lângă altul și nu pot să iasă de-aici. Unul e lângă peretele ăla roșu care flutură.

Cred că fumează. Doi sau trei se agită, par să caute o trecere sau o urmă. Unul umblă în patru labe, pipăie mereu dușumeaua, se teme să nu cadă prin ea...

— Lasă-i. Uite acolo niște scări. Urcăm?

— Tablouri – arătă Sebastian.

Pe peretele din față atârnau trei picturi. Una prezenta un lan de grâu ce unduia neliniștit în viziunea pictorului. Celelalte reprezentau fețele unor oameni.

— Credeți că au importanță?

Puștiul strâmbă din nas.

— Nu cred. Dar, cine știe? La luăm cu noi la întoarcere, le arătăm smoliților, poate le plac. Hai să vedem ce e sus.

— Și încolo?

Sebastian arătase spre dreapta, unde cimentul podelei părea să se curbeze coborând către o zonă de negură.

— Pe urmă.

Făcu câțiva pași și privi în lungul scărilor. Înghețǎ.

— Femeia de Tablă!

— Ce?! strigară Jean și Sebastian.

— Acolo! Nu vă apropiați!

Îi apucă de haine și-i trase către zona în care podeaua cobora în întuneric. O luară la goană și se opriră când aproape nu se mai zărea lumina de la intrare.

— Poate nu m-a simțit, era întoarsă cu spatele. Ce facem?

— Coborâm?

— Cam întuneric, nu știm peste ce dăm pe-aci. Pot fi capcane peste tot.

— Nu putem să facem lumină?

— Încerc. Doar să văd de unde o iau...

Descrise câteva mișcări în întuneric și începu să mormăie.

— Ce faci? se miră Jean.

— Mai taci dracu! Creez un obiect.

— Poți asta?!

— Obiectele sunt componente software care modelează fenomene din lumea reală. Vrei să taci?

— Șșșșt! făcu Sebastian către Jean.

„Iar vorbește în limba aia pe care n-o înțelege decât el. În puii mei, tot e bine c-o înțelege el. Oare n-ar putea să ne învețe și pe noi? Ha, ce chestie, nu i-am cerut asta niciodată. Parcă am fi nebuni! Oare vom fi mereu împreună? Și dacă pățește ceva, noi ce pisici facem? Ar trebui să încerce să ne-nvețe!"

O lumină strălucitoare îl obligă să strângă o clipă ochii, dar aceasta păli ușor, devenind repede suportabilă; putu să zărească sursa ciudată a strălucirii nefirești în mâna pe care Puștiul o ridicase deasupra capului.

— Ce-i aia? vorbi cu glas gâtuit Jean.

— Inima lui Danko. Nu contează. Nu știi povestea.

Se întoarseră către coridorul sumbru care li se deschidea în față. Zăriră, neclare, niște obiecte mari așezate de-a lungul pereților.

— Dulapuri sau foldere – comentă Sebastian. Hai să mergem, pare interesant.

Porniră atenți prin coridor, având grijă să nu atingă nimic. Podeaua părea din ce în ce mai înclinată – la un moment dat au început să meargă pe lângă unul dintre pereți, ca să aibă de ce să se sprijine.

— Aș fi preferat niște scări – mormăi Jean. Bine că măcar nu alunecă...

Puștiul, care mergea înaintea lor cu obiectul care emana lumină deasupra capului, îi făcu atenți:

— Avem și scări...

Înaintea lor, culoarul se lărgea brusc; la mijloc se deschidea un hău uriaș, iar pe margine, nu mai lată de câteva palme și lipsită de balustradă, începea o scară de piatră care cobora spre adâncuri.

— Unde naiba mergem, am înnebunit?

Sebastian îl atinse pe umăr.

— Preferi Femeia de Tablă? Puștiule, ești sigur că era Femeia de Tablă?

— Nu sunt tâmpit. Crezi că nu știu ce văd?

— Atunci...

Privi către avenul întunecat și, tremurând ușor, o apucă de mână pe Arwen.

— Hai, ce stăm? Ajungem noi undeva!

Începură să coboare cu prudență, aproape lipiți de perete, încercând să nu privească decât la treptele care se succedau monoton. Nu vorbiră multă vreme; în cele din urmă, Puștiul îi opri.

— Fiți atenți! Auziți?

În față se auzea un murmur ciudat. Coborâră alte câteva sute de metri și se treziră pe o mică platformă. Scările se opreau aici; mai departe, o cascadă imensă își prăbușea apele de undeva, de sus, în inima întunericului de sub ei.

— Ce naiba! îngână cu tristețe Jean. Chiar n-avem unde să mai mergem?

— Avem – explică Puștiul și le arătă, decupată în peretele stâncos, o ușă albă, de termopan. Doar așteptați puțin, să văd dacă sunt capcane... ei, da, e ceva aici. Treabă de ageamiu...

Mormăi puțin și făcu un gest de negare cu capul.

— Gata. Intrăm.

Dincolo de ușă îi întâmpină lumina unor tuburi de neon. Puștiul azvârli peste umăr, în apele cascadei, inima lui Danko. Priviră uimiți camera în care se aflau și care semăna ca o sală de clasă. Pupitre, o tablă pe unul din pereți, cărți împrăștiate pe jos și, într-un colț, un morman de oase omenești.

— Îngeri – sughiță Jean. Vai, vai, cum au murit, sărmanii! Au fost măcelăriți. Ce de sânge! Pe urmă i-au făcut grămadă acolo...

— Cine?

— O bandă. Nemernici. E mult de-atunci...

— Unde sunt ucigașii?

— Tot acolo. Au murit și ei și s-au întors aici. Toți ucigașii se întorc la locul în care au înfăptuit crima... acum le pare rău, dar e prea târziu... prea târziu pentru ei...

— Altceva? Mai vezi altceva? îl zori în continuare Puștiul.

— Nu. Tu mai vezi ceva?

— Nu. Acolo e o ușă, cred că putem ieși prin ea. Nu are nicio protecție.

O deschiseră, totuși, cu precauție. Dincolo îi aștepta un alt coridor, baricadat la capăt de un pian, un contrabas și alte câteva boarfe învechite. Când străbătuseră deja pe jumătate distanța până la baricadă, se opriră speriați.

— Stați pe loc! Stați pe loc, nenorociților!

De după baricadă se ivi țeava unei arme. După momentul de stupoare, Puștiul își reveni primul.

— Stăm pe loc. Domnule, nu ne aflăm aici să facem vreun rău...

Sebastian se minună. „Câtă diplomație! Ăla e gata să ne-mpuște și ăsta-l domnește..."

— Cine sunteți? Cine dracu sunteți?

— Eu sunt Puștiul. El e Jean, el e Sebastian și aia e gagica lui, o cheamă Arwen. Poate să pară ciudat, dar am ajuns aici fără voia noastră. Voiam să urcăm la etaj, dar acolo era Femeia de Tablă... știi despre ce vorbesc, nu-i așa? Aia care te prinde în brațe și-ți soarbe sufletul...

— Sunteți înarmați? Lăsați jos toate armele!

— N-avem arme.

— Ce cărați cu voi? Să văd! Mișcați-vă ușor, că trag!

Își scoaseră încet rucsacurile și le deschiseră către interlocutorul nevăzut.

— Ce-s alea?

— Păi... provizii. Conserve, salam...

Pe măsură ce vorbea, Puștiul scotea pe rând obiectele și le așeza la vedere.

— Vodcă – plusă Jean, scoțând la rândul lui sticla. Vin...

— Aveți vodcă?

Ceva se mișcă în spatele baricadei și un cap pe jumătate chel se ridică deasupra pianului.

— Avem de toate. Dacă vrei, îți putem oferi câte ceva...

„Dacă facem asta, iar trebuie să spargem vreun depozit. E o porcărie. De ce puii mei să-i dăm ceva ăstuia? Ah, sau a zis-o doar așa, într-o doară?"

— Puștiule, de ce trebuie să...

— Taci! șuieră acesta. Tu vezi cu cine avem de-a face?

„Cu cine naiba avem de-a face și de ce-l interesează pe tâmpitul ăsta?"

— Dacă nu vrei să ne apropiem, poți veni aici, domnule. Chiar n-avem arme; se vede, sper...

Răsucit pe jumătate, șopti încet către Sebastian:

— Un bătrân! Unul care s-a născut înainte de eveniment, tu înțelegi?! Vreau să-l cunosc!

Contrabasul se dădu încet la o parte și de după el apăru un omuleț scund, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-o salopetă uzată.

— Nu sperați că mă puteți împușca! Costumul e de kevlar! Știți ce e kevlarul? Nu trece nimic prin el, nici glonțul, nici cuțitul!

Se apropie cu pași mărunți, scoase din buzunar o pereche de ochelari, îi potrivi deasupra nasului și, ajungând în fața lor, îi studie cu atenție.

— Mda. Nu păreți băieți răi. Nici fata nu pare rea.

— E chiar bună – rânji Puștiul. Mă rog, bunuță... Prietenul meu, Sebastian, poate spune mai multe (Sebastian se înnegri la față și fu gata să riposteze, dar se abținu promițându-și că i-o va plăti Puștiului altădată). De când stai pe-aici, domnule?

— Chiar te interesează?

Fața individului se destinse într-un început de surâs; Sebastian nu pricepea ce îl încânta, dar se lămuri imediat.

— Nu mi-a mai spus nimeni „domnule" de o groază de vreme. Știi cine-s eu? Ai auzit de masonerie? Sunt mason – și încă de gradul doisprezece!

— Mmmm... am auzit câte ceva. Bine, ai o vârstă față de noi și, oricum, meriți să te respectăm...

— Hi, hi! Cu atât mai mult cu cât am supraviețuit! Ce părere ai de asta?

— O, dar e minunat! Totuși, cred că nu ai trăit mereu în coridorul ăsta!

— Phi, normal! Am un apartament. Puneți-vă lucrurile înapoi în rucsacuri. Vreți să-mi faceți o vizită? Nu m-a mai vizitat nimeni de nu mai știu când. Doar nemernici. I-am lichidat pe toți. Niște nemernici.

— Înțelegem. Sigur, vreau... vrem să ne povestești. Putem și noi povesti ce mai e pe-afară...

— Nu-mi pasă mie ce mai e pe-afară! Gata? Haideți, luați-vă după mine. Sau, mai bine, luați-o voi înainte. Că dacă sunteți, totuși, niște ticăloși?

— Nu suntem – îl asigură Puștiul.

Porniră grupați, cu individul în urma lor bălăngănind pușca pe antebraț la fiecare pas. Imediat ce trecură de baricada improvizată, acesta le arătă o imensă crăpătură în perete.

— Pe acolo...

Crăpătura arăta așa doar pe exterior; pe dinăuntru îi întâmpină o boltă de cărămidă aparentă, susținută de pereți construiți din obiecte imposibile: scări care se închideau în ele însele urcând continuu, sticle ce se autoconțineau, corpuri triunghiulare ale căror suprafețe creau iluzia că au o singură față, benzi Möebius și inele ce nășteau iluzii fascinante. Din loc în loc se desprindeau și zburau încetișor către ei păsărele ce purtau în ciocurile gălbui

cununi de laur și fâșii de pânză cerată inscripționate cu litere aurii. Dincolo de boltă se lărgea o cameră largă având dispuse în centru două rânduri de mese.

— Aici – explică gazda – a fost cantina liceului. De fapt, nu sunt sigur dacă e vorba de cantina acestui liceu, poate să fi fost a altuia, cine știe? Oricum, e o cantină. Era. Hai, stați jos. Și puneți vodca aia pe masă, o să aduc pahare. Așa! reveni el, satisfăcut, după câteva clipe, aranjând iute paharele subțiri, în așa fel încât fiecăruia să-i revină câte unul. Domnișoara bea?

Arwen negă.

— He, he, așa sunt fetele. Așa erau și pe vremea mea. Până punea careva bine mâna pe ele: pe urmă, învățau de toate. Ei, hai, turnați vodca! Bine-ați venit!

Ciocniră paharele în cel mai tradițional mod posibil și le goliră dintr-o mișcare.

— Puteți să-mi spuneți „Domnul", nu mă supăr, de fapt îmi place. De când sunt aici am îmbătrânit, am chelit... voi câți ani aveți?

Toți priviră spre Puști, acordându-i prin aceasta dreptul de a purta dialogul în numele lor.

— Ne-am născut mai încoace. Adică, după...

— Aha! Asta se vede! Câți ani?

— Nu prea știm, cine să-i numere?

— N-aveți părinți?

— Am avut, nici de ei nu mai știm nimic.

— Așa de rău e sus?

„Domnul" arătă cu degetul către tavan. Puștiul înclină capul cu o tristețe bine simulată.

— Eh, asta e – vorbi „Domnul" condescendent. Când s-a întâmplat, totul n-a fost decât nebunie. Era prin '39, acum douăzeci de ani... s-au speriat, au înnebunit. Au început să se omoare între ei. Pe alții i-au omorât lucrurile venite de pe net. Eram mecanic la întreținere. Nu știți ce-i aia, nici nu contează. Reparam scaune și bănci rupte, clanțe defecte... mai făceam și treaba instalatorului, mă băgam la chiuvete, nu era problemă, mă pricepeam. Schimbam robinete... și la tabloul electric, tot eu schimbam siguranțele. La gaze n-aveam voie, veneau alții. N-aveam leafă mare, dar trăiam bine, mai lucram și la particulari, la negru, mai scoteam un ban. Pe urmă, toate astea s-au dus dracu'. A trebuit să fug, că altfel... am găsit locul ăsta, eram cu niște elevi, dar au venit niște nenorociți și i-au omorât ca pe oi. Pe urmă s-au împrăștiat pe culoare și i-am lichidat pe rând. Primului i-am spart capul și i-am luat arma. Pe-ăilalți i-am ciuruit. Eram tânăr, făcusem și un an de armată, chiar dacă nu se mai obișnuia. Dar mi-a zis tata: băiete, armata e aia care te face om. M-am dus. A meritat. La început, după asta, mai urcam să mai văd ce e pe-afară. Dar n-avea rost, m-am lămurit repede. Lumea era deja alta. Ia spuneți: așa e? Toată lumea e așa?

— Nu știm – răspunse Puștiul. Unii zic că nu. Orașul e închis, nu se poate ieși, dar afară ar putea să fie altfel. Am auzit de un război, sunt niște zvonuri.

— Eu cred că afară ori e peste tot la fel, ori restul lumii nu mai există. Ori poate există, cine știe?

— Ce știi despre Lumină?

— Care lumină?

— Aia care taie orașul în două.

— N-am auzit. E o lumină care taie orașul?

— Da.

— Cine știe ce blestemăție o fi? Parcă s-au vărsat peste noi toate relele, toate lucrurile ciudate...

„Domnul" dăduse pe gât al treilea pahar de vodcă și devenise meditativ. Băieții se priviră dezamăgiți.

— Există – șovăi Puștiul – o altă ieșire spre oraș? Alta decât aia pe care am venit?

— Nu. Am colindat peste tot, nu e alta. Vreți deja să plecați? De ce vreți să plecați?

— Nu vrem să plecăm chiar acum. Vrem doar să știm pe unde o luăm. Am văzut în capătul scărilor ceva rău. I se spune Femeia de Tablă și...

„Domnul" începu să râdă zgomotos.

— Ah, ah! Încă se mai povestește tâmpenia aia?

În sfârșit, Sebastian nu se mai putu abține să nu intervină:

— E doar o poveste? De unde știi?

— Ce-ați văzut voi e o statuie, o operă de artă. Au creat-o pe vremuri niște băieți ca voi, din resturile metalice de la o strungărie. E pusă-n hol și o reprezintă, de fapt, pe Gorgona Meduza, o ființă mitologică cu șerpi în loc de păr. Au făcut-o din două părți și râdeau atunci, ziceau că seamănă cu fecioara de fier... știți ce era fecioara de fier? Un instrument de tortură. O deschideau și te băgau în ea. Pe dinăuntru avea țepușe ascuțite, iar când o închideau la loc, țepușele se înfigeau în tine. Era cumplit. Pe urmă s-au găsit unii să râdă de statuia aia a lor și

să-i zică Femeia de Tablă... da, da. Le-a mers vestea, ia te uită!

„Domnul" clătină din cap și râse iar cu poftă. Vodca îl amețise.

— Dacă sunteți cuminți, vă arăt ceva. Știți că eu sunt un inițiat – și nu numai mason. Făceam parte dintr-o mare organizație, nici nu vă închipuiți. N-am voie să dezvălui nimic, dar e ceva ce a apărut după catastrofă. Pot să vă arăt, iar voi puteți să credeți sau să nu credeți ce vedeți. Hi, hi! Vreți?

Se priviră.

— Dacă e destul de interesant – îngână Sebastian.

— Oh, o să vă placă, sunt sigur. Haideți în colțul ăla, am acolo destul loc...

Se ridicară și-l urmară în celălalt colț al sălii. „Domnul" scoase din buzunar o bucată de cretă roșie și desenă pe podea o formă geometrică în cinci colțuri.

— Asta – explică – doar așa, ca să am niște repere. Până la urmă, poate nici nu contează.

Apoi începu să recite în surdină o litanie din care băieții auzeau prea puțin. În afară de Puști, care, aflat chiar lângă „Domn", ciulise urechile și urmărea totul cu atenție nesfârșită. Până la urmă, recitatorul ridică mâinile și rosti clar cuvântul „rot". Îl rosti de trei ori la rând. Săriră înapoi speriați: podeaua, în zona conturată cu cretă, dispăruse, iar din orificiul larg deschis țâșniră flăcări roșii.

— Veniți, priviți – îi chemă „Domnul".

Se apropiară și priviră ținându-și respirația. Din adâncuri sosea o lumină ce părea a avea consistența sângelui

aproape închegat; urca laolaltă cu mii de fuioare lungi de fum și o căldură năucitoare. Jos zăriră o multitudine de etaje, șosele suspendate care se întretăiau, acoperite de automobile abia târându-se, linii ferate șerpuind peste mulțimi viermuitoare, bacante plutind pe un cer întors, ca duse de vânt, până când le pierdeai din vedere, dragoni monstruoși încovrigându-se și azvârlind pe gură văpăi, viermi imenși ce se zvârcoleau încercând să muște...

— Iadul! rânji „Domnul". Spectacolul tuturor ispitelor. Masacre, tortúri, erotism, bani, droguri, demoni, sadici, pedofili... *toate păcatele lumii care-a fost odată, adunate și păstrate pentru totdeauna în folderele fără de capăt ale darknet-ului.* Te dezgustă și te fascinează. Am pierdut multe seri stând la marginea abisului roșu și contemplând dezastrul speciei umane. Acum nu mai deschid poarta decât foarte rar. Nu pentru că m-ar îngrozi, ci pentru că nu mi-a mai rămas suficient orgoliu.

— Orgoliu? se miră Jean, fără să-și poată desprinde ochii de pe spectacolul care i se desfășura la picioare.

— Ca să judeci, îți trebuie orgoliu. Trebuie să te sprijini pe ideea că ai dreptate, că poți alege binele de rău și că poți cântări consecințele alegerii tale. Ca să condamni, ai nevoie de și mai mult orgoliu. Trebuie să crezi că o parte a umanității merită pedepsită, uitând că tu însuți faci parte din umanitate și că ești, indirect, la fel de vinovat. Întotdeauna judecătorii s-au considerat mai presus de cei pe care i-au judecat. Vă văd cum vă uitați în jos, vă citesc în ochi și oroarea, dar și fascinația. Ceva din voi caută să răspundă provocării – căci oricât de înțelepți și de curați

ne-am considera în mod conștient, există o bestie în fiecare, o atracție a răului, poate cu atât mai apăsătoare și mai persuasivă cu cât încercăm să ne considerăm mai puri. Trăiți, treceți prin viață fără să puneți prea multe întrebări. Dar eu, aici, de unul singur, n-am cum să n-o fac. Ce e viața, ce e moartea, ce e Dumnezeu? Un spermatozoid și un ovul se unesc; începe o nouă viață, nu-i așa? Și crește, se dezvoltă în spiritul unei complexități tot mai înalte, tot mai profunde. Deodată se întâmplă ceva, un accident – și ființa moare. Complexitatea incredibilă a trupului său se dezagregă în elemente componente. Dacă n-a apucat să lase urmași, e o cărare pierdută în nicăieri. Dar Dumnezeu, cel care face să crească iarba sau să aprindă stele, nu dezarmează; răbdător, începe imediat altă lucrare: alt spermatozoid, alt ovul și un pântec care să ducă la îndeplinire suprema sarcină de a permite structurarea celulelor care se înmulțesc cu viteză nebună și transformarea lor într-o făptură nouă, pe baza unor algoritmi de creștere pe care nimeni nu-i poate reproduce. S-au putut citi codurile genetice, dar ce-i cu asta? Cum se întâmplă ca programul să pornească, să ruleze, să evolueze? Cine dă clic-ul? Și în ce constă executabilul?

— E un program automat... – încercă Sebastian.

— Atunci, de ce fiecare dintre noi suntem unici? Poate că fiecare ființă care se naște nu e decât o nouă tentativă a demiurgului de a se simți mândru de sine. Orgoliu suprem, răbdare supremă... și țelul? Rostul a toate? Să fie oare inteligența țelul suprem? Au existat unii care au spus cândva: calculatorul electronic va deveni mai inteligent

ca omul. Ha! S-a reușit câte ceva, nu zic, dar cineva a făcut de la bun început o confuzie: a confundat între ele gândirea și rațiunea, băieți! Rațiunea aia, cu care ne tot mândrim, poate fi foarte ușor depășită, e un firicel de ață. Orice calculator poate asta. Dar gândirea? E altceva. Nici măcar nu e doar omenească, aparține tuturor făpturilor vii. O poți depăși? Ca să o depășești, ar trebui să afli, mai întâi, ce este. Priviți, am deschis pentru voi o poartă către tot ce e mai ispititor pentru adâncul necunoscut al omului: violență, sex... sunteți vânători, iar acolo e prada! Aceasta e o mostră de gândire dusă la esență, nu e aplicabilă doar în cazul crimelor și acelor acte pe care ne-am obișnuit să le considerăm abjecte; ea se află, în egală măsură, la rădăcina oricărui destin creativ, a oricărei forme de artă, a gesturilor nobile și altruiste, a prieteniei și respectabilității... orgoliul, vanitatea! Unii spun că e păcatul preferat al diavolului, dar eu cred că, în egală măsură, e cel mai prețios dar lăsat de Dumnezeu în miezul vieții. Poate pentru că-i aparține, îl definește, iar noi n-am putea fi construiți altfel decât după chipul și asemănarea sa. Pe măsură, însă, ce luptăm împotriva acestui orgoliu, iar el ajunge să se șteargă din sufletele noastre, începem să nu mai judecăm, să nu mai condamnăm. E lucrul care tinde, încet, să ne separe, mai întâi de canoanele lumii, apoi de lumea în sine. Devenim observatori tot mai indiferenți la lucrurile pe care le observăm. La sfârșit, nici nu mai observăm: doar percepem. Eu, iată, mă simt tot mai vegetal, mai abstract. Sunt singur, iar când ești singur, pierzi orgoliul de care vă vorbeam, cel întors către lume, cel care îți conferă un sistem referențial. E drept că...

„Domnul" se opri o clipă, parcă întrebându-se dacă e cazul să spună mai multe despre asta. Probabil aştepta să fie întrebat sau rugat să continue, însă niciunul nu spuse nimic. Instinctiv simţiră toţi că dacă ar fi rostit un singur cuvânt, i-ar fi oferit „Domnului" exact pretextul necesar pentru a-l face să schimbe subiectul.

— E drept că orgoliul se comportă ca o cantitate măsurabilă: nu se pierde şi nu se câştigă. Doar se întoarce în interiorul tău şi clădeşte acolo o realitate diferită, ca un munte ascuns. Iar această realitate devine autonomă şi anonimă. Nici n-ar putea să fie altfel, din moment ce a fost separată de sistemul iniţial de referinţă. Hei, la naiba, ajunge cu asta!

Urmă un lung moment de tăcere, apoi mormăi câteva cuvinte ciudate şi descrise cu mâna dreaptă un gest larg peste deschiderea în formă de pentagramă, care dispăru aproape imediat, lăsând podeaua de beton să arate ca la început. Se aplecă şi şterse cu o cârpă extrasă din buzunarul salopetei urmele de cretă roşie.

— Hi hi hi! chicoti. Eu ştiu multe, multe... puteţi să-mi lăsaţi vodca? Mâncare am destulă, dar băutura am terminat-o demult. Acum, dacă vreţi să plecaţi, puteţi să plecaţi. Dar poate rămâneţi; am să deschid iadul pentru voi în fiecare zi. Aţi avea ocazia să descoperiţi din ce sunt alcătuite sufletele voastre.

— O să ne gândim – rosti sumbru Puştiul. Dar ne trebuie timp. O să plecăm şi ne vom întoarce altădată.

— Oh, sunt sigur că vă veţi întoarce! Niciun om care a stat faţă în faţă cu răul în profundul său, nu va suporta

ideea de a-l pierde pentru totdeauna! O să-l căutați pretutindeni, o să-l recunoașteți oriunde vă veți duce, iar atracția lui secretă vă va bântui visele. Nimeni nu scapă. Doar uciderea orgoliului v-ar putea salva, dar atunci îl veți pierde și pe Dumnezeu. Hai, plecați. M-ați tulburat. N-am mai fost demult tulburat...

Duse la gură sticla de vodcă și sorbi cu sete. Puștiul le făcu semn către coridorul prin care veniseră.

— Mergem?

Ceilalți încuviințară tăcuți și îl urmară. Sebastian ieși ultimul; privi peste umăr și zări „Domnul" luând pușca pe genunchi și culcându-și, beat criță, capul pe masă. Urcară repede scările de piatră, fără să se uite înapoi și ajunseră curând în holul de la intrarea în clădirea liceului. Acolo se așezară pe rucsacuri și se priviră nehotărâți.

— Ciudat individ – se hotărî să spună ceva Jean.

Duse mâna la nas, apoi se răzgândi.

— Singurătatea te poate înnebuni – comentă Sebastian și dădu din umeri.

— Vreau să mă uit la chestia aia – arătă Puștiul în direcția scărilor. Veniți și voi?

Ceilalți se priviră îngrijorați.

— Și dacă... – vru să spună Jean, dar Sebastian îl opri cu un gest.

— Stai aici. Eu merg. Și eu sunt curios.

Se ridică, iar Arwen, fără să fie invitată, se ridică și ea. Puștiul râse ușor și porni către scări. La baza lor se opri și privi atent, apoi începu să urce. Fata îl apucă de mână pe Sebastian.

— Ei, – îl auziră pe Puști – individul ăla avea dreptate...

Se grăbiră puțin și-l ajunseră din urmă, în timp ce înconjura statuia de metal și îi atingea formele.

— Grozavă chestie. Dar nu-mi explic, de ce atâta tevatură... ah, știu, probabil chestia asta a fost mediatizată intens, iar netul ne-a oferit tuturor o proiecție potrivită simbolisticii sale. Mda, bună treabă. Până la urmă, e chiar frumoasă.

— Pe naiba – mormăi Sebastian. Ce naiba e frumos în adunătura asta de fiare?

— Poate nimic. Până la urmă, cred că niciunul dintre cei care nu-i înțeleg simbolistica nu ajunge să fie afectat.

— Și de ce se zice că-ți soarbe sufletul?

— Nu știu. Povești urbane. Gorgona, de fapt, te făcea să împietrești când o priveai.

— A existat?

— Nu. Sunt tot povești...

Îi dădură de mai multe ori ocol atingând-o, până când Puștiul se plictisi.

— Hai jos.

Coborâră fără grabă scările, iar la capătul lor tresăriră auzind un sunet scrâșnit. Priviră peste umăr. Gorgona Meduza își întorcea încet capul către ei.

— Doamne! gemu, înghețat de frică, Sebastian.

Dar în clipa următoare capul se desprinse de pe gâtul mâncat de rugină și se rostogoli din treaptă în treaptă până la picioarele lor, umplând coridorul cu un zgomot infernal. Jean sărise în picioare, alb al față și gata s-o ia la goană. Tot Puștiul își reveni primul.

— Un mic accident. Efectele timpului. Hai să ieșim.

Jean oftă ușurat și se grăbi să ia de pe pereți cele trei tablouri.

— Adică... sigur, nu e nimic care să...?

— Nu – rosti sec Puștiul.

Își luă în spinare rucsacul și porni spre ușa de la intrare. Când o deschise, constată:

— Avem probleme.

Ceilalți priviră peste umerii lui. Afară ploua cu sloiuri mari de gheață.

— Nu poți să faci nimic? se miră Jean.

— Ba da, dar... chiar nu știu unde să mergem. Ne trebuie un adăpost, niște paturi. Trebuie să campăm undeva.

— Știam un hotel pe-aproape, se numea Anna – interveni Sebastian. Mai aveți harta aia?

Puștiul o extrase din buzunar.

— Aici.

— Locul e cunoscut – constată Jean. Probabil nu vom fi singuri.

— Mda... și e de văzut cum primesc oaspeți – îngână Puștiul.

— A trecut deja vremea când ne omoram între noi – interveni Arwen.

— Serios? Ai uitat ce-ai pățit în Meteor?

— Nu m-au omorât.

— Presupun că doreau să obțină de la tine ceva. Ce?

Avionul Air Force One se prăbuși chiar în fața lor și se dizolvă în asfalt.

— Las-o baltă – mârâi Sebastian. Poți localiza?

Puștiul oftă.

— Da. Nu-i mare lucru. Deschid o poartă, ce puii mei? De fapt, creez o sincronicitate...

— Atunci fă-o, la naiba! Pe bune că suntem rupți de oboseală!

— Uite, – se enervă Puștiul – știi ce?...

— Ai spus că suntem împreună! Uiți așa repede?

Urmă un moment în care se cântăriră reciproc, încercând să se convingă unul pe celălalt – Sebastian, că nu e momentul să mai zăbovească, iar celălalt că nu e momentul să se certe.

— Bine, lăsați-mă puțin...

„Class legatura {Anna}; // void citire_date(hotel); #include <iostream.h>

struct cladire... Doamne, ce naiba spune? Trebuie să mă învețe neapărat limba asta, el pretinde că e o ordine până și în haos... într-o zi nu vom mai fi împreună, trebuie să știu..."

Un dreptunghi întunecat se deschise în fața lor. Puștiul intră fără să-l intereseze dacă e urmat sau nu de cineva. Nici nu era nevoie; previzibil, toți se grăbiră. A fost ca trecerea printr-o pânză subțire: se treziră la marginea unui bulevard, în fața unei clădiri cu trei etaje care părea neafectată de incluziunile de pe net. Asta, însă, până îi dădeai ocol și observai că trei sferturi din clădire aglutinaseră cu un cristal uriaș, multicolor și fascinant.

— Suntem pe bulevardul Ecaterina Teodoroiu – citi Jean o plăcuță montată pe un stâlp aflat în imediata lor apropiere.

Puștiul se apropie de intrarea în hotel. Un vânt puternic izbucni de undeva, din dreapta, și-l făcu să se încline pentru a-și păstra echibrul; apucă cu greu bara metalică verticală montată pe ușă. Vântul, care ocolea clădirea ca o tornadă, îi proiectă în ceafă hârtii, bucățele de ambalaje și cioburi sidefii ce păreau de sticlă, dar care se dovediră a fi doar fragmente transparente de plastic. Ținându-se de ușă cu mâna stângă, ridică mâna cealaltă și execută o serie de gesturi largi. Spuse ceva, dar ceilalți nu auziră nimic. Brusc, vântul se opri. Băiatul se scutură de resturi și le făcu semn celorlalți. Se regrupară.

— La o parte. Dați-vă la o parte!

Deschise ușa brusc și un șuvoi de apă năvăli din hotel. După un minut, șuvoiul se domoli.

— Crezi că putem dormi în paturi ude? făcu Jean.

— Sus trebuie să fie uscat.

Călcând ultimele firicele de apă, ajunse în hol și cântări cu atenție interiorul. Din pereți țâșneau cristale lungi și subțiri de cuarț ce transformau încăperea în interiorul unei geme. Undeva, de partea cealaltă, zăriră scările către etajele superioare. În dreapta și în stânga, alte încăperi păreau susținute și împodobite de coloane de cristal.

— Bar, mese, saloane decorate impecabil... asta a fost odată aici. Îmi place. Cristale, nu alte bazaconii...

— Nu erau înainte, este?

— Sigur că nu – pufni Sebastian. Dar e mai frumos așa. Înainte era banal.

— Și acum ce facem?

— Urcăm – arătă Puștiul către capătul scărilor. Pe-aici e totul ud.

O luă înainte, iar ceilalți îl urmară. La etajul următor îi aştepta un mic hol din care se putea intra în camerele hotelului, către dreapta și către stânga. În hol, lângă o fereastră cu geamurile sparte, dincolo de care se zărea o imagine a Big Ben-ului, se aflau o masă și patru fotolii pline de praf. Șterseră suprafețele ce imitau pielea cu ce găsiră la îndemână, în principal bucăți dintr-o perdea aproape putrezită – și se așezară. Un obiect greu de identificat trecu zburând greoi prin fața ferestrei, în imediata apropiere a clădirii. Două păsări albe intrară de-afară pe geam și se prefăcură într-o pulbere fină.

— Se pare că nu mai e nimeni pe-aici – oftă Sebastian. Poate e mai bine.

— Haideți să mâncăm ceva sau să bem! făcu Jean.

— Iar ți-e foame? dădu amuzat din umeri Puștiul.

— Ție nu? Nu te mai preface. Au trecut destule ore de când am mâncat în bucătăria amicului tău și am făcut cunoștință cu șobolanul lui preferat.

— De unde știi că era șo...

Vorbise Arwen, dar nu apucă să termine fraza.

— Nu știu, am zis și eu așa!

— Nu vă certați!

— Nu ne cer...

Jean încremeni cu gura căscată. Vocea care-i îndemna să nu se certe nu era a niciunuia dintre ei. Puștiul roti ochii peste tot, dar nu zări pe nimeni.

— Dacă tot ne-ai vorbit, ce-ar fi să te arăți și să facem prezentările? Nu avem de gând să facem rău nimănui.

— Ești sigur?

Se auzi o bufnitură, ca un scaun trântit pe parchet.

— Suntem siguri.

— Intră în camera aia, din stânga ta – păru vocea să se adreseze doar Puștiului. Sunt acolo.

Băieții se priviră. Sebastian o luă de mână pe Arwen.

— Ce facem?

— Mergem – deschise brațele Puștiul.

— De ce nu vine ea aici?

— De unde știi că e o „ea"?

— Vorbește cu glas subțire, ce naiba, voi nu v-ați prins?

— Ai urechi foarte fine când e vorba de vocile damelor – rânji Puștiul. Poate ai dreptate, e o „ea". Sau nu e o „ea" și se preface. De pildă, un monstru dintr-un film imbecil, dar cu mare priză la public, ce poate lua orice înfățișare dorește pentru a-și ademeni victimele. Sau o vampiroaică. Sau o gagică zombi gata să te muște și să te infesteze. Sau un homosexual deghizat...

— Du-te dracu. Bine, deci e cazul să fim atenți, asta-i chestia de care vorbim, nu?

— Despre asta nu trebuie să vorbim. E singurul lucru de la sine înțeles în lumea asta nenorocită.

Puștiul se ridică, își săltă pe umeri rucsacul și făcu doi pași către ușă.

— Puteți veni, dar nu chiar în spatele meu.

Apăsă ușor clanța, iar ușa se deschise fără măcar să scârțâie din balamale. Băiatul intră în holul aflat dinaintea camerei de dormit.

— Unde ești?

— Aici...

Vocea venea dinspre baia a cărei intrare se schița imediat în dreapta. Puștiul făcu un semn de atenționare către ceilalți, care se apropiaseră, apoi vorbi către persoana pe care o bănuia dincolo de ușă:

— Vin. Pot veni, da? Nu-ți fac niciun rău.

Îi răspunse un fel de oftat. Apăsă încetișor pe clanță.

— Ce faci, nu intri odată? E curent!

Un nou zgomot. Băiatul intră. Făcu semn să nu fie urmat de nimeni și închise ușa în urma lui, fără să-i pese de curiozitatea celorlalți. Lipsi multă vreme; Jean se învârtea ca un tigru în cușcă prin fața ușii, iar Sebastian se așezase pur și simplu pe jos, lângă peretele opus, și o luase în brațe pe Arwen. În cele din urmă, Puștiul deschise ușa larg.

— Puteți intra.

Arwen și Sebastian se ridicară. Jean înaintă grăbit și se opri în cadrul ușii. Privi înăuntru și râse.

— Wow, ce de oglinzi!

În mijlocul încăperii cu pereți acoperiți de oglinzi ce creau iluzia unui spațiu vast și misterios, pe un scaun de WC transformat cu ajutorul unor perne brodate într-un fotoliu confortabil, stătea așezată o femeie de vârstă mijlocie, purtând o rochie simplă, neagră, care îi sublinia zveltețea siluetei. Puștiul se așezase în fața ei pe covor și îi invită pe ceilalți să procedeze la fel. Jean dădu din cap:

— Nu, ce naiba, vreau un scaun!

Femeia râse.

— Scaunele sunt dincolo. Dacă le aduceți, trebuie să le duceți înapoi când plecați. *Dacă* le aduceți...

— De ce nu? Ce e acolo?

— Stai liniștit – îi sugeră Puștiul. Dincolo înseamnă dincolo de oglinzi. Nu mai e altă cameră.

— Sunt foarte multe camere – explică femeia. Asta fac oglinzile paralele: creează camere peste camere.

Sebastian se văzu multiplicat parcă la infinit în patru direcții simultan; totuși, ceva nu părea chiar în regulă. Mișcă o mână, iar imaginile îl imitară – însă unele realizară gestul cu oarecare întârziere. Apoi privi la imaginile celorlalți și constată că, de la un anumit număr de multiplicări încolo, difereau semnificativ de originale. În sfârșit, căută imaginea femeii care-i chemase în cameră, dar aceasta nu se vedea nicăieri.

— De ce nu apari în oglinzi? o întrebă.

— Pentru că nu sunt în ele. După cum vezi, mă aflu aici.

— Dar toate lucrurile se reflectă în oglindă!

— Nu pot fi acolo atâta timp cât sunt aici, ce e greu de înțeles?

— Atunci, noi de ce suntem și acolo?

— Pentru că sunteți și acolo. Eu sunt doar aici.

Sebastian se scărpină în cap.

— Totuși, mi se pare că și noi suntem doar aici.

— Dacă sunteți și acolo înseamnă că nu sunteți doar aici.

— Las-o baltă – făcu Puștiul. Și stați odată jos, scaune sunt doar dincolo.

Le arătă cu un gest câteva scaune care, într-adevăr, apăreau multiplicate în suita de imagini din oglinzi, dar lipseau cu desăvârșire din cameră.

— Ha! făcu siderat Jean. Deci, se poate merge acolo! E tot o chestie din anapoda, așa-i?

— Nu știu. Totuși, prefer să nu încerc. Ea mi-a spus că nu e bine.

— Nu te mai poți întoarce?

— Nu vei ști unde să te întorci – explică, parcă plictisită, femeia. Nu vei mai nimeri reflexia din care ai venit.

— Ai încercat? vru să știe Jean.

— Da. De-asta sunt aici. Nu m-am mai putut întoarce acasă. De fapt, acum nici nu mai vreau să mă întorc. O să stau aici să veghez. Nu contează unde veghezi, în toate lumile se veghează la fel. Până la urmă, o să îmbătrânesc și-o să mor, dar acolo unde șirul imaginilor ființelor care aș fi putut să fiu e rupt, altcineva o să vegheze mai departe...

Glasul femeii suna sumbru. Aplecase capul ca și când ar fi ascultat cuvinte aparținând unei voci interioare. Ridurile îi înconjurau ochii tulburi, făcându-i să pară mai rotunzi decât erau în realitate. Ridică încet mâna dreaptă arătând într-o direcție nedefinită.

— Vin de-acolo. Șirul imaginilor mele s-a rupt în locul din care am plecat, așa că tot șirul a dispărut. Asta se va întâmpla și cu voi dacă treceți dincolo. Dar e treaba voastră. Eu rămân aici să veghez...

Cei trei băieți și Arwen schimbară priviri contrariate. În sfârșit, se așezară încet lângă Puști și așteptară o vreme nemișcați. Femeia nu-i băgă iar în seamă decât târziu, ca și când și-ar fi amintit deodată că nu e singură.

— De unde veniți? Unde vă duceți?

— De nică... – începu Jean, dar Sebastian îl înghionti. Puștiul îi mulțumi din priviri și zise:

— Încercăm să găsim un drum. Să ieșim din oraș.

— Din oraș se iese ușor – râse femeia. Doar că vei nimeri în alt oraș. Altă imagine în oglindă. Va fi la fel, sau aproape la fel.

— Și atunci? rosti, cu sufletul la gură, Sebastian.

— Lumile seamănă între ele, dacă sunt suficient de apropiate. Stau una lângă alta ca foile într-o ceapă. Altele sunt îndepărtate și îngrozitor de diferite. Există o artă de a le colinda, veche de mii sau chiar milioane de ani. Am auzit... dar nu știu mai mult. Legende.

— Ce știi de Lumină?

— A făcut-o un om, demult...

— Nu e din anapoda? se miră Sebastian.

— De pe net? Nu, sigur că nu.

— Ce e Lumina?

— E calea.

— Cum adică?

— Nu știu. Vă spun ce-am auzit. Nu m-a interesat. Eu mă aflu aici să veghez.

Puștiul îi făcu un semn să se uite în primul rând la el.

— Hei, ce veghezi?

Femeia oftă, dar apoi un surâs meditativ îi poposi pe buze.

— Veghez. Aștept ziua când se va trezi Peștele. Se va întâmpla curând, o simt.

Băiatul o privi uimit, dar și bănuitor.

— Nu înțelegi, așa-i?... Ia spune, tu ce crezi că sunt imaginile din oglindă?

— Reflexii, ce altceva?

— De ani buni nu mai sunt doar atât. O poveste veche spune că un blestem a adormit imaginile din oglinzi. Le-a

obligat să urmeze mișcările noastre și să trăiască aidoma unui vis. Dar va veni curând ziua în care blestemul se va risipi așa cum se risipesc toate blestemele – și atunci...

Femeia tăcu iar, privind gânditoare spre nicăieri.

— Și atunci? o zgândări Jean nerăbdător.

— Prima ființă care se va trezi va fi Peștele. Va veni ziua când apele tuturor oglinzilor lumii se vor despărți și pe mijlocul fiecăreia dintre ele va apărea o dungă subțire. Acela e Peștele, vestitorul. Va începe să navigheze învolburând imaginile lumilor, iar făpturile din oglinzi se vor trezi la adevărata lor viață. Eu veghez, aștept acel moment, acea clipă. Abia atunci mă voi mai putea întoarce acasă...

Puștiul îngustă ochii, apoi clipi de câteva ori și se întoarse către ceilalți:

— Plecăm.

— Ce? se mirară.

— Plecăm. Hai sus, aceea e ușa.

— De ce plecăm?

— Vă explic după ce ieșim de-aici. Și către femeie:

— Te lăsăm să veghezi. Nici nu trebuia să te deranjăm, am înțeles acum. Oricum, mulțumim pentru găzduire.

Își luă în spate rucsacul și ieși repede. Ceilalți îl urmară, dar tot nelămuriți. În hol, Puștiul le făcu semn către scări:

— Afară. Acum!

Coborâră aproape alergând și se treziră în stradă. Vis-a-vis, un pachebot traversa greoi o felie de realitate virtuală, iar valurile pe care le producea se rostogoleau peste asfalt fără să reușească să-l ude.

— Și acum, ce facem? oftă cu năduf Jean.

— Acum căutăm un alt loc de dormit.

— De ce n-am rămas?

— Simplu. Nu-mi plac capcanele. Vouă vă plac?

— Ce capcană? îngână Sebastian.

— Acolo e o stradă care se numește Comuna din Paris – trecu Puștiul peste întrebarea băiatului ca peste ceva absolut neesențial. Pe colț se poate zări o căsuță decentă, bine? Trebuie să ne odihnim undeva, când ne trezim mergem pe Griviței să-i căutăm pe smoliți.

O luă înainte, dând un șut unui mic folder galben care-i stătea în cale. Piciorul îi trecu prin obiect. Merse mai departe urmat de ceilalți și se opri în fața curții căsuței.

— Intrăm. Are un câine rău. De fapt, a avut. Acum douăzeci de ani...

Împinse poarta metalică. Dincolo se vedea o mică grădină în care cineva scurmase recent pământul. Se regrupară în fața ușii de la intrarea în casă și tresăriră speriați auzind mârâitul care venea de undeva, din spatele unui tufiș. În urma mârâitului se năpusti către ei un câine mare, ciobănesc, care începu să latre mai degrabă intrigat decât furios. Sebastian întinse mâna către el.

— Hei, cuțu, cuțu, nu vrem să-ți facem niciun rău! Ce ziceai, acum douăzeci de ani? E viu, ce crezi, e adevărat?

Câinele se potoli repede și începu să miroasă curios mâna întinsă.

— Teoretic, n-are cum – mormăi Puștiul.

— Pare amabil – râse Arwen. Hai, vino aici.

Îi puse palma pe cap, iar câinele se lăsă bucuros mângâiat.

— Mie mi se pare foarte adevărat.

— Asta înseamnă că nu e de-acum 20 de ani – clătină din cap Puştiul. Probabil cineva are grijă de el.

— Uite şi soneria – arătă Jean un mic obiect poziţionat lângă uşa de la intrare. Încercăm?

Şi cum toţi mormăiră afirmativ, apăsă pe buton. Nu se auzi nimic, aşa că repetă gestul. Tot nimic.

— Poate e defectă – îşi dădu Sebastian cu părerea.

— Eu cred că nu e nimeni acasă. Intrăm?

Sebastian dădu aprobator din cap. Jean împinse uşa şi se trase înapoi speriat. Un lighean aşezat cu intenţie deasupra uşii se prăbuşi zăngănind. Arwen chicoti:

— Ăsta a fost plin cu apă odinioară, trebuia să ude nepoftiţii...

— Ar fi trebuit să fie o glumă? pufni circumspect Puştiul.

— Proastă – preciză Jean, care se speriase. Împinse către interior ligheanul şi făcu doi paşi înainte.

— Aşteaptă – se luă după el Puştiul. Să vedem ce-i acolo.

— Îngeri. Doi îngeri, tată şi fiu. Acolo, în capul scărilor...

Câinele se strecură printre ei şi se năpusti către scările interioare. Puştiul remarcă liniile fine ale unor instrucţiuni, dar animalul trecu pur şi simplu prin ele fără ca asta să pară că l-ar deranja.

— Aţi văzut? şuieră Sebastian.

— Mda. Totuşi, câinele ăsta nu e din anapoda. De altfel, instrucţiunile afectează şi imaginile de pe net, e normal să fie aşa – comentă Puştiul.

— Atunci, de ce nu e afectat?

— De unde puii mei să ştiu? Ai răbdare!

Șterse cu un gest firele instrucțiunilor ucigașe. În holul măricel al parterului se opriră și priviră în toate părțile cu un interes nedisimulat.

— Oricum, frumoasă casă – își dădu cu părerea Jean și se scobi prelung în nara stângă. Puștiul îl plesni peste mână:

— Te mănâncă creierii și nu știi cum să-i scarpini? Te rezolv eu altfel...

— Nu, mersi, lasă... e frumos aici, crezi că au niște paturi bune?

Câinele întoarse capul către ei și lătră de două ori, parcă îndemnându-i.

— Ce zice? rânji Sebastian.

— Pare să ne cheme la etaj – propuse Arwen.

— Păi, hai să mergem...

La etaj descoperiră un alt hol, mai mic, dar din care se deschideau patru uși distincte. Puștiul se apropie de prima și o împinse la perete.

— Perfect – comentă. Ce părere aveți?

Priviră peste umărul lui și văzură o cameră mobilată cu pat, masă, scaune și dressing.

— Arată bine. Hai și la celelalte.

Încă două camere arătau la fel. În fața ultimei uși, câinele se așeză înaintea lor și mârâi.

— Poate e camera lui – râse Jean. Bine, bine, nu intrăm acolo...

Câinele se întoarse către ușă și ridică una dintre labele din față. Imediat în fața camerei se țesu o rețea deasă de instrucțiuni. Puștiul încremeni cu gura căscată.

— Ați văzut?! Ați văzut ce-a făcut?! Să rămân dambla-giu o mie de ani, nu poate fi adevărat!

— Ăsta nu e câine – se hazardă Sebastian. E altceva. Hei, pari prietenos... ce ești? Cine ești?

— Ființele net-ului – păru să înțeleagă Jean. Întâi șobolanii, iar acum...

— Ce vezi? Vezi ceva? îl ademeni Puștiul.

— S-au adaptat. Se descurcă. Un spațiu nou. Pe noi, rațiunea ne blochează. Vrem ordine în toate. Ei doar se descurcă. Instinct. Adică, cineva care simte în spatele simțurilor. Au murit mii de șobolani ca să apară primul șobolan ca *ăia*... mii de câini ca să apară el. Și nu e singur. Înțelegeți? Dincolo de ușă e cățeaua. Are pui. Puii net-ului. Ei simt ceea ce noi abia doar știm. Învață din prima clipă să trăiască aici.

— Ca să creezi instrucțiuni protectoare ai nevoie de rațiune, de algoritmi! se împotrivi Puștiul.

— Nu – continuă Jean visător. Ai nevoie doar de voința de a crea. Vor trăi și se vor înmulți. Știu ce au de făcut, iar ce nu știu, vor învăța de la părinții lor...

— Incredibil! rosti Sebastian.

— Viața merge înainte, nu poate fi oprită. Acest loc a devenit pentru ei lumea...

Câinele părea să le înțeleagă cuvintele. Înaintă doi pași și-i privi cu o uimitoare demnitate. Sebastian clătină din cap.

— Bine, băiete, nu te deranjăm. Nici pe tine și nici familia ta. Ocupăm camerele libere, OK?

CAPITOLUL 4

„Nu se ştie câte lucruri sunt semnificate de cuvintele a fura, a semăna, a cumpăra, a păstra tăcerea, a vedea ce trebuie făcut; căci cunoaşterea aceasta nu e dobândită cu ajutorul ochilor, ci printr-o altfel de viziune."
Marcus Aurelius

— Mi se pare mie sau câinele ăsta se hrănește din anapoda? sughiță Jean.

Dormiseră, mâncaseră, iar acum trecuseră la bidonașul de vin.

— Nu te poți hrăni din anapoda – clătină din cap Puștiul. E ca și când ai încerca să mănânci fotografia unei fripturi în locul fripturii.

— Totuși – insistă Jean. Mi se pare ciudat. Sunt multe lucruri ciudate. Ăia aveau curent electric de pe net, ții minte? Și apa caldă de la Debarcader venea de pe net.

— Asta e altceva. Energie probabil că se poate consuma, în anumite condiții. Dar să te ghiftuiești cu mâncare electronică mi se pare cam mult.

— Ai încercat?

— Nu, ce dracu, ai înnebunit?

— Atunci, de unde aduce câinele mâncare cățelei lui și cățelușilor?

— Nu știu. De ce nu-l întrebi?

— Probabil jefuiește vreun depozit – interveni Sebastian.

— Să mori tu? Ai văzut ce-a adus azi-dimineață? Avea în plasa aia pe care o târa după el pulpe de pui, carne proaspătă – părea de vacă – și pâine. De unde pâine în depozite? Aia nu se depozitează, mucezeşte în două zile!

— Atunci, a jefuit bucătăria cuiva.

— Și mai avea și legume – continuă Jean. Ce face cu legumele? Câinii nu mănâncă așa ceva!

— Poate ei mănâncă. Chiar tu ai spus că se adaptează. În condiții limită, evoluția e accelerată.

Sebastian căscă și se întinse.

— Băieți, lumea asta oferă o mulțime de lucruri pe care încă nu le folosim pentru că nu le înțelegem.

— Nu e nimic de folosit – respinse Puștiul ideea. Algoritmi, interferențe. Nimeni nu poate duce aici un război.

Sebastian deveni atent.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Că nu știm ce-am putea folosi aici ca armă cu excepția bâtelor.

— Asta-i aiurea. Doar pui capcane care pot să ucidă...

— Da, dar nu sunt arme. E altceva. E ca și când ai avea la tine cuțit și ai lua cuiva gâtul. Cuțitul nu e chiar armă, e o unealtă, cum să zic... îl poți folosi la multe. Nu e ca o

mitralieră care e bună la un singur lucru. Or fi arme ascunse sau prin depozite militare vechi. Problema e: la ce bun te-ai căra cu ele?

— Andrei... ăla de-i zici habotnic... spunea că a găsit arme în niște foldere.

— Mda. Presupun că poate speria pe cineva cu ele. Dar sigur nu sunt funcționale.

— Și dacă...

— În puii mei, nu pricepi? Nu te poate nimeni împușca folosind fotografia unui pistol! E ca și cu mâncarea, ce naiba! Nu poți mânca din virtual!

— Și totuși, lucruri de pe net ne ucid!

— Nu ne ucid. Nu așa cum...

— Atunci, de ce le ocolim?

— Pentru că, la dracu, nu știm cum acționează de fapt asupra noastră. Sau, mai bine spus, asupra sistemului informațional din care suntem constituiți ca bază a materiei trupurilor noastre. Ai senzația că o instrucțiune îți taie gâtul de-adevăratelea? Sigur că nu! Interferează cu informația din corpul tău, asta-i tot. Îți taie gâtul la nivel informațional. Și crăpi! Lucrurile par făcute din informație, energie și materie. De fapt, totul nu e decât informație, energia și materia sunt derivate!

— Să mori tu? Te contrazici ca un idiot! Atunci, ce ne împiedică la modul real să mâncăm informația unei fripturi și să ne săturăm?

— Păi, hm, nu știu cum poți transforma...

— Eu cred că e cineva care știe!

— Cine?

— El!

Sebastian arătă spre câinele care stătea tolănit pe un mic covoraş şi-i privea cu îngăduinţă. Puştiul râse cu gura până la urechi.

— Convinge-l să-ţi arate, ce rahat!

Sebastian strânse pumnii.

— Ce-ar fi să nu mai vorbeşti urât? Ce-ar fi să nu mai vorbim niciunul urât?

— I-ai luat în serios pe habotnici?

— Nu – mârâi cu încrâncenare Sebastian. Dar, uite, între noi e o fată. Chiar nu-mi mai place să...

— E gagica ta, e treaba ta.

— Nu e gagica mea.

— Serios? Încă nu?

— Nu. Şi nici nu vreau să mă port aşa, ca ultimul mitocan. Hai să facem un pact.

— Un pact despre gagici? punctă ironic Jean.

— Tu să taci. Vorbesc cu tine – se întoarse iar spre Puşti. Un pact. Facem un pact?

— Hai, zi-i. E distractiv.

— Dacă-l conving pe el – arătă spre câine – să ne spună de unde aduce mâncarea, iar mâncarea e din anapoda, nu mai vorbim urât. OK?

— Nu ştiu ce te-a apucat – râse iar Puştiul, dar... OK. M-aş bucura să ai dreptate. N-ar mai trebui să jefuim depozite.

— Şi poate ne înveţi limba câinilor – râse şi mai tare Jean.

Sebastian se ridică şi merse în faţa dulăului. Se aşeză turceşte şi făcu gesturi largi să-i atragă atenţia.

— Hei, uite-aici! Vrem să mâncăm. N-avem ce mânca!

Mestecă în gol de câteva ori și își arătă gura cu un deget. Câinele mârâi.

— Uf, nu pe tine!

Făcu un gest și mai larg arătând ușa.

— De unde? Hm? De unde mâncare? Arată-mi! Poți, vrei?

Jean se tăvălea pe jos de râs.

— Desenează-i! Fă-i o diagramă! propunea printre hohote.

Arwen se ridică și se apropie de câine.

— Îmi dai voie? rosti către Sebastian.

Mângâie ușor patrupedul și se apleacă spre urechea lui. Șopti ceva. Câinele deveni atent, apoi se ridică. Porni spre ieșire; la capătul scărilor, privi către ei.

— Mergem? îi îndemnă fata.

— Chiar l-ai convins? chicoti nesigur Puștiul. Bine, mergem, de ce n-am merge? Dar chiar ne duce la...?

Întrebarea rămase suspendată în aer. Se luară pe urma câinelui și coborâră scările. Apoi ieșiră în grădină. Animalul se strecură printr-o despărțitură a gardului și înaintă de-a lungul unei proiecții ce reprezenta un drum de țară sub un soare torid. Merseră după el minute lungi, neștiind ce să creadă; drumul cotea printre fânețe peste care zburau avioane ciudate de hârtie, unite într-un stol enorm, amintind de un stol de pescăruși. La un moment dat, trecură în goană pe lângă ei doi dinozauri pitici, dar câinele nu-i luă în seamă. Hotărâră, tacit, să facă la fel. La capătul drumului se afla plantat un imens panou publicitar pe care se aflau afișate diferite produse alimentare. Câinele se opri în fața acestuia și privi cu atenție.

— Ia te uită! făcu Puştiul, căscând o gură uriaşă. Să nu-mi spui...

Câinele desenă cu una din labele din faţă un cerc mare în ţărâna drumului. Apoi privi iar către panou.

— Ce face? se miră Jean.

Puştiul privea fascinat.

— Materializează... transformă informaţia în energie şi energia în materie. Am crezut că nu e posibil aşa ceva... o, Doamne! Cum naiba face asta?

Cercul trasat în ţărână se umpluse cu cârnaţi, jamboane şi felii de ceafă de porc prăjită impecabil.

— Cum rahat face asta?

— Nu fi măgar – îl apostrofă Sebastian. Ai promis ceva, ai uitat?

— Bine, bine... nu vorbesc urât. Dar nu pricep!

— Evoluţia – surâse uşor Sebastian. Cum face? Probabil nu vom afla niciodată. Dar o face.

Câinele privi peste umăr către ei, parcă aşteptând ceva.

— Hai să adunăm mâncarea şi să mergem – îi îndemnă Jean. Nu vedeţi, asta vrea!

— Şi noi vrem – îl susţinu Sebastian. Hai, umpleţi papornițele!

— Cum face asta? Cum? mormăia în continuare, îngândurat, Puştiul.

— N-o să pricepem. Nu e pentru noi. E doar pentru ei. Vin din urmă, ocupă un habitat golit.

— Atunci – continuă Puştiul – pot materializa şi arme. Asta apropós de ce vorbeam mai devreme. Dresezi un câine, îl convingi să facă arme şi cucereşti noua lume...

— Hei, te-ai tâmpit? îl apostrofă Jean. Ai chef de cuceriri? Te și văd în fruntea unei armate de ciobănești!

— Ei, vorbeam așa...

— Ți-am spus. E vremea lor. Câini, șobolani...

— Viață – completă Arwen.

— Ia priviți! Vedeți asta? arătă Puștiul către cer.

Un om plutea la mică înălțime. Pășea, pur și simplu, pe aer și privea în stânga și în dreapta ca la promenadă.

— Ei și? pufni Jean.

Câinele se așeză și privi la rândul lui. Apoi schelălăi ușor, privindu-i ca și când i-ar fi întrebat ceva.

— E din anapoda. Ce-ți pasă?

Dar câinele schelălăi iar încetișor și se uită insistent către arătarea ce pășea la câțiva metri distanță de sol. Aceasta întoarse capul și păru să-i remarce.

— Hei! În sfârșit, personaje!

— Cine ești? căscă Jean o gură ușor intimidată.

— Of, joc într-o piesă tâmpită. Mă plimb. Ăsta-i rolul meu. Nu trebuie să vă deranjeze chestia asta prea mult. Cândva am fost un simplu rinocer, dar acum mă simt destul de bine.

Puștiul se apropie și-l studie amuzat.

— Despre ce e vorba-n problemă?

— Permiteți-mi să mă prezint. Mă cheamă Bérénger.

— Încântat – râse băiatul. Și mai cum?

— Nu știu. Aici nu scrie.

În mâna ciudatului personaj apăru un teanc de hârtii.

— Am mers departe – continuă. Am mers până la capătul lumii. Am mers pe jos până-n locul în care lumina se

naște din ea însăși. O, știți cum arată locul acela? Nu vă spun; o să-l recunoașteți imediat. E locul în care te simți ca un grăunte de grâu între două pietre albastre de moară. Acolo ești și nu ești în aceeași clipă. Doar atâta că nu există clipe.

— Explică-ne – insistă Puștiul.

— E foarte greu. Încerc mereu să mă conving că există lucruri de spus și că ele trebuie într-adevăr spuse. Ani întregi m-am legănat în iluzia că literatura e făcută pentru viață, că o completează, că-i astupă fisurile. Am ajuns azi să consider că dincolo de toți și de toate există o tăcere fundamentală, un mod de a **nu** spune mai puternic, mai important decât a spune...

— Arată-ne măcar – îl încercă Jean.

— E ciudat de ce mi se cere mereu asta, e abject. Nu merită să obligi pe nimeni să vorbească, indiferent dacă are sau nu ceva de spus. Încerc să scap din acest cerc întunecat de cuvinte care îmbâcsesc creierul și nu te ajută să descoperi nimic; formulezi și reformulezi la nesfârșit căutând cu limba un adevăr care rămâne, în orice caz, inexprimabil, de nepronunțat, compus din lucruri ce te încântă abia în măsura în care ajungi să le constați ireparabile...

— Mda – îngână Puștiul. Să vorbim totuși despre situația noastră. Vrem să ieșim din acest oraș. Știi vreo cale?

— Am trăit asta de multe ori. Am trăit într-o țară iluzorie având eu însumi iluzia libertății. Dar eram închis în ea la fel cum cuvintele sunt închise în limbă fără să poată deveni libere, să evadeze din vocabular și să-și ia zborul în stoluri aleatorii. Când mi-am dat seama, am făcut o de-

presie. A fost îngrozitor. Una e să nu poți pleca și alta e să **știi** că nu poți pleca nicăieri...

— E situația nostră – dădu din umeri Sebastian. Care-i soluția?

— Înțelepții se pun în acord cu lumea; nebunii vor s-o schimbe. De aceea lumea e condusă de înțelepți, dar evoluția ei se datorează nebunilor. Ce e mai bine să fii?

— Spune tu! îl provocă obraznic Jean.

— Of, nu știu. Suntem accesoriile unui cosmos rece, nepăsător; nu înțeleg de ce ne-am născut și de ce trebuie să murim. Nu știu cui folosesc viețile noastre și cadavrele noastre...

— Mda. Bine – rânji Puștiul. Filosofie ieftină. Dar Lumina? Am auzit că e o cale.

— N-o cunosc, deși îmi dau seama că ar trebui, căci l-am iubit pe întemeietorul ei.

— L-ai cunoscut?

— Pe vremuri – se aplecă spre ei Bérénger – călătoream pe nori și chemam balaurii să mă poarte printre lumi. Cred că și el a încercat asta, nu se poate să nu fi dorit să încerce...

— Ai fost dac? căscă gura Jean.

— Am fost rege. Rege peste golul materiei. Așa mă definea și se definea un poet de demult. Nu contează. Ceea ce e important e că...

Ridică un picior parcă dintr-un glod invizibil.

— Aerul are multe feluri de-a fi aer. Uneori te împotmolești. Alteori parcă te duce vântul. E destul de caraghios să mergi mereu prin aer. Cineva a mers odată pe mare, dar n-a mers tot timpul pe mare...

— Nu ne ajuți – constată Sebastian. Voiam să știm mai multe despre Lumină.

— Lumina? Oh... nimeni nu știe nimic despre lumină, în genere. I s-a calculat doar viteza.

— Dormi tot așa, pe aer? îl opri Sebastian.

— Păi, n-am mai dormit de multă vreme. Am uitat. Doar mă plimb și am o companie selectă.

— Cred că-i văd – murmură Jean, cu ochii duși în depărtare. Englezi, nu-i așa?

— Ei cred că sunt englezi – oftă omul. Dar cine știe? Pot fi foarte mulți alții. Americani, chinezi...

— Unde te duci acum? vru să știe Arwen.

— Să găsesc un balaur. Mă purtau odinioară pe nori, dar sunt sigur că deja v-am spus asta. Mi-e dor de înălțimi. În calitate de simplu pieton, nu pot să mă ridic prea mult. Iar oamenii mă țin de vorbă, mă fac să întârzii. Unul chiar a vrut să-mi ia un interviu. L-am refuzat – sigur l-am refuzat, așa mi-aduc aminte. Sau nu l-am refuzat? Chiar nu știu. Vedeți, pe vremuri făceam literatură și e lucrul care conta pentru destul de mulți. Azi mă simt foarte obosit de povestea asta, nu mai vreau să aștern nimic pe hârtie, mi se pare stupid și chiar ușor imoral.

— Imoral? se miră Puștiul.

— Da, desigur, cum s-ar putea numi tentația de a le întârzia sau schimba altora procesele mentale, prezentându-le propriile mele procese mentale? Cum ați numi intenția de a-i convinge că există lucruri care nu există, sentimente care nu sunt sentimente și imagini a căror profunzime e controlată de altcineva – de mine, mai pre-

cis? Vedeți? E imoral să mă amestec în ideile și preferințele altora, în numele părerii, oricât de argumentată ar fi, că ideile și preferințele mele sunt de o calitate superioară. Până la urmă, nu există nimeni care să poată garanta asta. Așa că, la ce bun să încerci să schimbi oamenii, cu atât mai mult cu cât cititorii potențali s-au împuținat ca niciodată în istorie? A manipula... vedeți ce urât sună? Până la urmă, orice lucru scris are o adresabilitate, iar acela care primește mesajul va suferi o importantă perturbare a activității sale mentale. Se va gândi, apoi se va regândi. Își va pune întrebări pe care altfel nu și le-ar fi pus niciodată. Lucrul ăsta mă face să mă simt vinovat, m-a făcut totdeauna să mă simt vinovat. Până și un simplu dialog devine periculos, creează probleme. Am ajuns să consider că nu e nimic mai important și, de fapt, mai natural, ca tăcerea. E singurul lucru care ne privește pe fiecare. Singurul lucru în interiorul căruia trăim cu adevărat. Ia gândiți-vă: ce-și spune un melc în cochilia lui? Poate nimic. Poate totul. Poate că tăcerea lui atinge absolutul, e adevărata reevaluare a sinelui și șansa lui de a evolua.

— Ai spus: ușor imoral. Doar ușor – îl atenționă Sebastian. De ce doar ușor?

— Da, pentru că nimeni nu ne impune nimic. Putem recepționa mesajul, îl putem însuși sau îl putem ignora. Depinde de fiecare. Dar tăcerea... ah, tăcerea... vai, trebuie să plec! În lumea asta ciudată există undeva și balaurul meu, mă așteaptă, sunt convins că știe că-l caut. Nu doresc decât să mă înalț.

Clătină obosit din cap și porni călcând aerul către o direcție care-l absorbi aproape imediat. Băieții se priviră.

— E cazul să ne întoarcem – îngână Jean. Câinele știe drumul. Și să mâncăm naiba ceva.

— Cine-o fi fost individul ăla ciudat?

— Tot din anapoda – presupuse Puștiul. Nu contează, nu ne-a spus nimic important în legătură cu Lumina. Hai, mâncăm și plecăm înapoi pe Griviței, să-i întâlnim pe smoliți.

— De ce le-o zice așa? se întrebă parcă pe sine însuși Jean, luând-o pe urma câinelui, care nu-și oprise nimic din grămada de alimente.

— Nu cred că le zice așa. Doar habotnicii ăia le zic așa.

— Și nici ălora nu le zice habotnici – încercă să pună lucrurile la punct Sebastian. Doar tu le spui așa.

Puștiul râse cu gura până la urechi.

— Mă bucur pentru ei că nu sunt de-a dreptul fanatici. Cu habotnicii te mai înțelegi.

— Nu fii măgar. Sunt oameni de treabă.

— Am zis eu că n-ar fi? Hai, pace! Uite ce repede am ajuns!

Într-adevăr, drumul înapoi păru mult mai scurt. Se treziră în curtea casei și oftară mulțumiți. Sebastian se opri în fața câinelui, care dădu ușor din coadă.

— Mulțumim mult. Te-aș mângâia, dar tot nu știu dacă-ți place sau te prefaci din complezență...

— Îi place – interveni fata.

Sebastian întinse mâna, îl mângâie pe cap și îl scărpină între urechi. Animalul – în măsura în care mai putea fi numit așa – păru că zâmbește.

— Hai să mâncăm – propuse Jean. Stăm afară?

Mica grădiniță era prevăzută și cu o băncuță de lemn pe care s-ar fi putut așeza. Puștiul privi spre cerul lipsit de nuanțe.

— Nu. Presimt niște chestii. Hai înăuntru.

Câinele amușină aerul, păru de acord și se grăbi să intre primul. Imediat după ce se văzură toți în hol, un fulger străbătu atmosfera și începu să plouă cu mici figurine de cauciuc care săreau în toate părțile când atingeau solul. Printre ele, Jean zări un picior.

— Pare o bucată din domnul Bérénger.

— Mda – chicoti Puștiul. Poate s-a înălțat prea mult, cine știe? Și a întâlnit un balaur flămând ca noi...

Întinseră mâncarea pe o măsuță și se apucară să mestece cu poftă. Câinele îi părăsi și urcă la etaj.

— E o problemă. Smoliții. Cum îi găsim? întrebă Sebastian.

— Nu știu – pufni cu gura plină Puștiul. Mergem acolo, poate apar.

— Strada aia e afectată serios de anapoda.

— Încercăm. Habotnicii cum fac? Presupun că-i așteaptă pe undeva, unde e mai liniște...

— Bine, încercăm. Hai, ați terminat? Facem bagajele.

— Cred că o să mai trecem pe-aici – se amestecă Jean. Putem găsi mâncare din belșug.

— Dacă nu cumva gazda se va plictisi de noi și ne va da afară – ridică din umeri Sebastian. Chiar crezi că se va simți mereu obligată să ne hrănească?

— Te referi la câine? Tot nu pricep cum materializează – se scărpină după o ureche Puștiul. Ce naiba înțelege el dintr-un fişier header?

— Ți-am spus: probabil n-o să aflăm. Nu folosește cuvinte, ca tine, merge pe altceva. Suntem gata? Atunci, Puștiule, poate ar trebui să ne duci cumva din nou pe Griviței. Dar nu la liceu.

— Bine, ieșim. Stați grupați în spatele meu.

În curte, Puștiul alese o direcție printre doi arbuști ornamentali.

— Până la urmă, ai dreptate – întoarse capul către Sebastian. Eu folosesc cuvinte, dar nu e vorba numai de asta. Mai e ceva, mult mai complicat și despre care nu pot povesti nimic. Pentru chestia aia nu există suficiente cuvinte. E o stare diferită a conștiinței, nu cred că un om obișnuit o poate reproduce... Bérénger ăla avea dreptate, cuvintele nu pot numi decât lucrurile comune.

„La naiba – gândi Sebastian. Asta înseamnă că degeaba aș încerca să învăț limba aia ciudată..."

Înaintea lor, Puștiul crea ceva. Acel lucru, sclipind uimitor, pornea chiar din fața tălpilor lui și nu se putea vedea unde duce. Semăna cu un fel de pod, dar unul făcut din aur și pietre prețioase.

— Mergeți pe mijloc, în spatele meu, nu vă apropiați de margini – îi preveni acesta. Și mai ales, nu priviți în sus.

Jean nu se putu stăpâni și aruncă o ocheadă, dar plecă repede capul, palid la față.

— ...dracu... – mormăi. Bine, nu privim în sus.

Porniră pe podul de aur în șir indian. După câteva sute de metri, podul începu să se transparentizeze. Sebastian se opri prudent.

— Sigur putem merge mai departe? Parcă aș călca pe un pod de sticlă...

— Ți-e frică de înălțime? râse Puștiul. Mai avem câțiva pași.

Sebastian privi prin substanța podului, dar ceea ce i se păruse a fi orașul privit de la înălțime dispăruse într-un fel de ceață albicioasă. Se liniști.

— O iluzie, așa e?

După câteva momente simți sub tălpi asfaltul fierbinte al străzii. Din stânga îi lovea un soare nimicitor care strălucea pe un cer de un albastru închis, aproape violet. Ceva semănând unei pânze albe obtură o clipă lumina soarelui, apoi se topi aidoma unui norișor.

— Poftim – îi atenționă Puștiul. Suntem pe Griviței. Ce-a mai rămas din ea.

Planuri articulate ciudat tăiau strada la nord de liceu, secționau construcțiile vechi. Înaintând, constatară că aproape la fiecare doi-trei pași puteau vedea soarele într-o altă poziție. Dimineți consecutive întretăiate de amiezi și înserări melancolice le punctau înaintarea; din loc în loc, pe marginea străzii, zăreau pomi înfloriți, grădini ciudate crescând în diferite unghiuri cu orizontala, apoi pomi încărcați de zăpadă, în dreptul cărora se trezeau izbiți de năvala crivățului. Încă doi pași, altă primăvară, un roi de săgeți pe care Puștiul reuși să-l abată la timp, câteva foldere galbene îngrămădite la rădăcina unui nuc ale cărui ramuri pluteau în aer, la o oarecare distanță de trunchi, apoi o colină îndepărtată, în vârful căreia răgea un tyranozaur.

— Halal peisaj – pufni Jean când zări în dreapta un mic vulcan erupând. Unde mergem? Aici nu prea ai unde să te așezi, toate sunt anapoda.

— Mergem la întâlnire. Undeva trebuie să existe un loc mai sigur unde așteaptă smoliții.

— Mulți îngeri – mormăi Jean. Acolo. Ies dintr-o casă în flăcări.

— Lasă-i, mai bine încearcă să găsești un loc liniștit.

— În grădinița aia. E cineva acolo...

— Tot înger?

— Nu. Sunt trei. Sunt vii, ca și noi. Dar n-o luați drept, trebuie să ocolim minaretul...

— Ce minaret?

— Eu îl văd – zise Puștiul. Nu e chiar un minaret, e un obiect înalt și plin de țepi.

Sebastian miji ochii și întrezări schițat în aer un mic turn în formă de șurub ce părea să aibă mai mult de trei dimensiuni. Poate de aceea nu putea fi văzut cu ușurință; privirea omenească nu era obișnuită cu așa ceva, drept pentru care și viziunile lor erau diferite. Ocoliră, păstrând o distanță respectabilă față de obiectul necunoscut. În grădiniță zăriră trei băieți cam de vârsta lor și alături doi-trei saci care păreau plini cu diferite obiecte mărunte.

— Salut! făcu Puștiul.

Cei trei adoptară o atitudine prevenitoare. Unul dintre ei făcu un pas în față.

— Cine sunteți? Ce vreți?

— Venim de la prietenii voștri de pe insulă. Vi se spune smoliți? Mă rog, poate nu știți asta, ei așa vă numesc...

— Știm. Nu contează. Avem altă credință.

— Ce sunteți? interveni Jean.

Băieții se priviră.

— Noi credem în Mahomed. Voi?

Puștiul dădu din umeri.

— Treaba voastră. Nouă nu ne prea pasă de zei. Ni s-a spus că vă interesează opere de artă, vrem să vă oferim ceva. Mie mi se zice Puștiul, el e Jean, el e Sebastian și aia e gagica lui. O cheamă Arwen.

— Eu sunt Chelul – mormăi băiatul fără să se ostenească să-i prezinte și pe ceilalți. Să văd.

Sebastian extrase din rucsac tablourile făcute sul. Chelul le privi amuzat.

— Porcării. Reproduceri fără valoare.

— Până la urmă, ce vreți de fapt?

Băiatul se scărpină în cap.

— Nu prea știm. Dar nu reproduceri. Cineva plătește binișor pentru chestii originale și seriose.

— Cum ar fi?

— Nu prea știm – repetă Chelul.

— Nu ești chel.

— Ba da – oftă. În creștet, un pic. Ce contează?

— Nu contează. Dacă ne-ați spune ce vreți, s-ar putea să vă găsim ceva.

— Lucruri legate de Lumină. Sau de creatorul Luminii.

— Știți cine a creat-o?

— Un om, demult.

— Cum îl chema?

Chelul încercă să deschidă gura, dar chiar în acel moment se auzi un scrâșnet înfiorător, venit parcă din măruntaiele pământului. Lângă ei, asfaltul începu să crape. Săriră speriați într-o parte.

— Mama mă-sii! scrâșni Puștiul, uitând că promisese să nu mai vorbească urât.

Din crăpătură izvorî o substanță asemănătoare mercurului, care începu să se adune cu repeziciune și să se înalțe. Sub privirile lor uimite, substanța deveni o siluetă umană care, imediat ce-și defini complet forma, se coloră pierzându-și aspectul metalic. Puștiul își reveni primul.

— E dintr-un film nenorocit. Un terminator. Sunt curios pe cine caută și ce vrea.

Terminatorul privi atent fețele tuturor. Făcu un pas înainte.

— Pe voi – spuse. Ați luat de la stăpânii mei un lucru care nu vă aparține.

— Ei, aș! se rățoi Jean. N-am luat de la nimeni nimic. Doar mâncare. A, și vodcă. Vrei vodca înpoi?

Terminatorul îi ignoră cuvintele.

— Stăpânii mei m-au trimis să aduc înapoi acel...

— Cine sunt stăpânii tăi? interveni Puștiul.

— ...lucru pe care l-ați furat – încheie fraza robotul.

— N-am furat. Iar dacă am luat ceva din greșeală spune-ne despre ce e vorba și cine-ți sunt stăpânii.

Terminatorul tăcu câteva momente, apoi arătă către fată.

— Ea.

— V-a furat ceva? se miră Sebastian.

— Nu. Voi ați furat-o. Stăpânii mei o vor înapoi.

— Hei, stai puțin. Lămurește-ne, poate putem rezolva situația...

— Nu trebuie lămurit nimic. Ea merge cu mine.

— De ce?

— Pentru că așa vor stăpânii mei.

— Ce importanță are ea pentru stăpânii tăi? se enervă Puștiul. Vor doar s-o omoare. Poți s-o omori și tu, de ce trebuie s-o duci înapoi?

— Stăpânii mei nu vor s-o omoare.

— Era aproape moartă când am găsit-o! se revoltă Sebastian.

— Stăpânii mei o vor vie.

— De ce?

— Nu știu. Nu sunt programat să răspund la această întrebare. Stăpânii mei o vor vie.

— Și dacă eu, în fața ta, o omor? întrebă la vrăjeală Puștiul.

— Nu vei apuca s-o faci.

— Interesant. Și dacă face un stop cardio-respirator și moare acum, fără ca eu s-o ating?

„Unde naiba vrea să ajungă, idiotul dracului?" se întrebă Sebastian. Robotul înțepenise privindu-i. Întrebarea îl derutase.

— Atunci – continuă Puștiul – tu nu vei putea să-ți faci datoria față de stăpânii tăi. Noi n-am atins-o până acum niciodată. Dar tu, dacă o atingi, s-ar putea să moară de frică.

Robotul tăcea și rumega ideea. Între timp, Puștiul își continuă mormăitul în limba programatorilor. Apoi ridică mâna către terminator, dar acesta clătină din cap.

— Am protecții prea puternice. Nu mă vei putea dezactiva prin cuvintele tale. Algoritmii pe care sunt construit nu aparțin acestei realități, provin dintr-un loc care îți este inaccesibil.

Puștiul clătină la rândul lui din cap.

— Înțeleg. Ei, nu te supăra, am încercat și eu. Apoi șuieră încet către Sebastian: ține-l de vorbă, fă orice, dă-mi timp!

— Ascultă – se răsuci Sebastian către robot – tot nu ne-ai spus nimic despre stăpânii tăi. Înțelegi, dacă-ți dăm fata, e firesc să vrem să aflăm unde o duci și ce va păți acolo!

— Nu te privește.

— Hai, crede-mă, am avut atâta timp grijă de ea, merităm să știm. Așa e cinstit.

— Nu cunosc acest cuvânt. Fata merge cu mine la stăpânii mei.

— Dacă o atingi, face stop cardiac.

— Nu e nevoie s-o ating.

— O hipnotizezi?

— O înconjor cu un câmp. O pot duce fără s-o ating.

— Vii din viitor?

— Nu știu.

— O duci în Meteor?

— O duc acolo de unde ați furat-o.

— N-am furat-o. A vrut chiar ea să vină cu noi.

— O duc acolo de unde ați furat-o.

— Hai să-ți explic ce înseamnă cuvântul „cinstit". Tu ești un robot, e imposibil să nu înțelegi. Uite...

— Nu mă interesează cuvântul acela.

— Atunci, ce te interesează?

— Nu mă interesează nimic. Trebuie să duc fata acolo de unde ați furat-o.

— De ce?

— Pentru că așa doresc stăpânii mei...

Puștiul se apropiase pe nesimțite de robot și-i făcea semn lui Sebastian să continuie dialogul.

— Așa nu ajungem nicăieri. E un cerc vicios. Tu vrei fata, noi vrem să știm ce i se va întâmpla, tu nu ne spui, așa că... nu știm ce să facem.

— Trebuie să mi-o dați.

— Altfel o iei singur, da. Și dacă ea nu vrea să meargă cu tine?

— Nu contează ce vrea.

— De ce să nu conteze? E o ființă rațională, ca și tine. De ce n-are dreptul să aleagă?

Robotul procesă câteva secunde.

— Pentru că... pentru că stăpânii mei...

— Stăpânii tăi au drepturi asupra altor ființe?

Alte câteva clipe de liniște.

— Da, au. M-au trimis s-o aduc...

— Cine le-a dat acest drept?

A durat aproape un minut până când termintorul să spună:

— Probabil l-au luat singuri.

— De la cine?

Încă un minut de liniște. Robotul se gândea profund, îndârjit.

— De la...

Puștiul ridică mâna dreaptă:

— Rot, rot, rot!

O gaură imensă, roșie, incandescentă, se căscă sub picioarele terminatorului. Acesta, luat prin surprindere, se prăbuși. Într-un ultim efort, o extensie de metal se agăță de brațul drept al băiatului, dar în clipa următoare acesta se smulse, trezindu-se cu carnea sfâșiată, în timp ce Sebastian, ajuns primul la marginea gropii în formă de stea, zări trupul robotului rostogolindu-se în abis.

Un alt gest – și drumul spre darknet se închise ca șters cu buretele. Puștiul își apucă antebrațul din care șiroia sângele.

— 'Tu-i morții mă-sii! Iartă-mă, trebuie să înjur, altfel plesnesc aici! Morții mă-sii de jigodie de metal cu cine dumnezeii puilor mei l-a programat!

— E rău? Să văd! sări fata.

— Nu mă atinge, du-te-n mă-ta și tu, lasă-mă!

Dar fata făcu cel mai neașteptat gest: îi trase o palmă. Apoi îl apucă de braț și, rupându-și o bucată de tricou, i-l înconjură cu ea, strângându-l temeinic.

— Hei, voi! se adresă smoliților. Aveți medicamente?

Cei trei o priveau cu gura căscată.

— Despre voi e vorba. Ce vindeți, ce aveți în saci?

— Păi...

— Pansamente, fașe, antibiotice! La naiba!

— Avem noi – se auzi o voce străină.

Întoarseră capul și priviră către noul venit. Era Andrei.

— Se pare că Dumnezeu m-a adus – rosti. Am venit la întâlnirea cu ei – arătă spre smoliți – dar cred că lucrurile

s-au potrivit mai bine decât m-am așteptat. Victorie, – strigă spre doctorița care apăruse și ea parcă de nicăieri – ai un pacient. Ia-l în primire. Voi, ceilalți, mergeți cu doctorița. Eu rămân să fac cumpărături. Ioane, Chelule, ați adus ce v-am cerut?

— Normal – vorbi Chelul. Pe barba Profetului, ciudate lucruri se mai întâmplă! E adevărat că sunt prietenii voștri?

— Da.

— Allah e mare! Ciudată întâlnire! Dar, pacea fie cu voi. Ați adus ce v-am cerut?

— Normal. Facem schimburile.

Și către ceilalți:

— N-ați plecat încă?

Doctorița le făcu semn. Zăriră un portal oval, fumuriu.

— Grăbiți-vă. Băiatul ăsta pierde sânge și n-avem cum să i-l punem la loc!

Câțiva pași prin portal, o muzică bizară, două trei puncte luminoase fluturându-le prin fața ochilor și se treziră în sala mare, plină de scaune și mese, a adăpostului „habotnicilor".

— Portalul l-a făcut Geo? îngână Puștiul. Se pare că a învățat lucruri noi...

— Datorită ție – chicoti doctorița. L-ai stimulat. Hai la cabinetul medical; voi, ăștelalți, – pronunță ea oltenește – rămâneți aici, v-o trimit pe Cristina să vă aducă ceva până se întoarce Andrei.

Îl împinse pe Puști pe ușa multiplă, care se închise imediat în urma lor.

— Nemaipomenit. Ce situație! comentă Jean. Dar nu se pune, am mai trecut noi și prin altele la fel de nasoale...

— Oare robotul ăla se mai poate întoarce? se întrebă Sebastian.

— Nu cred. Nu curând. Pentru darknet trebuie programe speciale. Nu cred că l-au pregătit și pentru așa ceva.

— Și dacă au făcut-o?

— Atunci am încurcat-o.

— Nu pricep – se întoarse către fată. Ce naiba vor de la tine?

— Nu știu. Îți jur, chiar nu știu!

— Cine ești, de fapt? Însemni mult pentru cineva.

— Nu știu cine sunt. Mă crezi?

O privi în ochii verzi, imenși, dar nu întâlni acolo decât candoare.

— Te cred. Problema e că trebuie neapărat să aflăm. Nemernicul ăla de metal poate să apară aici în următoarele cinci minute...

Ușa se redeschise și Puștiul se ivi în cadrul ei.

— E un fleac, aproape o zgârietură, dar scârba mi-a secționat o venă – explică el.

Se apropie de masă, târși un scaun și-l încălecă.

— În sfârșit. Toți greșim, nimeni nu-i perfect. Important e să scapi cu viață...

— Bine că ești bine – comentă ușurat Sebastian.

— Cine ești? se întoarse Puștiul spre fată.

— Nu știe – sări Jean.

— Atunci, de ce puii mei au ăia nevoie de tine? Trebuie să faci cumva să-ți aduci aminte!

— Nu pot. Am nevoie de ajutor.

— Ce vrei să spui?

— Am nevoie de ajutor – repetă.

Andrei apăru exact între ei. Privi îngrijorat către Puști.

— Cum e rana?

— Nu e mare lucru. Mulțam de întrebare. S-a rezolvat.

— Mă bucur să aud asta. Ești un om important, știi să te descurci acolo unde alții ar da ortul popii fără comentarii. Am înțeles că ai trimis nenorocirea aia de metal în darknet, așa mi-au spus smoliții. Pare greu de crezut.

— O, am aflat cum se face de la un inițiat – zâmbi cu înțeles Puștiul.

— N-ai desenat nimic cu creta – îl încercă Jean.

— Ba da. Am făcut-o în minte.

— Ce înseamnă „rot"?

— Un cuvânt inversat. În original e „tor" și era un program de căutare cu care se accesa odinioară darknet-ul. Mă rog, nu contează. Sper că l-am trimis pe idiotul ăla acolo unde-i e locul.

— Se mai poate întoarce?

— Nu știu. În orice caz, o să-i ia ceva timp.

— Și ce facem dacă apare iar?

— Tot nu știu. Chiar nu știu. Până la a-l trimite în darknet, am încercat o mulțime de chestii. N-a mers niciuna. Și nici nu cred că-l pot expedia din nou acolo; de această dată nu s-a așteptat, dar data viitoare va fi mult mai prudent.

— Nasol.

— Mie-mi spui?

— Nu-mi plac asemenea situații – punctă Andrei. Trebuie să existe ceva care-l poate împiedica să se întoarcă aici. Altfel...

— Înțelegem – oftă Puștiul. Mâine plecăm, nu vrem să vă punem viețile în pericol.

— Din câte am înțeles, vine din Meteor.

— Nu – ridică ușor capul Jean, străbătut de o viziune. Nu vine din Meteor.

— Dar acolo am găsit-o pe Arwen! tresări Sebastian.

— Și ei au găsit-o... rătăcea pe străzi. Au luat-o pentru că... știți, au printre ei un vizionar. Unul așa, diliu, cam ca mine. El le-a spus că e un lucru important. Dar dobitocii n-au priceput nimic. Au chinuit-o să le spună... nu știe. Tu știi – îndreptă privirea către Puști. Tu știi cine este.

— Eu? Ai înnebunit?

— O să știi. O să știi, deși știi deja! Caută! E datoria ta. Doar tu poți!

— În puii mei! Tigroaica asta... Sebastian, – se întoarse – e gagica ta, **tu** ar trebui să știi, de ce eu?

— Pentru că – șopti în continuare, parcă speriat de ceea ce vedea, Jean – doar tu poți deschide folderele din arhivă!

— Ce arhivă?

— Avem o arhivă! exclamă Andrei. Ți-am mai vorbit despre ea, ai uitat?

— Ah, da...

— Avem o...

— Hei, am înțeles! La naiba, mi-am amintit. Aveți o arhivă, iar eu am promis că-mi bag nasu-n ea. OK.

Cristina intră, purtând în mâini două platouri cu aperitive. Le așeză pe masă și rosti:

— Doamne-ajută! Să vă fie de bine!

— Puii mei... – îngână Puștiul. Coniac mai aveți?

Andrei se grăbi să scoată sticla și să așeze câteva pahare pe masă. Turnă în fiecare două degete de băutură arămie.

— Hai, mult noroc!

— Chiar avem nevoie – sublinie Jean. Să mor eu că avem nevoie! Nu știu voi, dar mie nu-mi place să mă simt urmărit de arătarea aia!

Goliră paharele, scuturându-se. Bău și Arwen. Andrei le umplu iar. Puștiul îl bău și pe al doilea aproape imediat.

— Merg acum – se hotărî. Nu știu cât timp avem la dispoziție. Trebuie să caut. Dar, să mă ia naiba dacă știu ce să caut!

— Mda – mormăi Andrei. Asta e o problemă.

— Vii cu mine – se întoarse Puștiul către Arwen.

— Hei! sări Sebastian. Ce ai cu ea?

Jean îl apucă de mână.

— Stai! Are dreptate! Ea trebuie să afle! Trebuie să recunoască un lucru...

Sebastian se întoarse greoi spre fată amintindu-și ceva.

— Mi-ai spus că-l visezi pe Bătrân. Ăsta ar fi un semn. Căutați tot ce se poate găsi despre Bătrân.

Puștiul se ridică.

— Hai să mergem. Voi stați aici. Mâncați, culcați-vă... O să vă anunțăm dacă descoperim ceva.

— Stați puțin – interveni Andrei. Voi nu mâncați nimic?

— Luăm la pachet.

Cu o mână înșfăcă un platou; cu cealaltă o prinse pe fată și o trase după el. O împinse către ușa dincolo de care știa că se află arhiva.

— Luați și paharele! alergă după ei Jean.

Arwen dădu din umeri. Puștiul nu-l luă în seamă deloc. Deschise ușa și dispărură amândoi dincolo de ea. Sebastian își îngropă fața în palme.

— Lasă. Va fi bine. Cu ajutorul lui Dumnezeu, va fi bine – îl strânse de umăr Andrei. Mai bine mâncați, odihniți-vă...

Din tavan se scurseră câteva jetoane de ruletă. Așteptară o vreme fără să încerce măcar să încropească un dialog. Jean mâncă repede aproape tot ce se găsi pe al doilea platou, apoi își aminti de Sebastian.

— Tu... tu nu mănânci?

Apoi plecă fruntea, rușinat, dându-și seama că nu mai rămăsese aproape nimic de mâncare.

— Nu. Stai liniștit, mănâncă tu, am rucsacul plin.

— Pot s-o trimit pe Cristina să... – interveni Andrei.

— Nu, nu mi-e foame. Oricum, am mâncat de curând.

Se apucă să povestească întâlnirea cu câinele. Apăru de undeva și Geo, care părea foarte interesat de cuvintele lui Sebastian. Când povestea se termină, Andrei se frecă nedumerit la ochi:

— Deci, e posibil să ne hrănim de pe net? Mi se pare absolut incredibil!

— Cu condiția să ne facem prieten un câine ca ăla – râse Geo. Aș da orice să știu cum procedează.

— Promite-mi – privi cu seriozitate Andrei către Sebastian – că nu vei mai povesti nimănui asta.

— De ce?

— Va trebui să promiți și tu, Geo.

— De ce? întrebă la rândul lui acesta.

— Pentru că am avut așa, un fel de viziune nasoală. Cu oameni care se omoară între ei pentru un astfel de câine.

— Păi, pot fi înmulțiți, nu?

— Știi istoria cu ăla căruia, dacă i-a murit capra, vrea să moară și capra vecinului? Cine ar dori ca toată lumea să aibă ce mânca? Poate unii ca noi. Dar sunt alții care, în cazul în care am convinge animalul ăla să vină aici, ne-ar ataca doar pentru a-l fura sau pentru a încerca să-l ucidă.

— Nu prea ai încredere în oameni – constată Sebastian.

— Aș avea, dacă nu i-aș cunoaște – râse strâmb Andrei. Toți își văd de propriile interese. Mai ales acum, în lumea asta nenorocită în care deja am rămas prea puțini.

— Mie începe să mi se pară că tot prea mulți suntem – oftă Sebastian. Deocamdată nu ne mai omorâm între noi, dar cine știe ce va fi mâine? Până la urmă, cum vorbeam acum două zile: încercăm să supraviețuim și nici nu știm de ce. Viitorul nu mai există.

— Ar fi mai corect să spui că nu-l vezi tu – clătină din cap Andrei. Dacă Dumnezeu n-ar avea nevoie de noi aici, am fi murit deja. Înseamnă că încă suntem necesari în numele unui scop pe care nu-l înțelegem...

— Nu-mi pasă de scopurile pe care nu le înțeleg – se înnegură Sebastian.

— O iubești?

— Ce?

— Pe fata asta... pe Arwen.

— Nu știu. Puștiul le spune tuturor că e a mea, dar nu știu; îmi pasă de ea într-un fel ciudat, parcă am avea același sânge, dar chiar nu știu...

— Cum, adică?

— Nu pot să explic. Parcă prin venele ei ar curge sângele meu. Iar în ale mele, al ei. E ciudat. Nu m-am gândit să fac dragoste cu ea. Nu spun că n-aș vrea, dar...

— Ei?

— Nu există viitor. La ce bun? N-am putea avea copii, n-am fi fericiți. Nu în lumea asta. Mi-ar fi frică. Aș înnebuni să am un copil care să moară la doi-trei anișori cu gâtul tăiat de o instrucțiune, sau cine mai știe cum. Mă mir și de mine că mai trăiesc. În fiecare zi mă minunez că sunt viu. Mai ai coniac?

— Normal.

Andrei îi umplu iar paharul.

— Și vezi, nu pot să-l angajez pe Puști dădacă... până la urmă, deocamdată nu răspund decât de mine însumi, nu depind de nimeni și nu depinde nimeni de mine. Altfel, aș înnebuni de frică. Mi-ar fi teamă pentru copii, pentru ea... oricând se poate întâmpla orice. Nu-mi pot permite să mă îndrăgostesc, deși... uf, nu. Orice-ar fi, nu!

— Mda – spuse Andrei. Uite, vezi? Acolo a apărut o ușă nouă. Duce în Forest Doom.

— În joc?

— Da. Toată lumea se ucide în virtual și nu moare niciodată până la capăt. Dar n-aș avea curaj să merg să verific. Teoretic, e doar anapoda. Practic, nu se știe. Am pierdut destui prieteni în ultimii ani și fără ușa asta nenoro-

cită. Ne ajută Geo; deocamdată, a făcut-o să nu se mai poată deschide. Dar m-aş bucura să fie ştearsă de tot.

— Vorbeşte cu Puştiul. A distrus multe asemenea uşi. Încearcă să facă lumea mai sigură, dar netul găseşte mereu alte căi să se strecoare aici.

— Uneori nu e rău. Am primit o biserică.

Sebastian oftă.

— Poate că primim doar ce ne dorim cu adevărat. Poate că am vrut să mă îndrăgostesc – şi azi aflu că nu sunt pregătit pentru asta...

— Ştii ce cred? zise Andrei. Dacă gândeşti aşa, înseamnă că eşti deja îndrăgostit. Şi deodată, ai început să te simţi responsabil, ceea ce iarăşi nu e rău.

— Mie cineva mi-a spus că, dacă te îndrăgosteşti, devii iresponsabil.

Andrei râse. Râseră şi ceilalţi.

— Mda, se întâmplă. Dar mi se pare că tu nu faci parte din această categorie. Până la urmă, fie voia lui Dumnezeu. Dacă vreţi să vă căsătoriţi, eu vă dau binecuvântarea. Noi, toţi, v-o oferim.

— Nu pot – mormăi cu tristeţe Sebastian. Şi dacă se întâmplă ceva rău?

— E importantă doar clipa. Fericirea seamănă unei minuni: nu ţine niciodată mai mult de trei zile.

— Atunci, ce rost are?

— Nu ştim ce rost are. Chiar de-ar ţine trei ani sau trei secole, tot s-ar sfârşi. Toate lucrurile au un sfârşit. Poţi să-l amâni, dar n-ai cum să-l ocoleşti. Poate să ţi se pară că ai câştigat totul: în realitate, n-ai câştigat nimic. Nu e nimic

de câștigat pe-aici. Viața nu are happy-end, vei muri cândva și ceea ce rămâne în urma ta va avea, poate, importanță pentru alții, dar nu și pentru tine. În cele din urmă, și aceia pentru care ai avut importanță vor muri. Timpul va șterge orice semn al trecerii noastre pe pământ. O vreme ni se vor mai putea descoperi scheletele, dar nimeni din cei care le-ar putea găsi nu va fi în stare să spună: iată, acest om a fost inteligent sau prost, a creat, a iubit sau a fost un nenorocit oarecare. Nimeni nu va mai putea spune dacă ai fost bogat sau sărac, dacă ai dat viață unui copil sau dacă ai omorât pe cineva. Doar pentru tine ești important, crede-mă.

— Serios? Cine sunt eu? Dacă mai târziu nu voi mai fi, ce rost are să fiu acum?

— Există un Dumnezeu care...

— Care face planuri pentru noi, asta vrei să spui? Mi-ai mai spus. Dar pentru Dumnezeu cine face planurile? Și cine suntem noi, de ce mi se pare că mă aflu în acest trup și nu în altă parte? Iar acela care este în acest trup, de ce nu poate pleca oriunde și nu reușește să se înțeleagă?

Andrei se așeză încet pe un scaun.

— Nu știu, prietene. Doar Dumnezeu...

— Îl știi pe Dumnezeu? Vorbești despre el de parcă l-ai cunoaște personal!

— Uneori mă rog la El și primesc răspuns.

— Și e destul? Asta înseamnă că-l cunoști? mârâi, îndârjit în continuare, Sebastian.

— Nu știu.

— Minunat! Atunci, arată-mi diferența între oricare dintre noi și viermele dintr-un măr!

— Suntem mai importanți decât...

— Ești sigur? Ți-a spus Dumnezeu asta?

— Nu trebuie să mi-o spună nimeni. Am fost făcuți după chipul și asemănarea lui.

— Vorbești de Biblie? Am citit-o. Dar au scris-o tot niște oameni. Dacă porcii ar căpăta rațiune, aș fi curios cum ar suna o Biblie scrisă de ei. În viziunea lor, cine știe cum ar arăta Dumnezeu și în ce cocină plină de slavă s-ar tăvăli!

— Nu lua lucrurile ad litteram. Nu trebuie să presupunem că semănăm cu Dumnezeu ca formă.

— Uite, mi-ești prieten. Dar nu cred că suntem mai avantajați decât un porc sau un câine. Chiar dacă presupui că noi, în comparație cu ei, avem rațiune. Poate că noi doar ne-o manifestăm. Poate o au și ei.

— Atunci, de ce n-o manifestă?

— Fiindcă au înțeles la vreme că n-are rost. Că nu poți fi și rațional și fericit. Trebuie să rămâi orb în fața timpului care vine pentru a putea fi fericit azi. Până la urmă, din ce mi-a spus odată cineva, porcul se lasă tăiat și mâncat pentru că totul îi e egal. Moartea va veni oricum, într-un fel sau altul. Iar el, plictisit de trăit și de ronțăit porumb în cotețul lui un an întreg, hotărăște că e cazul să plece. Guiță și pare speriat doar pentru ca înțelepciunea renunțării lui să nu fie prea evidentă...

Andrei tăcu o vreme. Apoi vorbi, nesigur:

— Tu... vrei să-mi spulberi credința...

— Nu e vorba de credința ta. E vorba de credința mea. Visez o certitudine. Să-mi spună cineva: uite, pipăie, testează. Ceva de dincolo de simțuri, ceva care să nu de-

pindă de ele, și ele sunt înșelătoare. Poți să-mi arăți așa ceva?

— Nu, nu pot. Dacă va fi să-ți arate cineva, nu eu voi fi acela.

— Vezi? Cam asta-i tot – îngână Sebastian.

Puse brațele pe masă și-și culcă fruntea pe ele.

— Ești un om nefericit – murmură Andrei. Îți doresc din tot sufletul să găsești certitudinea pe care o cauți. Dar nu cred că ești făcut pentru asta. Cred că vei găsi o mulțime de certitudini care te vor umple pe rând și, dincolo de fiecare, vei continua să te întrebi: asta e adevărata certitudine? O să-ți fie frică să te oprești. Din acest mare și singur adevărat motiv: ți-e frică. Frica ta va ucide, pe rând, toate armistițiile posibile cu Dumnezeu. Ar trebui să întâlnești altceva, un lucru care să te schimbe complet. Trebuie să-ți schimbe sufletul cineva, cum ar schimba apa dintr-un vas. Apa sufletului tău e prea tulbure pentru a mai putea găsi în ea certitudini.

— Poate ar trebui să-mi tai venele – murmură încet Sebastian.

— Te-ai îmbătat. Las-o baltă. Cred că trebuie să te culc undeva. Hai, te poți ridica?

— Da, pot...

Dar se împletici, gata să cadă. Andrei îl prinse la timp și-l sprijini, conducându-l către ieșire. După plecarea celor doi, Jean râse.

— Pe vremuri, părea normal. Cel mai normal dintre noi. Acum e cel mai țicnit.

— Ei, s-a îmbătat – dădu Geo din umeri. Și mai e și îndrăgostit.

— N-ai auzit? Cică nu încă...

— Și tu îl crezi?

În acel moment, ușa către depozitul de foldere se dădu la o parte.

— Am găsit ceva! îi anunță Puștiul. De fapt, ea a găsit.

— Unde? Ce?

— O imagine. O să v-o arăt. Dar nu chiar acum.

— De ce nu acum?

— Hm, fata aia... o ține strâns. Plânge.

— Ce? Pe cine strânge?

— Imaginea aia, în puii mei.

— De ce plânge?

— Nu știu. Aș vrea să veniți și voi, am nevoie de ajutor.

Andrei se întorsese. Auzise ultimele cuvinte.

— Te ajutăm – spuse el. Mergem. Mergem toți.

Îl urmară pe Puști dincolo de ușa larg deschisă și se opriră uluiți. În fața lor se deschidea o imensă grotă. Pereții sclipeau și unduiau sub impresia unor efecte electrice bizare; din podea răsărea o pădure de monoliți galbeni, unii formând poliedre perfecte, alții strâmbi, sparți sau deformați sau semănând cu niște trunchiuri groase și galbene de copac cu ramuri ciuntite și inegale. De sus, din tavanul grotei, se alungeau ca niște stalactite strălucitoare, alte foldere; unele atârnau direct de tavan, altele se desprinseseră de el și pluteau în aer, deasupra capetelor băieților, susținute de o forță obscură.

— Să mă ia naiba! reuși Jean să închidă gura. Am văzut multe, dar acum este prima dată când văd o asemenea arhivă!

— Sunt servere foarte puternice – îl aprobă Puștiul. Uită-te printre foldere, vezi colierele alea luminoase? Conțin date speciale, erau secrete odată. Informații bancare, guvernamentale, militare...

— Unde e fata? interveni Andrei.

— Mai încolo. Aveți grijă, există și lucruri periculoase pe-aici.

Porni strecurându-se printre monoliții galbeni, ferindu-se să-i atingă prea insistent. Ceilalți îl urmară grăbiți. După câteva minute se regrupară în fața unei structuri care făcea notă discordantă: doi monoliți fuseseră uniți de un al treilea, culcat peste vârfurile lor, formând un dolmen. Lângă structură se găseau risipite pe jos diferite imagini subțiri, parcă imprimate pe hârtie, iar printre ele Arwen stătea în genunchi. Nu plângea dar, într-adevăr, plânsese recent: pe obraji se zăreau urmele aproape uscate ale lacrimilor. Stătea și privea în gol, cu ochii măriți, parcă străbătută de o viziune fantastică.

— Arwen! o apelă aproape în șoaptă Andrei.

Privea uimit imaginea așternută pe jos în fața puștoaicei. Un cap rotund de metal cu niște mâini subțiri care păreau să legene obrajii de bronz, iar de-o parte și de alta a nasului abia schițat se zăreau conturați doi ochi imenși, ovali. Fata întoarse încet privirea către ei.

— Ai găsit ceva! înțelese Andrei. Ce e asta?

Se apleca spre imagine și citi într-un colț al acesteia un nume ciudat.

— Ce e asta? repetă.

Fata începu să plângă iar. Jean o privea cu gura căscată, scobindu-se în nara stângă. Puștiul dădu din umeri.

— Uite-așa face de o jumătate de oră. O întreb – și degeaba.

Andrei îl dădu la o parte, se așeză lângă fată și-i cuprinse umerii.

— Liniștește-te. Spune-ne. Te putem ajuta.

— Unde e Sebastian?

— Doarme. E... foarte obosit. Dar o să-l trezim, dacă vrei.

— Înțeleg... s-a îmbătat. Și s-a gândit la mine, știu asta precis...

Îi îndepărtă brațele cu un gest.

— O putem lua cu noi? arătă spre imagine. Putem?

— Normal că putem – interveni Puștiul. O stabilizez imediat, nu-i problemă. Dar explică-ne. Ce e asta?

— Scrie aici – interveni Andrei, arătându-i colțul imaginii. Știi să citești?

— Pentru întrebarea asta ai merita un pumn în gură – rânji Puștiul. Norocul tău că ne-am împrietenit.

— Ei, atunci...

— Ce scrie? făcu Jean, care stătea ceva mai departe și nu putea vedea inscripția din cauza Puștiului așezat în dreptul ei.

— Scrie „Domnișoara Pogany". Ești mulțumit?

— Mda, dar... cine e domnișoara asta?

Fata își șterse lacrimile și-l măsură cu ochi imenși și verzi:

— Eu sunt Domnișoara Pogany.

— Ha?

— Eu. Ce nu pricepeți? Eu!

Și începu iar să plângă.

CAPITOLUL 5

„Sunt deopotrivă substanță și imaterialitate.
Cei care nu sunt în mine mă ignoră,
Iar cei care locuiesc în mine, sunt cei care mă cunosc.
Cei care sunt aproape de mine au rămas ignoranți,
Iar cei ce sunt departe de mine, sunt cei ce mă știu.
În ziua în care sunt cu tine, tu ești departe,
Iar în ziua în care sunt departe de tine, sunt lângă tine."
Tunetul, mintea perfectă

Imaginea fusese aplicată pe unul din pereți. Stăteau pe scaune tăcuți, o priveau, așteptau explicați. În cele din urmă, Puștiul rupse tăcerea, întorcându-se către Arwen.

— Bine. Zici că tu ești domnișoara aia. Nu știm cum, nu înțelegem. Poți să ne lămurești?

Fata clătină din cap a negație.

— De unde știi că ești ea?

— Pentru că știu asta. Bătrânul m-a trimis aici. Pot să vă duc la el.

— Sculptura aia e veche. N-ai cum să fii tu – îngustă ochii Sebastian, care încă nu-și revenise din mahmureală. Acum suntem... în ce an suntem?

— 2059 – rosti prompt Andrei.

— Sigur?

— Ți-am mai spus, ținem socoteala timpului cu exactitate. Ani, zile, ore. Acum e ora 20 și 15 minute, ziua a 14-a, luna iulie, anul 2059.

— OK. Sculptura aia e din 1933 – se întoarse iar Sebastian către fată. Care-i legătura cu tine?

— Nu pot să explic...

— M-am interesat – interveni Puștiul. Modelul sculptorului nu era blond și nu arăta cum arăți tu, chiar dacă avea ochi aproape la fel de verzi. L-am găsit în același folder. Tu, ce să zic? Ești mult mai frumoasă...

— Mulțumesc. Dar degeaba insistați, nu vă pot explica. Trebuie să mergem la Bătrân.

— Toți? Noi toți?

— Cine vrea, dintre voi.

— Ești reală? întrebă Puștiul.

Fata îl privi uimită. Apoi privi în jos.

— Da. E o întrebare bună – își mușcă încet buza inferioară. Puteți să credeți că vin din anapoda, ținând cont de ce v-am spus. Problema e că sunt reală. Hei, chiar nu mă credeți că sunt reală?

— Ba da – rosti sec Puștiul – și tocmai ăsta e marele paradox. Pot să-mi închipui că încearcă să ne ademenească de-acolo cineva sau ceva, dar să vină un om în carne și oase să ne spună toate astea, mi se pare cam mult. Nu poți să pretinzi că ești domnișoara Pogany și să fie adevărat.

— Nu știu cum să vă explic! Trebuie doar să vă duc la Bătrân...

— Asta doar dacă Bătrânul ăla există cu adevărat.

— Există.

— Și de ce trebuie să mergem la el?

— Ați spus că vreți să ieșiți din oraș. El...

Fata se opri și încremeni ascultând. Un scrâșnet ciudat se auzi undeva, adânc, sub picioarele lor. Tresăriră toți. Primul înțelese, ca de obicei, Puștiul.

— Vine. Se apropie. Întinse mâna către Andrei și Geo: nu vă amestecați, n-are treabă cu voi...

Se răsuci și se apucă să transforme în ușă fereastra care dădea către poienița în care apărea biserica. Apoi ieși pe ea.

— Ce faceți, hai naiba mai repede! îi strigă.

Îl urmară grăbiți. În ultima clipă, Sebastian zări metalul argintiu izvorând din pardoseală. Alergară la capătul poienii. Acolo, Puștiul îi opri. Își dădu jos rucsacul și extrase din el un fel de cutiuță.

— Asta o să-l încurce puțin...

— Ce-i aia? se miră Jean.

— O groapă de potențial. Face o adevărată petrecere printre electroni. Nu-l va încurca de tot, dar ne dă timp. Deci, unde mergem? se rățoi la Arwen. Arată-ne odată!

— În parc! Chiar lângă apă!

— O să murim – chițăi Jean. E capătul Luminii!

— N-o să murim. Ne așteaptă Bătrânul!

— Fie ce-o fi – se hotărî Puștiul. Până la urmă, dacă nu murim acolo, ne omoară robotul. Să mergem!

Începu, concentrat, să mormăie cuvinte ciudate, iar în fața lui se deschise o crăpătură verzuie.

— Ne strecurăm. Nu-l pot deschide mai mult.

Intrară pe rând în crăpătură și constatară că în spatele lor pereții ei se închideau la loc. Bâjbâiră o vreme până când în față apăru o vale cenușie unde se regrupară privind în jur nedumeriți.

— Ce-i asta? îngână Arwen. Nu aici trebuia să ajungem...

— Știu – explică Puștiul. Dar n-am până acolo nicio scurtătură. Ocolim puțin.

Valea era stranie: un peisaj pustiu, sterp, semânând cu o fotografie în alb-negru. Lângă ei se afla un fel de arici de mare uriaș, iar undeva, departe, un copac uscat și albit de ploi și vânturi.

— Unde suntem?

— Nu contează. În virtual, pe Facebook, în puii mei, undeva, aiurea.

— Ce naiba e asta? arătă Jean către arici.

— O bibliotecă virtuală. Nu contează. Trebuie să ajungem la copacul ăla, și vă previn că e cam mult de mers. Între timp, am să mai las ceva robotului, să-l țină ocupat...

Scoase din rucsac o altă cutie.

— Păpușile Muppets – rânji. Mănâncă orice, inclusiv metal.

Făcu câteva pase peste cutie și mormăi ceva, apoi o deschise precaut și scoase o duzină de mici figurine asemănătoare unor jucării, dar cu figuri hidoase, imposibile. Le așeză pe pământ, se dădu înapoi și le privi cu admirație și respect.

— Va trebui să vă îndepărtați ca să le pot activa.

— Urâte! se scutură Sebastian, privindu-le.

— Ba frumoase – îl contrazise Puștiul. Sunt prietenele noastre! Hai, luați-o înainte, când vă veți depărta suficient le dau drumul.

— Hai – o luă de mână pe fată Sebastian.

Jean îi urmă fără să comenteze. Merseră câteva minute bune, dar copacul nu părea să se apropie. Puștiul îi ajunse gâfâind. Alergase.

— Mai repede – îi zori. Trebuie să ajungem la copac până nu se întunecă...

— Păi, nu e seară! Ajungem imediat! se miră Jean.

— Asta s-o crezi tu. Va fi eclipsă. Ai aflat ce sunt planetele? se întoarse către Sebastian. Ei, atunci știi ce e o eclipsă.

— Și ce dacă va fi eclipsă?

— Nu putem ieși din ținutul ăsta decât atunci. Se aliniază planetele și pot să fac manevra.

— Și de ce nu poți să faci manevra fără eclipsă?

— Pentru că nu pot. Locul ăsta e o capcană. Ca și camera aia tâmpită, cu oglinzi. Trebuie să ieșim la timp.

Într-adevăr, drumul era lung, copacul părea că se îndepărtează pe măsură ce încercau să se apropie de el. La un moment dat, Jean se opri gâfâind.

— Să-mi bag... mda, am promis că vorbesc frumos. La dracu. Sunt mort de oboseală, cum ajungem la porcăria aia de copac?

— Încerc ceva – zise Puștiul. Îl chem aici.

— Crezi că vine?

— Idiotule! Am spus că doar încerc. Peisajul ăsta e străin, habar n-ai cât de străin. Nu aparține pământului. E de undeva, din stele, sau din puii mei!

— Din stele? Ha! Tare!

Undeva, în urma lor, pământul crăpa.

— A ocolit păpușile – îngână Puștiul. Mai am ceva pentru el, dar e ultimul lucru... asta nu se poate ocoli...

— Ce-i asta? întrebă Sebastian.

— Supraîncărcarea operatorilor. Trebuie s-o ștergem urgent, va distruge locul ăsta.

— De tot?

— Da, de tot. De fapt, va distruge milioane de foldere. E un fel de bombă atomică în virtual. Se va declanșa când urmăritorul nostru va ajunge aici. În mod normal, supraîncărcarea operatorilor permite atribuirea de noi semnificații operatorilor uzuali. În cazul nostru, toată informația e resemnificată complet așa cum am vrut eu, înțelegi? Făcută să se-aleagă praful...

— Nu pricep, dar nu contează. Dă-i bătaie, fă ce trebuie.

Puștiul așeză pe jos un mic obiect pe care Sebastian nu reușea nici să-l vadă prea bine și nici să-l recunoască.

— Ce-i asta? Nici nu pot să mă uit la ea...

— Creierele noastre nu recunosc decât ceea ce au fost învățate să vadă. Chestia asta e atât de străină încât nu poate fi asemănată niciunui obiect cunoscut. Nu-ți face griji, cine a făcut-o a fost băiat deștept. A, nu, nu mă laud, n-am fost eu, aș da mult să pot așa ceva, însă mintea omului e prea limitată. Mare lucru că am reușit să-mi dau seama ce este! Și că o pot folosi...

— N-a făcut-o un om? se minună Sebastian. Atunci, cine, extratereștrii?

— Nu știu – dădu din umeri Puștiul, în timp ce se apleca să meșterească ceva la obiectul misterios. Poate netul

însuși. Sau e produsul unui supercalculator, cum ar fi cele moleculare. E-n regulă, hai s-o ștergem. Am creat o scurtătură spre copac.

O fâșie subțire din peisaj se coloră, închipuind o potecă.

— Acum! Urmați-mă! Călcați doar poteca!

Țâșni către copac, iar ceilalți se repeziră după el. Ajunseră în câteva momente. Se opriră lângă el gâfâind, iar Puștiul arătă spre cer:

— A început. Țineți-vă bine de trunchi, va fi un fel de cutremur...

Apoi porni să mormăie în limba ciudată a programatorilor. Pe cer, soarele fals se micșora acoperit de o planetă – poate Luna, poate altceva. În jurul lor, peisajul prinse să se topească. Mai întâi zările se evaporară, devenind de un alb incandescent. Apoi albul începu să se reverse către ei, înghițind teritoriul ca un râu care iese din matcă. În clipa în care zona albă ajunse la câțiva metri de ei, solul (sau lucrul care semăna a sol și se afla sub picioarele lor) se zgâlțâi îngrozitor. Se ținură de trunchiul copacului uscat și după câteva secunde zăriră de jur-împrejur o curte de țară plină de ierburi și bălării – și în mijlocul curții, o casă de lemn învechit cu o prispă ciudat ademenitoare. Priviră uimiți către copacul de care se ținuseră și constatară că nu mai e uscat. O coroană verde li se desfășura, plină de splendoare, deasupra capetelor. Puștiul luă primul mâinile de pe trunchi și păși încet în curte, făcându-le semn tuturor să procedeze la fel.

— Am ajuns. Suntem la capătul Luminii – îngână. N-o vedem încă din cauza casei. Acum – se întoarse către Arwen – cred că e rândul tău...

Fata făcu câțiva pași către căsuța de lemn. În pragul uneia din încăperi se ivi un moșneag cu ochi scormonitori, cu o barbă albă crescută până către brâu. Îi privi ușor ironic și le făcu semn să se apropie.

— L-am mai văzut – mormăi Jean. El ne-a dus atunci la ea...

— Ce? se miră Sebastian.

— Ne-a arătat drumul în pivnița ălora din Meteor...

Urcară pe rând cele trei trepte ale scăriței de lemn care pornea dinspre curte și se oprea în pragul prispei. Se opriră în fața gazdei. Moșul râse cu subînțeles.

— Ați cam obosit, vă e sete...

Vrură să protesteze, dar îi opri cu un gest.

— Stați pe-aici, care unde puteți.

Dispăru câteva clipe în încăpere și se întoarse purtând o mică damigeană și câteva căni de lut.

— Uite-așa...

Le așeză pe toate pe o măsuță de lemn cu trei picioare și umplu cănile.

— E vin, vin adevărat. Am și țuică, pentru cine vrea, dar e mai bun vinul, face poftă de mâncare...

Dispăru iar în cameră și reapăru purtând un castron plin cu un fel de rotocoale mirosind a brânză de capră. Îl așeză pe masă, luă o cană și-i invită pe toți să facă la fel. Ciocniră.

— Mă bucur că sunteți aici – râse el. Hai, luați din castron. Sunt cepe dulci de arpagic tăvălite prin brânză. Ia să vedeți cum merg cu vin...

Întinseră toți mâinile către castron și gustară din mâncarea inedită. Imediat, poate datorită gustului sărat al

brânzei, poate datorită cepșoarelor, simțiră nevoia să bea iar o gură de vin.

— Ei, ei? zâmbi moșul. Vă cam place...

— Ești Bătrânul, nu-i așa? șopti printre înghițituri Jean.

— Păi, eu știu? Sunt bătrân, dar eu știu dacă sunt chiar bătrânul pe care-l cauți?

— Creatorul Luminii. Tu ești, nu-i așa? interveni Sebastian.

— Eu n-am creat decât o cale. Pentru cine o urmează și o parcurge. O simplă cale. De fapt, o știu toți, doar că nu o-nțeleg.

— Explică-ne. Ce e Lumina? De ce nu poate intra oricine aici?

— Poate intra oricine pricepe. Dar, da, ai dreptate, uneori e nevoie de un ghid. Unul ghiduș – chicoti, amuzându-se singur de calambur.

— Ca... ea? arătă Sebastian către Arwen.

— Mda. Poate fi și ea.

— Cine e? A zis că e Pogany, dar nu poate fi.

— Firește. E doar un avatar. Totuși, nu face parte din lumea virtuală, dacă asta vă interesează. E o fată perfect reală.

— Dar tu? pufni Puștiul. Ești tot real?

Moșul chicoti iar.

— Ei, și da, și nu. Trupul meu a murit demult, nu contează. Doar mintea e importantă. Mintea nu e nici ea altceva decât o bucată de piatră, un lucru brut la care sculptezi o viață întreagă pentru a-l face să semene cu spiritul tău, cel mai adânc lucru către care poți tinde. Iar

spiritul nu poate muri; când mintea ajunge să devină una cu el, atunci apare ceva diferit și de minte și de spirit. Apare Lumina.

— Ce e Lumina? Am mai întrebat, dar nu mi-ai răspuns.

— Ai întrebat, ți-am tot răspuns și n-ai priceput. Dar, hai, să-ți mai spun despre ea: e lucru care te face pretutindeni prezent. Lucrul care nu poate fi tulburat de nimic, pentru că reprezintă esența creației care, ea însăși, este esența supremă a omului. Nu e o minune, nu există minuni. E centrul fiecărei ființe, e Purusha, cea descrisă de vechile cărți: esența eului, spiritul universal. Un fel de flacără ce arde cu o putere mai mare decât cea aflată în inima sorilor – dar care, în același timp, n-ar putea veșteji o petală de trandafir. Sinele e miezul oricărei credințe, pentru că existența e, în primul rând, o credință. Dar ce tot spun? Nu l-ați citit pe Milarepa și nici alte cărți despre asemenea lucruri...

— Cum asta? șopti Puștiul înfiorat.

— A fi înseamnă să faci ca mintea să coerentizeze spațiul înconjurător, să crezi în cutumele materiei, să te identifici cu ele. Dacă nu te identifici cu spațiul și cu timpul tău, cum ai putea să exiști? În vechile cărți viața obișnuită e numită maya, iluzia. Asta pentru că identificarea aparține fiecăruia, în timp ce Lumina, adevărata viață, se află în toți.

Puștiul mormăi:

— De ce nu e influențată de anapoda? Și netul e o realitate...

— Netul vostru a scos-o în evidență, atât. Ea era dinainte, dar lumea nu putea s-o vadă așa, pentru că fusese

concepută să se integreze vechii existențe. Abia pe urmă calea a fost înconjurată de Lumină pentru a fi diferențiată. Netul n-o poate atinge, nimic nu poate afecta o esență...

— Ai spus că Lumina e și în noi. Atunci, de ce suntem afectați?...

— O vezi? O recunoști? Lumina din tine...

— Mmm, nu...

— De-aia. Dar eu vă pot arăta calea prin care o veți putea recunoaște fiecare.

— Ar fi multe de spus... – începu Sebastian, dar moșul îi reteză cu un gest elanul.

— Nu e nimic de spus. Cuvintele nu folosesc la nimic. Ele nu schimbă lucrurile. Recunoașterea de care vorbesc e altceva, nu se poate descrie prin cuvinte. Mai ușor ați putea descrie un peisaj invizibil.

— Un peisaj invizibil se poate descrie ușor – îl contrazise Jean. Dacă tot nu-l vede nimeni, ce contează ce spui?

Bătrânul râse în hohote și-i făcu cu ochiul.

— Știi că ai dreptate?

— Ce legătură există însă cu arta? De ce unii caută artefacte să ajungă la tine? interveni Puștiul.

— *Arta nu este o evadare din realitate, ci o intrare în realitate, cea mai adevărată – poate în singura realitate valabilă.* Voi ați venit aici să ieșiți din oraș. Căutați o cale pentru că vi se pare că viața nu v-a oferit nimic care să semene unei căi. Dar greșiți. Viața nu e decât o sculptură înceată care ajunge, la bătrânețe, să te ajute să ajungi la esență, dacă ești pregătit pentru asta. Tot ceea ce ați trăit, lungul șirag de zile de azi, vă ciopleşte întru devenire; fiecare zi e o

lovitură de daltă dată ființei voastre. Eu am făcut sculpturi încercând să le dau o viață proprie, nesfârșită. Nu mă interesează ca pasărea măiastră, la care am lucrat o viață, să aibă cioc și pene. Mi s-a părut mai important să aibă zbor, să fie ea însăși zborul cel din spatele aripilor ei. *Există în toate lucrurile o **măsură**, un adevăr ultim.* Acea măsură ne apropie de Dumnezeu până la a-L putea atinge cu mâna. *Măsura* şi *numărul de aur* te vor apropia de absolut, dar nu-l atingi decât atunci când mâinile tale, cioplind, devin transparente; am știut că pasărea mea trebuie să se vadă prin mâinile mele când o sculptam, abia atunci aș fi atins perfecțiunea. *Opera de artă trebuie să fie creată ca şi o crimă perfectă – fără pată şi fără urmă de autor...*

Urmă un lung moment de tăcere. Bătrânul ridică încet cana de vin și sorbi îndelung. Sebastian îl imită, mirându-se de sentimentul ciudat de respect pe care i-l oferea prezența Bătrânului.

— Sculptura seamănă unei ape. *E apa însăși.* Trecerea, fluidul – continuă Bătrânul. *Aceste opere, ca să poată să se înalțe, implorau o libertate deplină; şi atunci, am avut revelația a cum să evadez din Labyrinth.* Priviți în jurul vostru: cineva a construit aici Labyrinth-ul, locul din care nu se poate ieși niciodată. E plin de Minotauri, gata să vă ucidă oricând. E o cetate surpată peste altă cetate; ceea ce era sus a ajuns jos, iar ce era jos a ajuns sus. Lumile s-au amestecat, dar esențele nu se pot amesteca. *Coloana fără de sfârşit este negarea Labyrinthului.* O s-o cunoașteți. Și toate celelalte lucruri. Viața voastră a plecat, aidoma oricărei alte sculpturi, din apă. Eu, pentru a crea Viața, am ales să încep cu

Jiul, dar putea fi oricare alt râu, esența lor e una. *Totul curge...*

— Spune-mi – interveni iar, ușor nerăbdător, Puștiul. Tu... ești real? Ești de pe net?

— Ți-am mai spus. Și una, și alta. Oamenii nu pot muri de tot când ajung esențe. Ia gândește-te la Iisus – atâta lume se roagă de el, la mai bine de două mii de ani de când a murit. Păi, poți să te rogi la un mort? Cu ce să te-ajute mortul? Ce mai poate face un mort pentru vii? Vezi, odată la două mii de ani, se naște pe pământ câte-un Învățător. Uneori, e un om important. Alteori, unul umil, oarecare. Ei, Învățătorii, nu vor, de fapt, să creeze religii, li se pare o idee tâmpită. Iisus n-a scris nicio evanghelie, n-a construit nicio biserică. Ei vin să le vorbească oamenilor despre esențe. Să-i ajute să se trezească. Și oamenii nu pricep, nu sunt pregătiți...

— Atunci, ce rost are?

— Vin să facă zâzanie – surâse șmecher Bătrânul. Să-i întărâte. Dintr-o mie de omizi se naște un fluture. Din o mie de oameni, abia dacă se-alege unul căruia i se deschid ochii. Restul se-amestecă iar și iar cu pământul.

— Și... sufletul? îndrăzni Sebastian.

— Ei, aia e problema fiecăruia. Și animalele au suflet. Strămoșii noștri, când au închipuit cuvântul „suflet", l-au legat cu vorba „suflare", adică „a sufla", a respira. Tot ceea ce suflă are suflet. Animalele au suflet, dar n-au destulă minte. Sunt la fel ca oamenii orbi, inconștienți și incapabili. De, sunt animale și nu le poți cere mai mult; dar oamenilor, da. Poți și trebuie să le ceri să vegheze, să fie

responsabili. Altfel, vremile care vor veni, nu le vor aparține lor...

— Dar cui? se miră Puștiul. Ah, câinele...

Bătrânul zâmbi în barbă.

— Și șobolanii... N-ar fi rău să vă aveți cu ei ca frații. Sunt multe de-nvățat.

— Mda... mie-mi spui?

— Și acum? vorbi Jean nerăbdător.

— Ei, vă povestesc ce-am făcut pe-aici. Mai întâi, o masă cu douăsprezece scaune de piatră. Un loc în care omul copilărește. Apoi mergem pe o alee cu scaune de-o parte și de alta. O parte femeiască, una bărbătească. Pe urmă, o poartă. Poarta Sărutului. Prin care nu trebuie să treci; am cioplit două bănci, de-o parte și de alta. Stai acolo, te întâlnești cu sufletul geamăn și poarta crește singură între voi. Vă spun mai multe despre toate când ajungem acolo. Pe urmă se iese din grădina orașului, taman ca din grădina raiului. Trece timpul, trece vârsta. De-acolo, poți s-o iei încotro vrei. Mai în față e o biserică, credința, știți, n-am făcut-o eu, era dinainte. Poți merge către ea – și n-ar fi rău s-o faci. Apoi mergi și mai mult, până găsești o coloană. Oamenii i-au spus Coloana fără Sfârșit sau Coloana Infinitului. Dar nu e așa. Eu, când am făcut-o, i-am zis Coloana Infinirii. Eh, greșesc, de fapt, nu i-am zis eu așa – asta este. Acolo...

Bătrânul se opri o clipă.

— Vă explic la timpul cuvenit. Mergem?

Un vuiet surd făcu să tresară pământul.

— Robotul – mârâi Puștiul. Ne-a găsit.

Se întoarse către Bătrân.

— Ce facem? Chestia asta ne urmărește peste tot. O vrea pe Arwen.

Acesta zâmbi.

— Păi... s-o ia... dacă poate!

Râse de-a binelea, în timp ce Terminatorul se recompunea în fața prispei. Se ridicară în picioare, speriați. Metalul căpătă culoare și arătă a om.

— Stăpânii mei m-au trimis să aduc înapoi acel...

— Știm – încercă să-l oprească Sebastian.

— ...lucru pe care l-ați furat.

— N-am furat nimic. Ea e cu noi pentru că vrea să fie cu noi.

Robotul se gândi o clipă.

— Stăpânii mei...

— Îmi pare rău – interveni Bătrânul. Nu știu cine sunt stăpânii tăi. Dar e cazul să pleci de-aici. Ea...

— Voi ați furat...

— N-am furat nimic! izbucni Sebastian.

— Stăpânii mei cred că...

Bătrânul se propti în ușa camerei alăturate celei din care adusese vinul și cănuțele.

— Cred că ajunge – spuse. Dacă n-ai fi semănat zadarnic a om, dacă ar fi în tine cel puțin un dram de esență, aş fi binevoit să te-ascult. Din orice lucru poți învăța câte ceva.

Deschise ușa și de dincolo de ea izbucni un mănunchi de raze orbitoare. Robotul încremeni, apoi începu să fumege. Băieții îl priviră preț de câteva minute în care, pulsând, forma de metal se topi în lumină și se evaporă.

— Nimic nu poate trăi în lumina adevărului, dacă nu reprezintă un adevăr! ridică fruntea, orgolios, Bătrânul. Cocoșul vestește întotdeauna dimineața pentru că el e dimineața. Iar *cocoșul sunt eu. Într-o zi a vremurilor acelora foarte vechi, un om a întâlnit în calea sa o păsăruică ce-şi clocea liniştită ouăle sale. Şi, cum în epocile acelea primare, animalele şi oamenii se înțelegeau încă între ei şi îşi puteau vorbi, el a întrebat-o... ce este lucrul acela tăinuit pe care îl săvârşeşte ea?!... Iar cum păsările erau gentile, amabile, pentru că în vremurile de demult animalele purtau un profund respect pentru oameni, o, chiar un foarte profund respect, în comparație cu ceea ce este astăzi, ea s-a ridicat imediat, pentru a nu ține înainte-i un om; şi pentru a-i putea explica... Şi i-a tot explicat, i-a tot explicat lungă vreme, ah, într-atât de lungă vreme încât, atunci când s-a reaşezat pe ouăle sale – sărmanele ouă erau deja moarte şi reci... iată de ce, şi în zilele noastre, păsările care îşi clocesc ouăle se fac că le plesnesc ochii de o spaimă mută, atunci când oamenii se apropie de cuiburile lor!...*

— Ce vrei să spui? îngână Jean.

— Artefactele unui artist, ca și ouăle unei păsări, nu trebuie explicate, altfel ajung moarte și reci. N-am stat de vorbă cu omul vostru de fier, era un artefact deja mort. Cuvintele ucid adevărul, explicațiile ne abat atenția. Mergeți pe Calea asta pe care oamenii au numit-o, deloc gratuit, a Eroilor, iar eu nu trebuie să vă mai spun nimic. Veniți!

Îi îndreptă către camera a cărei ușă rămăsese deschisă.

— Intrați și... nu închideți ochii! Hai!

Lumina, orbitoare, păru că se dă la o parte din calea lor. Intrară în cameră, iar pe peretele opus văzură o altă

ușă, prin care lumina continua să năvălească. Bătrânul le făcu semn.

— Pe-acolo.

Trecură și de cea de-a doua ușă. Dincolo zăriră câteva din lucrurile despre care povestise Bătrânul. În fața lor se întindea o lungă alee care începea de la o masă mare, de piatră, cu douăsprezece scaune tot de piatră. Mai departe se zăreau alte scaune pe marginea drumului, în grupuri de câte trei, dar peisajul se pierdea treptat în lumina aurie care cădea mereu asemenea unei pulberi, rămânând totuși nemişcată.

— Mergem? șopti Bătrânul.

Băieții se priviră. Puștiul mormăia, nemulțumit. Jean părea stânjenit, ca și când ar fi purtat un rând de haine prea strâmte. Sebastian clătină din cap.

— Putem să stăm puțin? Ne gândim...

— La ce?

— Așteaptă. Poate vrem și noi să spunem ceva. Să alegem.

— Ei, aș! Ia să văd. Ce-ar fi de ales?

Sebastian privi către Puști. Acesta se scărpină în cap.

— Când joci table – începu acesta – și nimerești 6-5, nu prea ai de ales: singura mişcare cât de cât rezonabilă e cea numită „fuga din Egipt". Dacă dai 6-6, n-ai decât două posibilități. La fel când dai 5-5, dar una singură e convenabilă. Nu joc table niciodată, mișcările sunt înfiorător de previzibile. Partea proastă la drumul ăsta e previzibilitatea. E oferit pe tavă. Și nu-mi plac lucrurile de-a gata. Sunt prevăzute toate etapele vieții, e drumul suprem, inevitabil.

— Păi, – zise Bătrânul, încruntându-se – asta am și făcut. E inițierea supremă, viața în sine.

— Îmi pare rău că par oarecum contestatar, însă n-am deloc de gând să-l parcurg așa, pur și simplu. Mergi pe el și ieși din oraș. Încotro? Spre Rai? Mi se pare că există posibilitatea de a schimba multe de-a lungul lui. Pot înțelege ce înseamnă elementele lucrului pe care l-ai creat, îl admir, însă... nu știu cum să-ți explic... și dacă nu e singurul drum?

— Nu e unul. E un mănunchi întreg – clipi Bâtrânul.

— Și dacă al meu se desfășoară altfel, înafara mănunchiului?

— Cum asta?

— Nu știu. O să caut.

Moșul își mângâie barba, gânditor.

— Și tu? arătă către Jean.

— Eu? Păi... hm, ai zis că e o cale a eroilor. Știi, eu nu sunt erou. N-am făcut nimic deosebit pe-aici. Aș mai rămâne, poate-mi reușește ceva...

— He, he! Pricepe că toți oamenii pot deveni eroi.

— Numai dacă merg pe calea ta?

— Ei, sigur că nu. Ar mai fi niște posibilități...

— Atunci, înseamnă că depinde de fiecare, este?

— Mda, cam așa e. Dar ai grijă. Când treci de poartă o poți lua în orice direcție. Un singur drum te duce la Coloană.

— Ești sigur că doar unul?

— Bine, mă rog, ai putea ocoli cât vrei. Dar de ce-ai rătăci în pustie?

— Ca să apuc să fac ceva important, na! Parcă nu m-aş duce acolo chiar aşa, cu mâna goală...

— Şi tu? se răsuci Bătrânul către Sebastian. Nici tu nu vrei să mergi?

— Cred că nu – şopti acesta, cu ochii pierduţi în auriul depărtării.

— De ce?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu.

— Poate veni şi ea cu tine – îl preveni moşul, arătând către fată.

— Ştiu. Vrei să mergem? o întrebă Sebastian.

— Merg unde vrei tu.

— Eu nu vreau să mergem acolo. Lumina aia e superbă, dar mi se pare, cumva, străină. Simt că dacă intru în ea îmi voi pierde toate amintirile. Ca şi când aş muri sau aş deveni zeu.

— Acolo te vei regăsi în tot ce eşti mai adevărat – oftă Bătrânul.

— Poate. Dar nu vreau să fiu numai lucruri adevărate. Mă mint că aici îmi mai pot găsi părinţii, că am prieteni şi cunoscuţi cărora chiar le pasă de mine, că îmi place să călătoresc prin locuri neştiute... mă mint cu toate astea şi cu multe altele şi abia aşa mă împac cu mine însumi.

— Poate că toate astea sunt adevăruri, dar tu nu ştii încă...

Sebastian simţi în palmă mâna subţire a fetei.

— Sau minciuni peste care voi aşterne alte şi alte minciuni, sperând că, în cele din urmă, voi ajunge să fiu fericit...

— Dar eu? întrebă Arwen.

Băiatul o privi trist și întrebător, însă ochii ei străluceau arzători ca o zi de primăvară însorită și verde.

— Arwen, tu...

Apoi tăcu, iar scântei din lumina ochilor ei începură parcă să treacă în ochii lui și să-i aprindă încet.

După câteva momente, o tuse discretă îi făcu să tresară.

— Hm, deci... mda – mormăi Bătrânul, privind în pământ încruntat. Deci, așa...

— Să nu te superi...

Moșul ridică ochii, îi măsură pe rând, mai întâi sever, apoi figura lui deveni binevoitoare și chicoti:

— Păi... cam aveți dreptate! Cum spuneam, *arta nu este o evadare din realitate, ci o intrare în realitate.* Nu trebuie să pleci într-un loc ca să te afli acolo!

Lumina aurie prinse să se topească. Deasupra lor apăru deodată o felie de cer senin, care se tot lărgi, întinzându-se ca o pânză subțire pe deasupra copacilor și aleii, apoi și mai departe, peste etajele superioare ale blocurilor ce se lăsau unul câte unul dezvăluite pe măsură ce umbrele lumilor netului dispăreau ca șterse cu un burete. Formele bizare sosite din realitatea virtuală deveneau treptat tot mai transparente; în cele din urmă, în lungul aleii, departe, apăru turla unei biserici.

— Coloana se ridică mult dincolo de ea, de-aici nu se vede – îi preveni Bătrânul. S-ar putea spune că uneori credința ajunge să-și oculteze sensul și țelul... Să treceți din când în când pe-acolo. *Eu v-am dat bucurie curată...*

Trupul însuși al Bătrânului deveni evanescent, se risipi încet cu un ultim gest larg ce păru să înconjoare orașul.

— Ei, copii – îl mai auziră – acum Lumina e doar în voi. S-aveți grijă de ea!

Și întregul peisaj deveni sfâșietor de clar, în plina bătaie a soarelui după-amiezii de vară, până hăt, în zările larg deschise. Un oraș normal, așa cum ei nu-l văzuseră niciodată, dar încă mut, nemișcat, ca un uriaș trezit dintr-un somn îndelungat și care încă nu înțelege ce se întâmplă cu el.

— Hei, voi vedeți? căscă gura Jean, revenindu-și din uimire. Tot ce era anapoda a dispărut! Peste tot e numai realitate!

Puștiul chicoti.

— Îți place?

— E vechiul oraș! continuă Jean, plin de încântare. E vechiul oraș, am văzut fotografii cândva!

— Nu – îi tăie elanul Puștiul. Nu e vechiul oraș.

— Ce? Păi, tu nu vezi?

— Văd. Nu e vechiul oraș. E unul nou, unul înconjurat complet de Lumină.

— Ce vrei să spui?

— Chiar nu simți?

Jean privi în jur, dezorientat.

— Nu înțeleg... dar da, e... nu știu, e...

— Am trecut la următorul nivel!

— Ce vrei să spui? interveni Sebastian, repetând întrebarea lui Jean. Ce-i asta, jucăm un joc video?

— Jocul vieții – vorbi, privind în zare, transpus, Puștiul. E un oraș nou. O lume nouă. Acea lume de basm în care toate visele au aripi și toate dorințele se vor împlini...

Băiatul îl privi neîncrezător.

— Serios? Ia, arată-ne! Dorește-ți ceva!...

— Eu? zâmbi Puștiul, apoi dădu din umeri. Lângă tine e cineva care-ți schimbă sufletul și tu nu vezi asta?

— Sebastian? se auzi o voce în spatele lor. Nu se poate! Sebastian?

Acesta se răsuci electrizat.

— Ce?! Tată?

— Sebastian! Doamne, cât ai crescut!

Băiatul se apropie uluit, neîncrezător, parcă gata s-o ia la goană.

— Ești tu? Chiar tu?

— Nici nu știi cât te-am căutat... ce lume ciudată ajunsese orașul... ne mutam când ici, când colo, căutam vești despre tine, întrebam...

— Și eu te-am căutat. Credeam că ai murit demult!...

— Uite c-am scăpat. Și mama ta trăiește. Suntem bine, toți...

Abia atunci Sebastian avu curajul să-l îmbrățișeze și fu cuprins de o imensă fericire simțindu-l concret și viu.

— Ea cine e?

Tatăl său privea peste umărul lui către Arwen.

— Ea? Păi ea e...

Merse și o luă de mână, privind-o cu ochi plini de încântare, cum încă n-o privise până atunci vreodată.

— Ea e... e ea!

Ridică mândru fruntea, iar taică-său zâmbi și clătină din cap.

— Băiatule, hai acasă. Mama ta a pregătit papanași... mai ții minte? Îți plăceau așa de mult... o, Doamne, parc-ar

fi presimțit că te voi găsi! Hai, ia-ți fata, s-o cunoască și maică-ta...

— Pot să vină și ei? îl întrerupse. Sunt cei mai buni prieteni pe care-i am... și pe care-i voi avea vreodată – completă imediat.

— Sigur că pot să vină, de ce să nu vină?

Sebastian făcu doi pași către Puști și către Jean. Îi privi cu ochi amuzați și isteți, care părură, pentru o lungă clipă, izbitor de asemănători cu cei ai Bătrânului.

— Hei, voi ăștia doi! Vă plac papanașii?...

Sfârșit

Notă:

În ultimul capitol, aforismele lui Brâncuși sunt preluate fără modificări și subliniate peste tot cu caractere italice.

Autorul

"O gaură imensă, roşie, incandescentă, se căscă sub picioarele terminatorului. Acesta, luat prin surprindere, se prăbuşi. Într-un ultim efort, o extensie de metal se agăță de brațul drept al băiatului. În clipa următoare, acesta se smulse, trezindu-se cu carnea sfâşiată. Sebastian, ajuns primul la marginea gropii, zări trupul robotului rostogolindu-se în abis..."


ISBN 978-606-8879-76-5
9 786068 879765

www.colectiasf.ro